

ATEÍSMO & LIBERDADE

ANDRÉ CANCIAN

ISBN: 978-989-714-141-6

ATEISMO & LIBERECO

ATEISMO & LIBERECO

ENKONDUKO AL LIBERPENSOJ

7-A ELDONO

ANDRÉ CANCIAN

ED. ATEUS.NET

2002

Kiam mia rigardo pasas super la larmoj, kiuj fluas tra
ĉi tiuj paĝoj, mi demandas ĉu, en infanrimaroj, mia
kanto estis Ave Maria kaj poezio, nia ĉiutaga pano,
mi povus kaŝi vin — kiu scias, dum la tuta vivo —
nenion. tiel grandega kaj amara ke, ju pli malplena
ĝi estas, des pli peza ĝi estas. Mia nenieco, antikva
kaj kutima, estas tre malpeza ŝarĝo, kiam estas
disigita kruda antaŭ la doloro vidi vin sangi, sed kun
la fiero, ke ĉi tio estas la konstato de la frukto de mia
ventro, elverŝanta kaj disfalanta en kruela. revelacio.

RESUMO

RESUMO

PREZENTO —

PREFACIO

PARTO I

ĜENERALA ENKONDUKO

LA FUNDOJ DE ATEISMO

ARGUMENTOJ FAVORE AL LA EKZISTADO DE DIO

ARGUMENTOJ KONTRA LA EKZISTADO DE DIO

RELIGIO KIEL ALIENIO KAJ SOCIA REGLO

PARTO II

ENKONDUKO AL II PARTO

LA FUNDAMENTOJ DE LA TEORIO DE EVOLUCIO

LA REPRESENTADO DE LA REALO

PRI LA FUNDO DE MORALAJ

PRI LA SIGNO DE LA VIVO

LA KIALOJ DE LA KORPO

HOMO, LA MONDO KAJ NENTO

ALEENDO

PRI LIBERECO KAJ LIBERA VOLO

PRI LA AŬTORO

REFERENCOJ

PREZENTO

Unu el la aspektoj, kiuj profunde impresis min de la komenco de mia kontakto kun la verko de la Aŭtoro, estis la intelekta frumatureco kaj profundo de liaj pripensoj, malofta trajto ĉe tia juna aĝo.

Estas nekutime renkonti unikajn personecojn kiel ĉi tiu en tia ĝenata mondo, kie la ekstera estas ege aprezita kaj ne estas spaco por tiuj altvaloraj momentoj de kritika pripensado kaj la serĉo de respondoj al plurjaraj demandoj kiuj daŭras la jarcentojn.

Bedaŭrinde, la plej multaj viroj grupiĝas en obeemaj kaj obeemaj gregoj. Ili ĉiam serĉis transdoni siajn mensojn al la unua estulo volanta gvidi ilin laŭ la vojo de iluzio, nerealeco kaj facilaj respondoj, delegante al aliaj la mirindan donacon de libereco de penso.

Ili serĉas trankviligi siajn konsciencojn, metante iun en pagendaĵon de siaj vivoj. Ja tiuj, kiuj ne povas ordoni al si mem, povas nur obei. Kaj, kiel Nietzsche diris: "Kiom da vero povas elteni spirito, kiom da vero povas kuraĝi spirito?"

Ne povante marŝi per siaj propraj piedoj, centri sur si mem la respondecon pri sia vivo kaj porti la angoron, kiun ĉi tiu vivo kaŭzas al ni, ili komforte elektas facilajn solvojn, komencante ripetadi "ad infinitum" fabelojn, lulkantojn, kiujn ili ili. povus esti akceptita pli trankvile en la pasintaj tempoj, kiam la scienco ankoraŭ faris siajn unuajn provajn paŝojn, kaj estis fekunda grundo por nescio kaj superstiĉo.

Hodiaŭ, tamen, sciencaj malkovroj finis enterigi, unu post alia, la sensencaĵojn, kiuj regis dum la lastaj jarmiloj. Estas do nekredeble, ke malgraŭ ĉiuj progresoj faritaj de la homaro, la granda plimulto de nia raso ankoraŭ restas mergita en la malklaraj akvoj de mezboneco.

En nia nuntempa kadro, religioj persistas, absurde, proponante sian dogmatismon kaj doktrinon, kiuj ne permesas ian ajn kontestadon. Tute male, la filozofio naskiĝas, kiam la homoj komencas klopodi objekte kompreni la mondon, ne akceptante aŭtoritaton, sed uzante racion kaj eksperimentadon, restante malfermitaj al demandado kaj kritiko, sen fermi la demandon pri iu ajn temo, pri kio ajn.

Tiel, la fakto, ke la origino de la vivo estas mistero, ne signifas, ke ni devas krei supernaturajn agentojn por klarigi tion, kion nuna scienco ankoraŭ ne kapablas plene klarigi. Nia profunda nescio koncerne la kialon, ke ni ekzistas kaj la tuta grandiozeco kaj mistero de la Universo ne devus malfermi la pordojn al superstiĉo, sed prefere al la daŭrigo de esplorado, kiu kondukas nin al akcepteblaj, kredindaj, koheraj klarigoj, kaj bazitaj sur kio estas reala.

Ĝuste en tiu ĉi kunteksto aperas tiu juna pensulo, jam centrita sur si mem, okupata de esencaj homaj demandoj, demandoj kiuj, kutime, ne apartenas al individuoj de lia aĝoklaso.

La libro, kiun li prezentas al ni, estas didaktika, teknika kaj tre kleriga, havigante al la plej diversaj specoj de legantoj — skeptikuloj aŭ spiritistoj — grandajn informojn pri la ebleco de ekzisto aŭ ne de Kreinto de la Universo.

Komencante kun la fundamentoj de ateismo kaj, en kontinua kresĉendo, ĝi ampleksas ĉiujn eblajn pripensojn kiuj implikas kredon je persona dio, provante pruvi kial ekzistas neniuj kialoj por kredi je tia unuo. Poste, li daŭrigas sian laboron klarigante la fundamentajn sekvojn de la neekzisto de Dio en la persona vivo de ĉiu individuo, sed ankaŭ por la homaro entute.

La tuta teksto estas punktita de la fajna ironio de la Aŭtoro, kiu atentigas la puerajn kontraŭdirojn, kiuj ekzistas en la kredoj je personaj dioj kaj la tutan malfortikecon de la fundamentoj, sur kiuj subtenas la klarigoj pri la origino kaj senco de la vivo, kiujn proponas al ni instituciigitaj religioj.

Laŭlonge de la legado, estas sento de esti severe senigita de la vualoj kaj iluzioj, de la ĥimeroj, kiuj estis transdonitaj al ni tra la epokoj. Tial ni devas esti, en certa maniero, pretaj subteni tian gradon de lucideco kaj intelekta honesteco, kiu venas al ni per la pripensoj de la Aŭtoro. Eble ne ĉiuj povas digesti tiom da informoj sen senti certan senton de strangeco, kvazaŭ ili estus forte trafitaj sen scii ĝuste de kie ĝi venis. Necesas, en iuj momentoj de legado, pli profunde enspiri, pli mildan digresadon, kiel provon subteni la verojn, kiuj elstaras al tiuj, kiuj kapablas ilin vidi.

Je la fino de la libro, la legantoj ricevos, kiel rekompencan, la neeviteblan finon de ĉiuj siaj vanaj konvinkoj kaj la lecionon, ke la plej bona afero, kiun la homo devas fari estas "kultivi sian ĝardenon", kiel diris Voltaire, klerisma pensulo. kiu la grava afero estis atingi la ĉielon sur la Tero, sen zorgoj pri ia formo de postvivado, kredante je la ebleco de la homa perfekteco, sed nur per racio.

Mi pensas, ke penso, kiu bone difinas la manieron, kiel mi vidas la Aŭtoron en lia mondkoncepto, estus aforismo de la germana filozofo Friedrich Nietzsche, kiu diras: „Sekvu la spurojn de originoj. Tiam mi iĝis fremda al ĉiuj veneroj. Ĉio fariĝis stranga ĉirkaŭ mi, ĉio fariĝis soleca.”

La strangeco antaŭ si kaj la sento de soleco estas la prezo, kiun pagas tiuj, kiuj sopiras al la respondoj al la eternaj demandoj, kiuj ŝvebas super ĉiuj jarcentoj.

La Aŭtoro eniras, tiel juna, sur tiun vojon de nereveno de tiuj, kiuj postlasis la larĝan kaj facilan vojon de la komunaĵo, de simplismaj solvoj, por sekvi nekonatajn vojojn. Li tiel komencas ĝui neatendite vastigitan vizion, kio estas tiu ĉi stranga beno kompreni la tutan neeblecon kompreni ion ajn. Kiel la proparolanto de multaj aliaj voĉoj, li nun portas la torĉon, kiun, ĉe la fino de la vojo, iu alia portas.

PREFACIO

Ĉi tiu sepa eldono, tute reviziita, havas plurajn plibonigojn, restrukturojn kaj aldonojn, kiuj celis profundigi kelkajn punktojn, plenigi kelkajn mankojn kaj klarigi iujn trairejojn, kiuj ŝajnis al mi iom malprecizaj.

Aliflanke, estis ankaŭ forigoj en Parto III, el kiuj kelkaj estis publikigitaj en la retejo (niilismo.net). Nihilista Paradizo

Mi decidis, ke ĉi tio estos la definitiva eldono de mia verko, ne ĉar ĝi elĉerpas la temon aŭ ĉar ĝi estas libera de eraroj, sed ĉar estas neeble konservi ĝin eterne ĝisdatigita al dinamika realo, kie la hodiaŭa vero estas morgaŭ eraro.

Kelkaj ideoj restos, dum aliaj estos forĵetitaj - kaj ĉi tio estas tiel neevitebla kiel sana kaj necesa.

Mi esperas, ke ĉi tiu libro estas instrua pri la diversaj temoj, kiujn ĝi celas trakti. Mi intencis fari ĝin kiel eble plej didaktika, klara kaj organizita. Tial mi verkis la ĉapitrojn interkonekte, prezentante la ideojn iom post iom, por faciligi ilian ĝeneralan komprenon. La rezonado en ĉiu ĉapitro baziĝas sur la konkludoj de la antaŭa, kaj sekvas en kreskanta ordo de interplektiĝo.

Mi proponas do, ke ili estu legitaj en la ordo en kiu ili estas prezentitaj, ĉar mi provis simuli per tiu ĉi ordo la veran manieron, en kiu tiaj pensoj formiĝis en mi, kun la celo elmontri en la plej kristale klara, intuicia kaj natura maniero ebla signifa parto de mia mondkoncepto.

Mi skribis ĝin ĝuste tiel, kiel mi ŝatas legi ĝin. Tial, kiam ajn mi povis, mi forĵetis ĉiujn detalojn, kiujn mi opiniis nenecesaj, kiuj certe povus endanĝerigi la plenan komprenon de la prezentitaj ideoj. Sed, samtempe, mi provis ne oferi elegantecon, precizecon aŭ deflankiĝi de la klera normo. Mi faris ĉion, kion mi povis por certigi, ke la

legado estis ia invito al pripensado, starigante demandojn por debato en kiu la libro estas nur mia vorto.

Mi scias, ke la temo estas malfacila kaj delikata, kaj ke ekzistas sennombraj homoj, kiuj povus, sendube, fari ĝin en multe pli kompleta kaj profunda maniero ol mi. Per ĉi tiu laboro, mi simple volis semi kelkajn semojn de liberpensado, instigante individuojn rigardi pli profunde kaj senpartie al si mem kaj la realon en kiu ili vivas, esperante ke kelkaj el la semitaj semoj finos ĝermi. mensoj, kiuj scios ilin kulturi kaj, mi esperas, transformi ilin en arbon kapablan doni fruktojn.

Tamen bonvolu kompreni, ke ne estis mia celo detrui ies kredojn, des malpli trudi vidpunktojn, ĉar tio, kion mi defendas, antaŭ ĉio, estas intelekta libereco.

Nek estis mia deziro igi ĉiujn blinde kredi ĉion, kion mi diras. Mi nur pensis ke, post pluraj jaroj da studado, mi havas ion por diri, kio estas grava, do mi skribis la libron. Mi provis sintezi en tiu ĉi modesta intelekta laboro la plej trafajn aspektojn de tio, kion mi lernis.

Do, kion mi volas, estas nur dividi la konkludojn, kiujn mi atingis, kaj la sola afero, kiun mi esperas, estas, ke la elmontritaj ideoj estas utilaj al tiuj, kiuj ankaŭ provas solvi la grandan enigmon, kiu estas nia ekzisto kaj, tiamaniere, reprezentas malgranda intelekta venko en la eterna milito, kiun ni faras kontraŭ eraro - guto de lucideco en la maro de nescio, en kiu ni vivas.

Tamen, se ĉi tiu guto ne estas de lucideco, sed de trompo, mi pardonpetas, ĉar mi ne estas perfekta: mi estas homa, limigita, kaj ankaŭ mi eraras. Sed, ĉiuokaze, mi diras tion kun la plena certeco, ke ĉiu linio de ĉi tiu libro estis skribita kun plena honesteco, kaj en neniu momento mi parolis kontraŭe al tio, kion mi kredas vera.

André Cancian
2002

PARTO I

Kio estas preferinda ne la deziro kredi, sed la deziro
malkovri, kiu estas ĝuste la malo.

— Bertrand Russell

ĜENERALA ENKONDUKO

Jesu krasnigra budoj krasdejn, ĉar
tion ĝi fatis de vosoj se ĝi estas stimulo. Mi pensas, ke ĉi
nur ke ni ne legas ni vundita, tio ni Se mRezervas
vekas kiel perdi pugno en la kranio, kial
temporegante ĝin? Por li ni estus ni feliĉigu ilin, same kiel vi
Ho Dio, feliĉaj diri? ni povus feliĉigi ilin se tiuj
neniuj libroj ekzistis. Libroj kiuj faras
pli nin paperoami de verkado okuloj. Ni bezonas librojn
dolora misaventuro, olu de morto tio ni
profunde detruj nin - ĉar ni amis pli ol nin La
mem -, ni estis forpelitaj ni igi vin senti tion
al la dezerto, al malproksime de ia ĉeesto
memmortigo. homa — kiel A book must hax one to be one to
la maro frostigita ene de tiestas ni.

— Franz Kafka

La problemo, kiun ni analizos tra ĉi tiu verko, ne estas unu el
neniel lastatempaj. Ni povus diri, ke ĉi tiu estas unu el la
aferoj kiuj estis plej diskutitaj kaj esploritaj tra la historio
de la homaro. Estas la problemo de homoj pridubantaj la
pli fundamentaj realaĵoj, serĉante en tio ilian identecon, sian
origino, ĝia radiko.

Kio estas la homo kaj kio estas lia loko en la mondo? Kio estas ĉi tiu mondo?
De kie ĝi venis? Ĉu estas kial? Ĉu estas ia celo en ĉio ĉi?
kion ni vivas? Finfine, kion mi faras ĉi tie? Kial
ĉu mi ekzistas? Kelkaj el la plej grandaj intelektoj iam aperintaj provis sian manon
respondas, kaj donis ilian sangon por pruvi, ke ekzistas kialo
kaŝita malantaŭ nia ekzisto. Tamen, bedaŭrinde,
ĉio igas nin pensi, ke iliaj klopodoj estis vanaj, almenaŭ
en la senco trovi pozitivan respondon.

Iuj pensas, ke ni neniam atingos ajnan respondon
aferoj de ĉi tiu naturo. Sed la kialo de tio ne estus, eble, ĉar
Ĉu ni faras malĝustajn demandojn? Antaŭ ol ni demandas kiu
estas la signifo de vivo, ne estus saĝe pensi ĉu vivo
Ĉu ĝi havas ian sencon? Antaŭ ol ni demandas, kiu kreis la mondon,
Ĉu ne estus saĝe pensi ĉu la mondo efektive estis kreita? Ĉiuokaze,
ĉi tiu malemo, ĉi tiu deziro resti nekonata, ne faras
povus esti vidita kiel simptomo de granda timo, la timo ke
Ĉu ni vere estas tiaj, kiaj ni ŝajnas esti? Tial ni preferas la
dubi - ĉar ni ne povas toleri la respondon?

Kiel Francis Bacon jam antaŭ longe emfazis:

Interkompreno estas al oni
ricevas infuzojn de la volo de la korinklinoj; devenas de ĉi tio se
sciencoj nomitaj "sciencoj kiel ili povas esti volo". La nia

Ĉar homo kredas pli facile ol

kiujn mi dekons, estus veraj. Tiel, li malakceptas Malfacilaj aferoj,
malpacienca esplori; prudentaj aferoj, ĉar ili reduktas superstiĉon; La
Kiel de sperto, aro pli profundaj aseroj de la naturo, espero;
de la Valgarulo; aferoj pro respekto al la komune akceptita opinio
Mallonge,
sennombraj estas foje kaj plebejaj, manieroj, en kiuj
la koloro poluas komprenon.

Tamen, nova realo komencis disvolviĝi antaŭe
niaj okuloj kun la apero de la moderna scienco. La metodo
scienco havigis al ni manierojn esplori la realon en a
senpartia, delineante la limon, kiu distingas scion
celo de opinio kaj kredo, apartigante individuan realon de
universala realo, la subjektiva de la objektivo. Ekde tiam,
ni ekkomprenas, ke la universo, en kiu ni vivas, estas regata
per naturaj kaj nepersonaj leĝoj. Ĉi tio permesis al ni malhavi diojn
kaj mistikismo por klarigi ĝin kontentige.

Tiel, post kiam la vorto "natura" komencis esti uzata
detronigi Dion, ĉiu naturalisma klarigo nepre komencis
esti vidita kiel io malvarma, reduktiisma, profana. La scienco
degradis la homon de sia dia piedestalo, forprenis lian gravecon kaj
lia espero pri eterna ekzistado, kaj eble pro tio lia

materialismo estas la celo de tiom da malamo kaj malestimo. Ĉu la amplekso de scienco estas limigita? Jes, sendube: limigita al traktado de kio ekzistas, ne de tio, kion ni ŝatus ekzisti.

Ĝis nun, ĉiuj iliaj trovoj montras respondon, kiun malmultaj volus aŭ eĉ elportus aŭdi. Finfine, kio restas el ni, se ni estas vere malplenaj biologiaj maŝinoj, vivantaj en signifa mondo? Sen tiaj iluzioj, kion ni povas diri pri moralo, valoroj, amo, progreso, beleco, feliĉo? Ĉio neniigita kaj reduktita al ekzisteca tragikomedio, pri kiu ni timas ridi?

Jen kelkaj el la temoj, kiujn ni zorge pritraktos, por reliefigi la erarojn kaj distordojn, kiuj igis la homon krei tiom da fikcioj kaj ĥimeroj, kaj ankaŭ nutri tiom da grandaj esperoj, kiuj nun tiel dolore ekstermiĝas de moderna malkovroj..

Ĉi tiu intelekta disciplino, kiu kondukis la homon al la amasiĝo de scio, malrapide maturigis lian konscion, kaj per tio la homaro komencis venki sian intelektan infanaĝon.

Ni malfermas niajn okulojn al vivo kaj realo, kiuj estas tre malsamaj ol tiuj, kiujn, ĝis nun, ni pensis koni.

Preni respondecon pri vivo sen dioj estas io, kion la civilizacio kiel tutaĵo ankoraŭ ne fariĝis sufiĉe matura por fari. Sed, sendube, ne ekzistas alia perspektivo, ĉar, evidente, venas punkto, kie la homo, kiu iras al klerismo, ne plu povas fermi siajn okulojn al si mem kaj al la realo, en kiu li vivas, sen per tio nei kune kun sia propra kondiĉo. de esti racia.

Nu, ĉi tiu libro celas legantojn, kiuj estas sufiĉe maturaj por ĉi tiu nova mondkoncepto. Ĝi celas tiujn, kiuj decidis meti sin en senpartian pozicion kaj, kiel kritikaj observantoj, serĉas la realan signifon de tio, kion ni spertas, sen fari ajnajn cedojn al la netuŝeblaj fantomoj forĝitaj de nia timo kaj nutritaj de nia espero.

Tial, ĉiu, kiu serĉas konsolon, molajn vortojn, delikatan poezion, eŭfemismajn verojn kaj trankvilon, ne plu legi ĉi tion. La sekvaj paĝoj estas dezerto, kaj

Malmultaj viroj kapablas pluvivi en ili. Estas malmultaj, kiuj havas sufiĉe da kuraĝo kaj forto por elteni la grandegan sekecon, kiu kaŝiĝas malantaŭ niaj iluzioj.

Por tiuj, kiuj deziras daŭrigi, rigardante la defion en la okulojn, ĉiam indas demandi ĉi tiun demandon: kial ni volas porti la plenan pezon de la realo? Vere! Kial ni vivu meze de sufokaj kaj varmegaj dezertoj, kial ni leviĝu, grimpante la montojn de la penso, por preskaŭ sufoki en la maloftita atmosfero de la glaciejaj montopintoj — se sur la surfaco ni havas ombron, komforton kaj freŝan? akvo??

Ni ne havas kialojn por klarigi ĝin: kio instigas nin fari ĉi tion estas pasio.

Kia domina pasio estas ĉi tiu, kiu kondukas nin al la dezerto, igas nin nei komforton kaj metas nin tute je ĝia servo? Ĝi estas la pasio al scio, la deziro al vero, gvidata de la racio.

Kiam estas aŭtentika, ĉi tiu superforta pasio portas nin al multaj danĝeraj aventuroj en la labirintoj de la penso, metas nin vizaĝ-al-fronta kun vojkruciĝoj de nesolveblaj problemoj, prezentas terurajn kaj ambiguajn demandojn, lumas internajn konfliktojn kaj igas nian spiriton batalkampon.

Sed en ĉi tiu milito, ĉiuj soldatoj estas volontuloj. Ili estas soldatoj, kiuj batalas pro pasio kaj kiuj el la fundo de sia animo kredas je la afero, por kiu ili batalas. Nia glavo nomiĝas discernimiento kaj nia virto estas intelekta integreco.

Posedi intelektan integrecon signifas esti tute honesta kun vi mem; Ĝi signifas promesi fidelecon al la vero eĉ en aferoj, kiuj estas decidaj por nia feliĉo. Por fari tion, necesas havi la kapablon alfronti dolorajn aferojn vizaĝe al vizaĝo; havante la kapablon konfesi nescion, eĉ kiam tiu nescio formanĝas nin, eĉ kiam estas brula deziro al respondoj; kaj ankaŭ havi la kapablon konfesi la faktojn, eĉ kiam estas koto en tiaj faktoj, kaj ili venas malsupren al ni nevole, ne povante kontentigi nian soifon.

Nepras ankaŭ nepartieco, kaj nur tute liberaj, kuraĝaj kaj neengaĝitaj homoj havas tiun ĉi valoran prerogativon. Por esti intelektu libere vi devas esti

kapablas rigardi kun suspekto eĉ tion, kio estas al ni plej kara. Necesas iĝi indiferenta pri tio, ke la vero estas utila aŭ malutila, farante la intelektan serĉon neinteresa aventuro, sen fiksj celoj — tiuj, kiuj nur havas okulojn por tio, kion ili serĉas, fariĝas partaj kaj blindaj al ĉio alia. Resume, esti liberpensulo signifas povi diri: gravas kiel mi ŝatus, ke la realo estu — kion mi volas, unue kaj ĉefe, estas scii la veron.

Je ĉi tiu punkto povus ekesti blokiĝo: ja kio estas la vero? Certe estas, ke, ofte, oni faras multe da tumulto por difini ĝin. Ĉi tiu tumulto, plejofte, estas nur cinika provo fleksi la veron al volo, al interesoj, al antaŭjuĝoj. Tial ni ĉiam aŭdas ĉi tiujn mensogojn kun malkontento: "ĉiu persono havas sian propran veron", "vero estas relativa", "ĉi tio estas mia vero", "ĉi tio estas kion mi kredas kaj tial, por mi, ĉi tio estas la vero". Nu, tia vero ne interesas nin. Finfine, kian respekton ni povus havi al speco de vero, kiu prostituas sin laŭ la kaprico de nia individua volo?

Eta grajno de integreco igas nin konfesi, ke tiaj aferoj devus esti nomitaj io alia: opinioj aŭ konvinkoj aŭ preferoj aŭ vidpunktoj, sed neniam vero. Tamen, cetere, kiom facile nia egoo lasas sin konvinki — per nia vanteco, eble? — ke niaj konvinkoj estas la Alfa kaj Omega de la tuta realeco!

Denove, kio estas la vero? Vero estas realo, nur realo, kaj nenio pli. Kio estas vera? Vera estas ĉiu juĝo, kiu estas konforma al la realo; ĉiu propono kiu trovas korespondadon en realeco estas vera. Tiu ĉi nocio havis sian originon en la greka penso, laŭ kiu vero — — respondas al la realo mem. Ĉi tio estos nia kriterio de vero.
aletheia aŭ alethe

Ĉi tio tamen alportas nin al alia demando, certe ne malpli problema: kio estas la realo? Ĉu ia nocio de realeco ne estus neeviteble relativa, aŭ eĉ arbitra? Fakte. Sed ni ne antaŭsupozos neekzistantan konsenton, ni ne provos fermi la okulojn al la filozofiaj bataloj, kiuj trapasis la

jarcentojn pri tiu ĉi temo. Tamen ni devas komenci de io. Ĉi tiu malsekureco antaŭ disperse estas propra al ĉiu entrepreno en la nekonataĵon. La necerteco de ĉiu paŝo en la mallumo devas impliki singardemon kaj singardemon. Estas vere, ke, se ni serĉas klarigon, tio postulas de ni ian aŭdacon: ne el la pozicio de iu, kiu komprenas, sed de iu, kiu volas kompreni kaj, por fari tion, sin lanĉas, sobre, en la koron de la absurdaĵo. de nia ekzisto. Kio venas de ĉi tiu vojaĝo indikos la valoron de ĉi tiuj supozoj, sur kiuj ni marŝas, heziteme.

Nia premiso do estos, ke la realo respondas al la estaĵo, al la efikeco, al la ekzistado. La realo estas tio, kio estas sendependa de ni, kiu ekzistas per si mem kaj kiu daŭre ekzistus eĉ se la tuta vivo estus forigita el la Universo. Ĝi estas io tute malkonektita de nia volo, niaj sentoj, niaj opinioj, niaj celoj, niaj idealoj; mallonge, malkonektita de kiu ni estas. Nature, ni aludas al objektiva realo, rilate al kiu nia subjektiveco estas reduktita al efemera ombro de poezio.

Kaj, kvankam objektiva realo estas nur unu, ni fermu la orelojn al tiu sirena kanto, kiu tiel facile hipnotigas tiujn, kiuj serĉas la veron: certecojn, absolutajn verojn. Tiuj ĉi famaj eternaj kaj superaj veroj, ĉi tiuj sublimaj konstruaĵoj de dogmatismo! Kiom da mensogo vivas en ĉiuj certecoj, kaj kiom da maldiligenteco! Ni ne aŭskultis la pompan paroladon de tiuj, kiuj pretendas posedi ĝin: la vero neniam estis trovita tra la vojojn de la absoluto. Nur laceco kaj malsekureco kredus al ni la verecon de tiuj absolutaj mensogoj.

La serĉo de vero neniam estu konfuzita kun la serĉo de certeco. Tio, kio ĉi tie estas proponita, estas io alia, io tute alia. Kio ĉi tie estas proponita ne estas la serĉado de certecoj, sed la serĉo de kio estas plej verŝajna. Por fari tion, kiel dirite, ni devas esti militistoj kaj, kiel militistoj, ni estos en nia senfina batalo kontraŭ nia senmorta malamiko: eraro. Jes, antaŭ ĉio, la serĉado de vero estas la milito kontraŭ eraro — nedetruibla malamiko, kiu

Ni ŝuldas tre altan gradon de respekto, kiu kaŝas sin en nia ĉiu rezonado, kaj kontraŭ kiu ni neniam devas mallevi nian gardon.

Tial, esti tute senkompata kontraŭ ĉio, kio estas ĥimera, liverante mortbatojn kontraŭ ĉio, kio mensogas, estante ni mem la enkarniĝo de malamikeco al eraro - tio estas nur nia tipo de homaro. Restarigu tion, kio estas vere homa en la homo.

La sekvaj paĝoj estas kelkaj el la tranĉeoj de ĉi tiu batalo. Al nia flanko, ni deziras venkon, eĉ se malgrandan venkon, en ĉi tiu batalo kontraŭ eraro, por malkovro. Kaj ni ĉiam memoru, ke la rekompenco por ĉio ĉi estos donita nur en moneroj de scio kaj kleriĝo, kaj ĉi tiuj ne brilas.

kiel oro.

LA FUNDOJ DE ATEISMO

Per simpla bono mi kredas sencon, en Dio; en neniu.

- Charles Chaplin

La prefikso Etimologie, la vorto ~~ateismo~~ estas formita per la ~~La~~ indikas foreston - kaj per la greka radiko ~~ateis~~ signifas dion, dieco aŭ teismo. Tiel, la vorto povas signifi ~~tiel~~ Kiel la ~~sen Dio~~ aŭ neniu teismo. Malprecizeco de ĉi tiu unua signifo faras malkonvene reprezenti la nocion de ateisma nekredemo, la duan signifon, , kiu signifas ~~sen la kredo~~ ĉe ekzisto de ia dio-dioj de persona naturo aŭ . Ni tiam alvenas al kohera kaj klara difino de individuo ateisto: tiu, kiu ne kredas je la ekzisto de iu ajn dio aŭ dioj. Do, kiam ni volas vorton, kiu reprezentas tian perspektivo, ni uzas la terminon ~~ateista~~ al la sufikso , kiu, en Portugala lingvo, estas uzata kun la signifo de ~~ismodoktrino, lernejo,~~ teorio aŭ ~~arta, filozofia, politika principo~~ aŭ ~~religia~~ . De tio Tiel, ni alvenas al tre klara difino de kio estas ateismo: stato de foresto de kredo je la ekzisto de iu dio aŭ dioj.

Gravas rimarki, ke la plej multaj ateistoj, kiam rilatas al Via pozicio nur diras, ke vi ne kredas je dio/dioj. Ne tio estas malĝusta, sed, fakte, per tio la individuo signifas tion ne kredas je dio/dioj. Nur diru "ne mi kredas je Dio" povas okazigi la eraran interpreton ke la koncerna persono kredas je sia ekzisto, sed estas kontraŭ Dio, kontraŭ liaj ordonoj, aŭ alie kiu ne donas al li kredito, kiu misfamigas lin, kalumnias lin, fakto kiu, ne malofte, donas origino de pluraj antaŭjuĝoj koncerne la ateisma pozicio. Klariginte ĉi tiun punkton, ni vidu, kiaj specoj de ateismo estas ekzistanta.

Estas pluraj specoj de ateismo, kiuj diferencas esence rilate la sintenon de la individuo al la ideo de diaĵo. Indas memori, ke tiaj klasifikoj estas nur didaktika, farita nur por skizi la cirkonstancojn plej oftaj areoj en kiuj ateismo povas esti trovita. Ambaŭ trunkaj kategorioj estas: 1.0); 2.0) implica ateismo ateismo eksplacita La unua, filozofie, havas malmulte da graveco, kaj estas subdividita en: 1.1) natura ateismo praktika ateismo . La dua estas subdividita en du aliajn variojn kiuj estas komune vokis: 2.1) negativa ateismo aŭ skeptika ateismo; 2.2) ateismo pozitiva aŭ kritika ateismo .

1.0) La implica ateismo , Kiel la nomo sugestas, ĝi estas la vario de ateismo kiu ekzistas silente. En ĉi tiu kazo, ateismo ne baziĝas sur la konscia kaj intencita malakcepto de la ideo de dio, surbaze de filozofiaj kaj/aŭ sciencaj konceptoj, sed ĝi simple ekzistas kiel vivmaniero, kiu ne enkalkulas konsidero de la hipotezo de la ekzisto de iu dio por gvidi sin. O praktika implica povas esti dividita en natura ateismo ateismo

1.1) La natura ateismo estas la stato de foresto de kredo pro nescio aŭ nekapablo sin poziciigi antaŭ la nocio de dia ekzisto. Ĉi tiu kategorio inkluzivas ĉiujn individuojn, kiuj ili neniam havis kontakton kun la ideo de dio. Ekzemple, ajna tribo, grupo aŭ popolo, kiu estas izolita de civilizacio kaj tio estas fremda al la ideo de dio. Ili ankaŭ falas sub ĉi tiu kategorio de individuoj nekapablaj koncepti la ideon de dio, ĉu pro intelekta nematureco aŭ pro mensaj mankoj. Per Ekzemple, ni povus mencii junajn infanojn; homoj tio suferas de malfunkciiga mensa malsano se fali en ĉi tiun kategorion.

1.2) La praktika ateismo inkluzivas tiujn, kiuj havis kontakton kun la ideo de Dio, tio estas, ke ili konas la teoriojn pri la diaĵoj, sed kiuj ne faras ajnan agon al nei ĝin, malakcepti ĝin aŭ aserti ĝin, tiel restante neŭtrala pri la temo. Membroj de ĉi tiu kategorio ofte klasifiki kiel agnostikulojn, tio estas, tiujn, kiuj konsideras ĝin nebla

sciu certe ĉu aŭ ne ekzistas diaĵo. De ĉi tiu perspektivo, Pro tiu ĉi malebleco, ili asertas, ke iu ajn intelekta klopodo pruvi aŭ kontraŭpruvi la ekziston de dio. Ĉiu, kiu konscias pri la ekzisto de religioj kaj iliaj teorioj, sed vivas sen zorgi ĉu ekzistas aŭ ne iu dio, aŭ konsideras neeble scii kun certeco, sen malakcepti aŭ eksplicite aserti la ideon de dio, estas klasifikita kiel apartenanta al 2.0) praktika ateismo.

eksplicita ateismo ĝi estas la konscia malakcepto de la ideo de dio. La kaŭzo de ĉi tiu malakcepto estas normale la rezulto de interkonsiliĝo filozofia. Tamen, ne eblas fari ajnan specon de ĝeneraligo kiel al la specifa kaŭzo de nekredemo, ĉar ĉiu persono individue juĝas kiuj kialoj estas validaj aŭ nevalidaj konfirmi aŭ refuti la ideon pri la ekzisto de dio. O eksplicita ateismo povas esti dividita en du aliajn kategoriojn.

2.1) La negativa ateismo aŭ skeptika estas nekredemo je la ekzisto de dio(j) pro la foresto de pruvoj en ilia favoro. Tio vario ankaŭ troviĝas sub la nomo de , ĉar ĝi reflektas unu el la plej pozicio norma skeptikulo fundamentaj aksiomoj de skeptika pensado, kiu estas: ni ne devus akcepti proponon kiel vera se ni ne havas kialon fari tion - aŭ, en ĝia lakona versio: neniuj evidenteco, neniuj kredo. La ateisto de ĉi tiu kategorio limigas sin trovi kialojn por pravigi sian malakcepton de la ideo de Dio, kelkfoje klopodante pruvi kial la supozita pruvoj de dia ekzisto estas nevalidaj, sed sen zorgi pri la neado de la ebleco de la ekzisto de dio.

2.2) La pozitiva ateismo aŭ kritikaj estas la plej malfacila vario esti defendita, ĉar ĝi estas nekredemo, kiu implikas la neon de ebleco de ekzisto de dio. Ateistoj en ĉi tiu kategorio tipe nomas sin raciistoj kaj sekvas la principon ke atako estas la plej bona defendo; tio estas, ili laŭvorte atakas la ideon de dio, elstarigante la kontraŭdirojn kaj nekonsekvencojn ĉeestantajn ĉi tiu koncepto, strebante pruvi, tra raciaj argumentoj, kial la ekzisto de dio — kiel difinita de religioj — estas logike nebla.

Unuavide, eble ŝajnas, ke tiaj difinoj ankaŭ estas simple povi ampleksi ĉiujn eblecojn, sed ili ne estas. Ĉi tio estas ĉar la ateisma pozicio, en si mem, ne estas pozitiva, ne havas ajnan enhavon, ĉar ĝi ne reprezentas ion, sed la nura foresto de io (inkluzive en la kazo de). En pozitiva ateismo ĝiaj plej ellaboritaj kategorioj, ateismo estas foresto ligita al malakcepto aŭ neado de io plejparte akceptita — kiu, en ĉi tiu kazo, estas en, siaj diversaj formoj.

Tiel, la difino de ateismo ne implicas ajnan speco de praktika priskribo de la individuo. En ĉi tiu klasifiko, tio kion ateistoj faras kun siaj vivoj ne estas konsiderata absolute. Male al aliaj - kiel ekzemple kristanismoj, Judismo, spiritismo, Ŝintoismo, Hinduismo, Islamo —, ateismo Ĝi ne estas vivstilo nek doktrino dotita per korpo de scio aŭ principoj, sed nur klasifiko pri la poziciigado aŭ intelekta stato de la individuo rilate al la ideo de dio. Tio signifas, ke ateismo ne havas a analoga al religioj.

Ĉar ateismo estas nur klasifiko—ne a doktrino aŭ mondkoncepto — logike ne enkorpiĝas iun ajn speco de valoroj, moralaj principoj aŭ nocioj de etiko. KAJ ĝuste pro ĉi tiu fakto, ke multaj individuoj, ili preterintence klasifikas ateistojn kiel malmoralajn. Devas resti Estas klare, tamen, ke la foresto de aro de moralaj valoroj, fakte, ĝi rilatas nur al ateismo mem, do ke, en la praktiko, tio ne implicas ajnan nekongruon inter ambaŭ.

Same kiel teistoj, ateistoj havas moralajn valorojn tion gvidi iliajn agojn. Ne ekzistas empiria indico al subtenu la akuzon de malmoraleco tiom ofte ebenigita kontraŭ nekredantoj. Kompreneble, ateistoj entute ne faras dividas unikan moralkodon, ili ne havas moralon bazita sur la aŭtoritato de "ateismaj principoj", kio estus "absoluta" aŭ "supera", kiel la valoroj ligitaj al teismo. En realeco, ateistoj elektas individue—por si mem. celoj, iliaj bezonoj - kiaj valoroj plej bone servas al ili?

ili servos por gvidi sian vivon laŭ la signifo, kiun ili elektis por ili. Alivorte, kio ne ekzistas, estas ateisma moralo en la senco, en kiu oni parolas pri kristana moralo. Tamen ekzistas, kompreneble, moralaj ateistoj, kiuj fidas je faktoroj de homa naturo por racie bazi siajn valorojn - ĉar estas klare, ke, sen dio, tiaj faktoroj ne povus esti absolutaj aŭ transcendantaj.

La granda ofteco, per kiu homoj provas konfirmi aŭ refuti ateismon per juĝoj kaj moralaj valoroj, nur pruvas bedaŭrindan frivolecon (ekz.: "ateistoj ankaŭ faras bonfaradon" aŭ "multaj ateistoj estas krimuloj"). Kompreneble, se ili deziras, iuj ateistoj povas esti afablaj, kompatemaj, helpemaj ktp.

Eble pro la fakto, ke plej multaj religiuloj identiĝas kun ĉi tiu tipo de moralo, ilia tipa malemo al la vorto "ateisto" eĉ povas esti iom mildigita. Tamen, aserti ke boneco havas, en si mem, ian veran valoron, kiu ofertas ajnan verŝajnecon al la pozicio, estas, por diri malplej, absurda. La plej "dogma" el ateismo ankoraŭ estas nenio alia ol nura neado — "Dio ne ekzistas", jese tiel ke preni ateisman pozicion kondukas nin al multe pli fundamenta ebena, multe pli ampleksa ol la demando pri bono kaj malĝuste. . Alivorte, krom esti sendependa de moralo, ateismo ankaŭ antaŭas ĝin en filozofia profundo. Tiel, en la plej bona kazo, eblos nur individue dedukti valorojn el ateismo, sed neniam ateismon el valoroj. Tial la neebleco de bono, ekzemple, servas kiel subteno por ĝi, kaj same okazas por objektoj kontraŭ ateismo bazitaj sur krimoj faritaj de ateistoj.

Estas ankaŭ granda tendenco voli ligi la respondecon de agoj al la mondkoncepto de la individuo, kaj ĉi tiu tendenco estas ligita al la ideo, ke tio ĉiam estas ŝarĝita de valoroj kaj devoj - en ĉi tiu kazo, ankaŭ ligita al la miskompreno, ke la Ateismo estas pozitiva kredo. Ekzemple, se kristano faras bonfaradon en la nomo de Dio kaj uzas la Biblion por pravigi tian agon, tiam oni povas diri ke kristanismo estas, certagrade, respondeca por tia ago. Ĉi tio estas ĉar ĉiu religio havas sian

dogmoj, ĝiaj veroj, ĝiaj superaj principoj, mallonge, ĝiaj vi
 vi devas. Tial ĝi difinas kio estas bona kaj kio estas malbona, kio estas ĝusta kaj kio estas malĝusta, ktp. Kontraste, ateismo estas fremda al ĉi tiu tumulto de valoroj, kiujn homoj kultivas. Se ateisto faras ion bonan aŭ malbonan, tio ne estas pro ateismo, ĉar ateismo diras nenion pri tio, kion ni devus aŭ ne devas fari. Ateismo ne diras kio estas bona aŭ kio estas malbona, des malpli kio estas ĝusta aŭ malĝusta. Li ne portas kun si ian ajn valoron, kaj tial neniu speco de respondeco povas esti atribuita al li. Ĉio falas nur sur la ŝultrojn de individua volo, kaj ne eblas fari ian ĝeneraligo de la kaŭzo de ilia ago, kiu ĉirkaŭprenus ateismon.

Sekve, ĉiu ateisto, kiu defendas specifajn moralajn valorojn - eĉ se ili estas bonvolemo kaj karitato - sen klarigi, ke tio ne havas rilaton kun ilia nekredemo, estos, sen rimarki tion, malbono al ateistoj. Eble la intenco estas bona, tio estas, pensi, ke tio renversas la negativan stereotipon, kiun ni kutime havas pri ateistoj — laŭ kiu ili ĉiuj estas perversitaj, frustritaj, malmoralaj, nesentemaj, krimuloj. La problemo, nature, kuŝas en tio, ke ĉi tiu kontraŭatako antaŭsupozas la malveran ideon, ke ateismo devas sin defendi kontraŭ moralaj akuzoj — kaj tio nur finas generi eĉ pli da konfuzo. La personeco de ateistoj ne havas rektan rilaton kun ateismo. Ĉiuj ĉi tiuj sociaj stereotipoj pri kiaj estas ateistoj estas nenio alia ol antaŭjuĝo, fantazio, ĉar, kiel ni vidis, ateismo ne kapablas pravigi ion ajn el tio.

Ĉu ateisto estas altruisma aŭ egoisma, afabla aŭ malbona, kompatata aŭ kruela, estas simple spegulfoto de lia temperamento kaj la valoroj adoptitaj de la aparta individuo.

Ne desegni ĉi tiun distingon inter ateismo kaj moralo signifas, ke homoj, kiuj ne bone konas la temon, al kutimiĝas vidi la kondukismajn padronojn de nekredantaj individuoj kiel rektan sekvon de sia ateismo - kaj, tiel, en la sama maniero kiel bonfaraj ateistoj, donos bonan bildon al ateismo, krimaj ateistoj makulos kaj misfamigos sian bildon. Krom doni lumon

al diversaj kaj nedezirindaj stereotipoj, ĉi tiuj ankoraŭ kaŝas la vera vizaĝo de ateismo: neŭtraleco.

Tial, ateistoj ne nepre dividas iun ajn simileco, krom nekredemo, kompreneble. Ateistoj povas esti bonaj aŭ malbona, sankta aŭ perversa, altruisma aŭ egoisma, individuisma aŭ kolektivistoj; povas esti demokratoj, socialistoj, anarkiistoj aŭ monarĥistoj; ili povas esti filozofoj, kuracistoj, psikologoj, instruistoj, elektristoj, rubuloj, verkistoj, komercistoj, grimpisto, aktoroj aŭ io alia. Ateismo, en si mem, estas strikte neŭtrala kaj, do, libera de ajna moralo aŭ filozofia. Ateismo estas nur la nomo donita al la stato de foresto de teismo, tio estas, nur la foresto de kredo je ekzisto de iuj dioj. Do se oni povas diri ke ateistoj havi ion komunan, ke io estas ĝuste ne-havanta-ion-komuna — almenaŭ ne nepre, kiel ĝenerala regulo.

Ĉiuj bestoj estas ateistoj, kaj ĉiuj homoj iam estis ateistoj. ateistoj — senescepte. Ĉiuj beboj naskiĝas sen prudento sufiĉa por kompreni la nocion de Dio. Kiel ni vidis supre, ĉi tiu ŝtato estas enkadrigita kiel kategorio de ateismo. Klara ke tio ne estas intenca nekredemo, sed ĝi pruvas kiel Estas absurde provi derivi ian rektan sekvon el tio, ke iu estas ateisto. Certe la plej fervoraj religiuloj kontraŭos ĉi tiu ideo, dirante ke estas "maljuste" klasifiki iun ajn persono nekapabla formi sian juĝon pri la afero. Tamen, ni vidu: maljusta kial? Ĉu estas io malbona en esti ateisto? Ĝi estas signo de perverseco, frenezo? Ne, kaj ne estas kialo ni pensas tiel.

En ĉi tiu situacio, la vorto perfekte priskribas nu la perspektivo de la individuo rilate al la ideo de la ekzisto de diaĵoj. Ekzemple, certe neniu kontraŭus la pretendi klasifiki bebon kiel senpolitikan individuon ĉar ne kapablas koncepti kio estas politiko kaj sin poziciigi enen rilato al ŝi — nek al la ideo, ke ili ĉiuj estas analfabetoj.

Kvazaŭ povas diri infano deklaris Richard Dawkins, Ĉu ĝi Ĉu vi estas juda? paroli kristana, ĉu eblas, ke ĝi estas islama, aŭ ĉu eblas, ke ĝi estas hindua aŭ Mi dirus pri unu kvarjara kiel ekonomikisto?

unu kvarjara nov-izolisto aŭ unu liberala respublikano kvar jarojn? La problemo kuŝas en la nekonsekvenco de imputado pozitivaj pozicioj al tiuj, kiuj ne povas respondi por ili - ne povas eĉ ne koncipi ilin. Tamen, en nia socio, la vorto ateisto fariĝis tiel ŝarĝita de antaŭjuĝo, tiel stigmatigita, ke nomante individuon ateisto, for de esti nura klasifiko, ŝajnas fakte esti speco de insulto.

Objektive, ni rimarkas, ke ĉi tiu malamikeco al prezentita difino de en realeco, ekzistas ne ^{natura ateismo}, nenio racia, senpersona aŭ neinteresita. La problemo certe ne en la difino, sed en la antaŭjuĝoj kiuj estas nutri rilate al la ateisma pozicio. La grado al kiu individuo religiulo sentas sin malkomforta kun la ideo nomi sin a neinformita infano de ateisto povas esti uzata por mezuri sian gradon antaŭjuĝo kaj maltoleremo al ateismo. Diru la Kion ajn ili diras, ateismo ne estas perversaĵo, nek obstineco, nek sensentemo, nek io alia ol manko de kredo en la ekzisto de dio.

Eĉ tiel, se ni analizas ĉi tiun aferon el la perspektivo religio, fariĝas kompreneble, ke tiaj antaŭjuĝoj ekzistas. O la fakto ke iu malakceptas la "evidentan veron" ke ekzistas kreinto, deklari sin malkaŝe ateisto povas nur signifi ke li estas senĝena, cinika, indignema persono, frustrita pri vivo kaj kolera kontraŭ Dio. Sed, logike, tia rezonado estas tute unuflanka. La problemo ne estas kun ateistoj, sed pri tio Kondamnitaj viroj estas kaptitoj de siaj opinioj. Monda Organizaĵo pri Sano ĵuras absolutan lojalecon al specifa doktrino aŭ vidpunkto neeviteble fermas la okulojn al ĉio alia kaj tiel la nepartieco fariĝas neebla. Engaĝitaj viroj kun unu vidpunkto perdas sian liberecon de penso, fariĝi nekapabla vidi la realon krom per a parta kaj persona perspektivo, kaj tiel ĉio komencas esti dividita en du grupoj: tiuj, kiuj, kiel ili, konas la veron, kaj la aliaj, kiuj ili ĉiuj estas malĝustaj kaj perditaj. Sen dubo, sinteno bedaŭrinde, kiel scias ĉiu prudente klera

ke la uzo de konvinko — aŭ kredo — kiel la sola kriterio de vero neeviteble kondukas al la plej blinda parteco.

Kiam temas pri la origino de tiaj antaŭjuĝoj, estas neeble scii ĝuste kio okazas en la religia menso, sed ni povas uzi analogion, kiu ŝajnas sufiĉe racia por klarigi ĝin.

Ni diru, ke, el religia perspektivo, individuo deklaranta sin ateisto estas eble same ŝoka kiel amata kaj bone zorgata infano kiu asertas ne ami siajn gepatrojn. Io kiel diri: "Kio gravas, se ili amas min? Kio gravas, se ili min naskis, nutris kaj edukis min? Ili faris ĝin ĉar ili volis. Mi devigis neniun fari ĉi tion kaj tial mi ŝuldas nenian dankon!"

Por plej multaj homoj, tia deklaro estas certe ŝoka.

La tuja impreso venas al nia menso, ke tia persono estas cinika kaj nesentema, malfaciligante imagi, ke ili estas feliĉaj kaj mense sanaj. Tamen ni devas konfesi, ke la vortoj de ĉi tiu persono havas sencon, kaj estas strikte raciaj. La fakto estas, ke ni ĉiuj havas antaŭjuĝojn — kaj pensi, ke ĉiuj blinde amu siajn gepatrojn nur ĉar ili estis afablaj kaj bone zorgis pri ni, estas nur unu el ili. Ĉi tio verŝajne radikas en instinktoj - sed eĉ tiel, en objektiva nivelo, ĝi restas antaŭjuĝo. Ĉi tio estas bona ekzemplo por pruvi, ke kredoj tenitaj pro emociaj kialoj ŝajnas havi scivoleman imunecon al racia kritiko. Tial, supozante, ke religiaj kredoj baziĝas sur emociaj faktoroj, tio klarigus kial diri ke "ni ne amas nian kreinton" povas soni tre forte al religiuloj, fatale rezultigante antaŭjuĝojn de ĉiuj specoj.

Ekkomprenante ke ili ne povas stereotipi ateistojn morale aŭ filozofie, kritikistoj de ateismo turnas sin al alia taktiko.

Ili moviĝas al la kampo de praktiko kaj deklaras ke nekredemo estas pura negativeco; kiu detruas, sed ne rekonstruas; tio lasas malplenan en la vivo de homoj; kio estas senutila. Sed ĉi tiu argumento estas klare partia, ĉar ĝi provas malplivalorigi la ateisman pozicion kontrastante ĝin distordita al teismo. Se ateismo ne estas aro de valoroj, se ĝi ne estas klarigo aŭ gvidilo por la vivo de homoj, kial ĝi estus utila en ĉi tiuj aspektoj?

Ne utilas fari tian komparon. Ateismo ne estas alternativo al teismo, kaj neniam estis celita esti. Tamen, nature, sen sekvataj dogmoj, la tasko elekti kaj juĝi valorojn neeviteble falas sur niajn proprajn ŝultrojn, tio estas, poziciigi nin individue rilate al la mondo en kiu ni vivas. Sed ĉi tiu tasko devas esti komprenata laŭ libereco de elekto, ne ekzisteca malpleno. Ateismo, kontraŭe al tio, kion iuj ŝajnas, ne estas la malbeno de signifa vivo, sed la "malbeno" havi signifon en niaj manoj. Ĉiukaze, estas malfacile imagi, kio povus esti malbona kaj negativa pri tio, ke ĉiu estas libera krei siajn proprajn regulojn kaj sekvi siajn proprajn celojn, anstataŭ esti devigita sekvi la regulojn kaj celojn de aliulo.

Alia eraro ofte farita de tiuj kiuj kontraŭbatalas ateismon estas trakti tian pozicion kiel analogan al teismo, kiel "religion de nekredemo". Alivorte, ili asertas ke ateistoj, kiel teistoj, en realeco konfesas ian dogman kredon je la neekzisto de dio(j). Surbaze de tiu ĉi premiso, ili konkludas, ke ateismo ne havus pli da valideco ol iu ajn religia kredo, ĉar, same kiel teistoj kredas je Dio kaj ne kapablas pruvi lian ekziston, ateistoj estus nekredantoj, kiuj same ne kapablas pruvi lian ne- ekziston.

Laŭ tio, kion ni vidis supre, ĉi tiu objekto superfluas grandegan miskomprenon pri tio, kio estas ateismo. Unue, ĉar ateismo ne estas dogma kredo je la neekzisto de dio, sed nur la foresto de kredo je ĉi tiu tipo de supernatura ento. Due, ĉar ekzistas tre simpla logika regulo — kaj oportune ignorita de teistoj — kiu diras la jenon: ne estas racie kredi je io sen havi kialojn por fari tion. Ĉiu prudenta individuo devas konsenti ke la sinteno al io - ĉar ekzistas neniu konvinka indico en ĝia favoro - ne estas kredo, nek ĝi bezonas esti apogita per indico. ne kredu en

Krome, pruvi universalajn neojn, pro logikaj kialoj, estas ege malfacila, kaj certaj teistoj feliĉe uzas tiun ĉi ideon por aserti, ke neniu kapablas pruvi la neekziston de Dio. Unuavide ĉi tio ŝajnas racia, kaj

devus sufiĉi por ligi la poentarojn. Tamen, kun iom da kritika pensado, oni baldaŭ konstatas la nekonsekvencon: ni ne povas pruvi la neekziston de praktike io ajn. Por klarigi la ideon, ni bezonas nur iom da libera tempo por liberigi nian imagon. Ekzemple, ni formulu kelkajn bizarajn hipotezojn: 1) Nia universo estas spaca akvario farita de eksterteranoj, kiuj

ili ludas pri kultivado de homoj.

2) Estas nemateriaj fungoj, kiuj vivas en paralela dimensio, kiuj konstante observas nin, kvankam ni ne povas ilin detekti.

3) La vera dieco, kiu kreis la mondon kaj la homojn, estas Zeŭso, kun la helpo de Apolono kaj Dionizo. Ili kaj sennombraj aliaj dioj estas ĉiuj sur Olimpo observante nin.

4) La planedo, sur kiu ni vivas, estas elektrono; la Suno estas kolekto de protonoj kaj neŭtronoj; nia planeda sistemo entute estas giganta fluora atomo. Modernaj fizikistoj malkonsentas kun ĉi tiu deklaro, sed tio okazas ĉar la homo ankoraŭ ne havas sufiĉe da teknologio por precize analizi la realon.

5) La universo ŝajnas nur mekanika kaj nepersona. Sed fakte, la La mondo, en kiu ni vivas, estas memkonscia.

6) Estas paca civilizacio, kiu loĝas en la kerno de la Suno, kiu protektas sin kontraŭ varmo per hiperteknologia sistemo, kiu estas al ni neimagebla. Milionoj da unikornoj, centaŭroj kaj minotaŭroj vivas tie je multe pli alta evolunivelo ol nia.

7) En mia ĉambro estas granda ruĝa flugilhava fajra spiranta drako. Tamen ĉiufoje kiam iu provas observi aŭ konfirmi ĝian ekziston, ĝi tuj malaperas en mistera maniero.

Tiaj ideoj sufiĉas. Nun ni demandu: kiel iu povus refuti tiajn hipotezojn? Ni ne havas kialon juĝi ilin veraj, sed eĉ tiel, ni ne havas manieron pruvi, ke ili estas definitive malveraj. Ĉi tiu estas la problemo kun universalaj neoj.

Ekzemple, en la kazo de la sesa hipotezo, la nura maniero pruvi, ke tiaj estaĵoj ne ekzistas, estus iri al la kerno de la Suno kaj vidi ĉu

ĉu ekzistas aŭ ne — sed tio ne estas vere bona ideo, ĉar viziti lokojn kiuj estas milionoj da gradoj for estas relative danĝera. Do esence tio signifas, ke ni ne povas pruvi la neekziston de tiu ĉi helionuklea civilizacio. Tamen, ĝi faras Estas senco deklari, ke tiu ĉi malebleco servas kiel a evidenco ĝia ekzisto? Ne, ne. Krome, la fakto ke iu Kredi forte je tia hipotezo estas senrilata al ĝia vereco.

La sama, kompreneble, validas por la ideo de dio: ĝi estas nur nepruvita hipotezo - konjekto, vere. Ni nur bezonas anstataŭigi la deklaron "estas vivantaj estaĵoj en centro de la Suno" al "Dio kreis la mondon" aŭ "Dio ekzistas". Kaj la sama situacio, kaj ne estas kialo pensi ke la hipotezo dia devus eskapi la regulon. Pro la sama kialo ke la plimulto homoj opinias neprudente kredi, ke ni estas observataj nemateriaj fungoj, ateistoj konsideras stulte kredi tion nin rigardas nemateriaj dioj.

Ni notu, tamen, ke tio neniel implicas la neebleco de la ekzisto de nemateriaj fungoj aŭ dioj. Fakte, neniu el la supre prezentitaj hipotezoj estas tute nebla. Ni simple ne kredas ilin ĉar ni ne havas kialojn por kredi ke ili estas veraj. Se ni havus kialojn, ni kredus ĝin - sed ni ne kredas. Kiel vi povas vidi, ne ekzistas spuro de ekstremismo en tia rezonado, kiel ĝi povus ŝajni unua vido.

Ĉi tiu kontraŭargumento de teistoj - "pruvu al mi, ke Dio ne faras ekzistas"—, kiu estas kutime akceptita kiel valida de la nesuspektindaj, estas argumenta misrezono nomita en kiu ĉiu, kiu asertas la renverso de la ĝo el la pruvo, verecon de a propono metas sur nekredantoj la devon pruvi ilian malvero — kaj, se ili ne kapablas fari tion, tuj la vereco de la propono estus pruvita. La eraro, oni rimarkas, estas evidenta: kiel ni povus fari tion — pruvi la neekziston de tia dio — se, en realeco, eĉ ne estas pruvo de lia ekziston por ke ni refutu?

En realeco, la devo pruvi verecon falas sur la persono kio ŝtatoj io. Tiel, se iu individuo diras "Dio ekzistas", ĝi fariĝas

sur li la respondecon pruvi la verecon de lia propono, tio estas, pruvi la ekziston de Dio. Se vi malsukcesos pruvu ĝin, ni havos neniun kialon akcepti ĝin — kaj do nekredemon estos aŭtomate pravigita.

Ni vidas do, ke ateistoj havas nenian devon pruvi ion ajn io, ĉar, en la ago de malkredo, ili nenion asertas. En Ĝenerale, kion ili diras estas simple ĉi tio: "Mi ne kredas je Dio ĉar mi ne havas kialon fari tion. Se estis iu kialo, mi kredus. Sed mi ne havas." Donita la foresto de evidenteco, esti ateisto estas nenio pli ol simpla afero de intelekta honesteco. Ĉi tiu koncepto estas tre bone resumita de Bertrand Russell en ĉi tiu trairejo:

Multaj ortodoksaj skeptikaj individuoj doni estas kompreni la rolon de refutas dogmismojn vi dogmojn prezentis — por ilin pruvi. Ĉi tiu ideo havante estas evidente a

turnanta parto, inversa sugesto ĉi tiu Marson unu tekruĉo de la Suno ĉirkaŭe en elipsa orbito, refutante

Ĉu vi kapablas tei? vido, estas singarda aldoni, ke tio, kiel la skopoj grandaj observitaj ĉ asertas, ne povas kaŭzi homan dubon,

por nia esti haroj la plej potencaj. asertis pro mia tio, al esti refutita, estus netolerebla supozo kialo, il pensis, ke tiu estas

Tamen el tia tekruĉo ĝi estis se la sensencajxon.

asertite en antikvaj libroj, instruitaj kiel sankta vero La

Ĉiu dimanĉo enŝtopitaj en lernejoj, manoj en la ekzisto de hezito estus signo La ekscentreco. kedu je via

Ni jam faris bonan kazon por ateismo, sed tio ne sufiĉas fermi la aferon. Estas frazo — kiu, cetere, estas tute fama inter ateistoj — kiu servas kiel averto al ni ĉiam tenu la menson malfermita: manko de pruvoj ĝi ne estas signo de foresto. Simpla manko de evidenteco ne estas sufiĉe por pravigi kredon je la neekzisto de Dio — kaj la Plej multaj ateistoj vere ne definitive kredas je dia neekzisto.

Tamen, ni ne povas ignori la fakton, ke ekzistas certaj ateistoj, kiuj kredas je la neekzisto de dio(j). Kiel ni vidis, ili estas tiuj kiuj apartenas al la . Por pravigi tian pozicion, la manko de pruvoj ne sufiĉas. En ĉi tiu kazo, fariĝas necese pruvi la neeblecon de dia ekzisto. Tiel, eble oni povus diri, ke tiu ĉi pozicio estas dogma, ĉar estas neeble definitive pruvi la neekziston de iu dio. Tamen, la malgranda detalo, kiu faras la tutan diferencon, kuŝas en tio, ke ili ne provas pruvi la neblon de la ekzisto de iuj kaj ĉiuj diaĵoj, sed de specifaj diaĵoj, kiel difinitaj de tiu aŭ alia religio.

La kritika ateisto uzas la proprajn kredojn de la teisma individuo por pruvi sian argumenton. Tiel, se iu diras: "Mi kredas je Dio", la kritika ateisto demandas aferojn kiel: "kio estas dio?", "kio estas la naturo de ĉi tiu dio?", "kio estas liaj atributoj?". Ekzemple, studante la difinojn de la biblia dio, la kritika ateisto povus serĉi kontraŭdirojn en la atributoj de tiu diaĵo kaj, uzante la logikan regulon de nekontraŭdiro - ĉio, kio kontraŭdiras sin, estas - uzi ĉi tiun informon kontraŭ la ekzisto de por fari nepre malveran argumenton. tia estaĵo. Tiel, same kiel la regulo de nekontraŭdiro pravigas la kredon je neekzisto de estaĵoj, kies atributoj estas reciproke ekskluzivaj — kiel sferaj kubo kaj sesangulaj cirkloj —, ĝi ankaŭ pravigas la kredon je neekzisto de dio, kies atributoj estas kontraŭdiraj. En ĉi tiu situacio, la kredo estas racie pravigita, kaj do ne eblas akuzi ĝin pri dogmatismo.

En diskutoj kiel "ateismo-teismo", estas facile vidi ke la plej multaj homoj ne komprenas kio estas ateismo. Tial la plej multaj el la argumentoj uzataj kontraŭ li estas rimarkindaj pro sia absoluta sensignifeco. Ekzemple, kiam ateisto malkaŝe alprenas sian pozicion, li baldaŭ estas kovrita de multlingvaj argumentoj kaj sensencaĵoj de ĉiuj specoj. Kelkaj ekzemploj: "Ĉu vi volas iri al la infero?"; "Ĉu vi estas unu el tiuj, kiuj kredas, ke ĉi tio ĉio venis el nenio?"; "tiam klarigu la originon de la vivo kaj de la Universo"; "Estas domaĝe, ke vi estas tiel malfeliĉa."

Ne konsiderante la unuajn kaj lastajn ekzemplojn, ĉar ili eĉ ne meritas seriozan respondon, ni devas memori, ke la fakto, ke iu estas ateisto, diras nenion, absolute nenion pri tio, kion ili pensas pri tiaj aferoj. Ĉi tio estas ĉar ateismo havas negativan karakteron, kaj neoj estas ekstreme malabundaj en disponigado de datumoj. Ekzemple, se iu diris "mia nomo ne estas José", kion ni povus konkludi el tio, krom tio, ke lia nomo estas io alia ol José? Estus absurde pensi, ke tiaj informoj provizas ajnan signifan indicon pri lia vera nomo. Pro la sama kialo, estas neniel dedukti el la fakto, ke iu estas ateisto, kiaj estas iliaj filozofiaj, moralaj aŭ sciencaj opinioj pri iu ajn temo. Kompreneble, religiuloj ofte faras ĉi tiun tipon de demandoj ĉar la plej multaj ateistoj adoptas la

sciencan pozicion, kiu baziĝas sur eksperimentado kaj racieco, sed ne nepre. La ateisma individuo povas havi siajn proprajn teoriojn aŭ, sen iu ajn problemo, povas sindeteni de respondado de tiuj demandoj, asertante ke, en la foresto de konfirmado de datumoj por konstrui ajnan racie kredinda teorio, ajna deklaro estus nenio pli ol sensencaĵo.

En ĉi-lastata kazo, la tipa respondo al tiaj demandoj estas simple jena:

Kiel la Universo Mi ne scias.

estiĝis? Mi ne scias.

Kial ni ekzistas? Mi ne scias.

Dio ekzistas? Mi ne scias. Mi nur diras, ke mi naskiĝis en ĉi tiu mondo kaj ke mi ne scias ĉiujn ĉi faktojn. Nia ekzisto ŝajnas granda nesondebla mistero. Tial, ne utilas diri "ĝi estis Dio" se, reale, mi ne havas kialon kredi ĝin.

Mi preferas konfesi mian mankon de scio prefere ol akcepti senbazan hipotezon por provi maski mian nescion antaŭ ĉi tiu granda demandosigno kiu estas la mondo en kiu mi vivas.

Intelekta integreco malhelpas demandosignojn esti utiligitaj kiel argumentoj en favoro de konsolaj hipotezoj, kiel ekzemple la ekzisto de la dio. La fakto, ke ni ne scias, de kie ni venis, kiel la vivo okazis ktp., tute ne signifas, ke "ĝi estis Dio". Ni ne scias de kie ĉio venis

ĝi signifas nur, ke ni ne scias, de kie ĉio venis — kaj tiel nur; ĝi eĉ ne signifas, ke ĝi estiĝis. Nescio ne estas a argumento, sendube, kaj la ofta provo uzi ĝin kiel a argumento nur malkaŝas bedaŭrindan partecon, tre verŝajne naskiĝis la bezono kredi.

Tiu ĉi dio, kiu nur loĝas en la niĉoj de nia nescio, estas tipe moknoma "Dio de la interspacoj", ĉar li nur pluvas inter la ombroj de la nekonataĵo. Ĝi estas pro ĉi tiu subterfuĝo klariga ke, iam, pro nescio, naturaj fenomenoj — kiel tondro kaj fulmo — estis interpretitaj kiel manifestiĝoj de dio malkontenta kun homoj. Komprenoble, Tiutempe ĉi tio ŝajnis tia kredebla kaj respektinda por naturaj fenomenoj kiel, nuntempe, diru ke la Universo estis kreita de dio, kiel ambaŭ aferoj estis same nekonata. Sed nuntempe la scienco jam lanĉis lumo - la plej granda malamiko de la Dio de breĉoj - pri la procezoj respondeca por tondro kaj fulmo, farante la asertas, ke ili ŝuldiĝas al la manifestiĝo de kolera dio. Hipokrato, naskita ĉirkaŭ 460 a.K., konsiderita unu el la patroj de medicino, siatempe li jam komprenis la homan tendencon al mistifiki la nekonatan, kaj diris: Viroj pensas ke la komprenas ĝi ne estas dia epilepsio nur ĉar ili Se ili Se ili nomis ion dian, ili komprenas, ke estus fino de diaj aferoj. al la

Ni estu honestaj kun ni mem: ni estas kompleksaj estaĵoj, kapabla je rimarkindaj sed ankaŭ limigitaj entreprenoj, kaj Ni ne havas ĉiujn respondojn ĉe niaj fingroj, almenaŭ ne nun. Tial, kiu ne volas trompi sin pere klarigaj kaj konsolantaj fabeloj, vi devas lerni vivi kun tiaj limigoj, ĉar la sinteno de respondi demandon uzante de mistero, reale, nenion klarigas.

Ĉi tio, komprenoble, ne signifas tute fermi vin de aliaj vidpunktoj. Laŭ nia scio, ekzistas—kaj devas esti—loko por dubo, por necerteco, ĉar tiamaniere nia scio ne kristaliĝos en formo de kredoj nepenetrebla al novaj pruvoj kiuj fine aperas. Se

ne akceptu, ke nia mondkoncepto estas provizora, ke ni ĉiam kondiĉigita de revizio, ĝi rapide malnoviĝos.

Do se la ideo estas teni niajn mensojn malfermitaj, ni devus doni la hipotezon de la ekzisto de dio iuj verŝajneco? Certe: same kiel ni donus al a tre neverŝajna spekulado, kiun, dum jarmiloj, atendis pruvoj por prui ĝin.

Indas fari mallongan komenton ĉi tie pri la pozicio vokis. Erare, oni agnostikismo

kiu kuŝas sur la sojlo de dubo inter teismo kaj ateismo. Ĉe vero, agnostikismo estas sendependa de la temo de kredo/malkredo en dion. Tia vidpunkto koncernas nur la neeblecon de homa menso koncepti, kompreni aŭ juĝi iujn specojn de aferoj, deklarante ke tiaj aferoj estas ekster la amplekso de nian raciecon, kaj estas do neeble formuli iun ajn sekura juĝo pri vi.

Tiel, estas malĝuste pensi pri la agnostikulo kiel "meztera" individuo inter la du perspektivoj, tio estas, kiu nek asertas nek neas la ekziston de supera estaĵo, supozeble reprezentante pozicion de prudenta demandado prefere ol ateisma ekstremismo. Agnostikismo certe ne estas a tria opcio inter teismo kaj ateismo, kaj estas facile reliefigi la kial: ĉu agnostikismo implikas kredon je dio? Ne. Ĝi implikas nekredemo je dio? Ne. Do kun kia necesa rilato ĝi havas ĉi tiu demando? Neniu. Kiel George H. Smith klarigis, "agnostika", ne ĉi tiu kredo se la termino aŭ vojo agnostikismo en meza sendependa pozicio de Dio (...) aŭ unu inter teismo kaj ateismo, kiel ĝi klasifikas laŭ malsamaj interkonsento kun unu kriterioj.

Strikte, la vorto, tio agnostikulo ĝi signifas nur sen scio, estas, estas ĝenerala termino, kiu koncernas nur la deklaro pri la neebleco akiri scion pri io aŭ iu ajn temo. Do estus pli ĝuste diri io kiel: ĉi tiu individuo — ateisto aŭ teisto — estas agnostika en rilato al la demando pri la ekzisto de dio, aŭ iu "demando x" ajna - ekz la fama nesciebleco de la "aĵo-en-si".

Ne ekzistas do inter kredado kaj ne kredado, tio estas, inter teismo kaj ateismo — kaj konstati "mi trovas neeble scii certe" ne estas solvo, sed evito. Kio implikas mezan teron, estas la interspaco inter la neado kaj aserto de la ekzisto de Dio, kaj tiu interspaco respondas al la ne al agnostikismo. Ĉi tiu nocio de "meza agnostikismo" estas erara pozicio ^{skaptika ateismo} kutime adoptita de tiuj, kiuj ne estas teistoj, sed kiuj fakte ne konsideras la ekziston de Dio kiel absurde neverŝajna hipotezo, kiel kelkaj pli fervoraj ateistoj. Sed, sendube, agnostikuloj de ĉi tiu tipo estas teknike ateistoj. Verŝajne multaj nomas sin agnostikuloj ĉar ili timas la socian stigmon ligitan al ateismo, kiu estas tre forta. Poste ili transdonas la signifon de siaj pozicioj al aliaj terminoj, kiuj sonas pli milde, kiel "agnostikulo".

Tiusence, estas klare, ke ĉi tiu tipo de agnostikismo ekestas nur kiel socia manovro por eviti antaŭjuĝojn, ne kiel respektinda argumento.

Por pli klare kompreni la eraron en ĉi tiu sinteno, sufiĉas pensi pri la kialo, kial tiom da estas agnostikaj rilate al Dio, sed neniuj estas agnostikaj rilate al la Bugo. Nun, ĉi tiu estaĵo povus tre bone ekzisti en paralela dimensio. Do, se ekzistas ĉi tiu ebleco, kial ni ne estas agnostikaj pri la Boogeyman? Simple ĉar, kiam niaj emocioj ne estas implikitaj, ni kapablas konfesi, ke, antaŭ manko de pruvoj, la plej prudenta pozicio estas nekredemo, ne dubo.

Do, en normalaj cirkonstancoj, se iu demandas al ni ĉu Santa Niko ekzistas, kaj ni respondas, ke tio ne estas netolerebla supozo de homa racieco, ĝi estas simple prudento. Ĉi tio estas ĉar, se la demando konfesus niajn limigojn, ni devus konfesi, ke la demando pri la ekzisto de Sankta Niko estas ankaŭ io nedecidebla, rilate al kio ni devus deklari nin agnostikaj.

Kompreneble, en la afero pri la ekzisto de Dio, ni ne havas absolutan certecon, sed la fakto estas, ke ni ne havas absolutan certecon rilate al io ajn, ne nur rilate al Dio. En ĉi tiuj

terminoj, ŝajnas esti neniu maniero pravigi agnostikan sintenon ke estas limigita nur al Dio. Do, se ni ne estas tute certaj pri nenio, ni devus esti agnostikaj pri ĉio - inkluzive de ridinda Patro —, sed ni ne estas, ĉar ĉi tiu sinteno limas Kristnasko.

Por fini, ni uzu la jenan paralelon: same kiel kristanoj ili ne bezonas fidon por ne kredi je Toro, ateistoj ne bezonas fidon ne kredi je kristanismo. Same, same kiel agnostikuloj ili ne bezonas perfektan scion por ne kredi je Toro, ateistoj ne bezonas scion por ne kredi je Dio. Ĉi tio sufiĉe refutis la agnostikismon, ke prezentas kiel mezan vojon inter kredado/malkredo, kio povas esti nur estu laŭleĝe revivigita, se vi povas respondi kontentige la jena demando: kial esti Toro? agnostikulo en rilato La Dio, sed ene rilato La

Revenante al la ĉefa temo, oni ĉiam ofte vidas, pro ĉiuj mitoj, kiuj ekzistas ĉirkaŭ ateismo, individuoj scivolante kaj scivolante, kiaj estas la ateistoj. Eble ili pensas kiuj estas tre maloftaj ekzotikaj estaĵoj kiuj vivas en submondo okulto, vestu vin nigre kaj rekomendu la detruon de ĉiuj religioj — sed ĉi tio estas nenio alia ol fantazio. Plejparte ateistoj estas vere ordinaraj homoj, kiuj nur baziĝas sur logiko kaj pruvu viajn opiniojn pri la realo. La fakto estas ke, verŝajne ĉiuj renkontis ateistojn hazarde, sed sen rimarki tion, tial ili pensas, ke ili estas tiel malofta. Fakte, se ni ne demandas rekte individuoj, estas preskaŭ neeble ekscii, ĉu ili estas ateistoj. Estas malmultaj tiuj, kiuj krias de la tegmentoj, pri kiuj ili ne kredas neniu dio.

Sen dubo, ekzistas ankaŭ pligravigitaj ateistoj, tipe tiel nomataj batalemaj ateistoj, el kiuj kelkaj konservas a malamika sinteno al religio. Iuj opinias, ke ŝi estas a granda malhelpo al la progreso de la homaro, precipe tiuj, kiuj havas ian scion pri Historio. Sed ĉi tio, kiel ni vidis, ne povas esti vidita kiel rekta sekvo de la ateismo, ĉar ne ekzistas ateisma Sankta Skribo, kiu diktas “vi

vi kalumnios religion kaj mokos la kredojn de via proksimulo." Se iu ateisto agas tiamaniere, estas nur a individua poziciigo, kaj volante atribui la kaŭzon de ilia Agresema konduto al ateismo estas malhonesta sinteno.

Multaj ankaŭ opinias, ke ateistoj estas neredukteblaj en sia nekredemo, kiuj estas kronikaj miskredantoj, nekapablaj ŝanĝi sian vidpunkto. Se ni povas diri, ke ateistoj estas neredukteblaj, kio? estas nur en la sinteno de ne kredi je hipotezoj sen pruvo. Certe, se iu teisto elpensus pruvon vere valida por la ekzisto de Dio, eĉ la plej ateistoj fervoraj homoj rezignus, kaj ne estas kialo por ni pensi la malon. Finfine, kial iu kontraŭus la ekziston de a kreinto? Kiu ne volus esti la krono de la kreado? Monda Organizaĵo pri Sano elektus esti efemera mamulo, pensanta polvo, se Ĉu li povus esti la supera senmorta de la Universo? Citi Petron Atkins:

Ĝi estus vere fascina la unu Universo havis se celo; li estus verŝajne plezura estas vivo nur evidentigas post morto. Tamen ne ekzistas unu iom da favoro en spekuladoj, kiel fakte estas kompreni kial homoj neniu el ili

per kaj evidenta celmo, ŝajnas vivomekstela la konkludo tiel ke nek ekzistas.

Vere estus bonege, se ni ĉiuj estus tiel specialaj kiel ni ŝatus esti, sed la fakto estas, ke ni ne havas kialon kredu, ke ni estas. Denove, estas intelekta integreco tio malhelpas vin kredi je io senbaza nur ĉar ĝi estas konsola.

De la supre, ni rimarkas ke ateismo, male al bildo kiu estas pentrita de li, li ne estas reprezentita de sekto de fanatikaj, malmoralaj kaj malekvilibraj ikonoklastoj volantaj detrui la religio ĉiakoste. Sendube, ateismo prezentas sin kiel a perfekte racia, klara kaj prudenta pozicio kiam oni rigardas el objektiva perspektivo — tio estas, sen konsideri faktorojn subjektivaj, kiel "kiel ni ŝatus ke la realo estu", "kion ni bezonas kredi por vivi" ktp. Kaj, kiel estis elstarigita

komence de ĉi tiu laboro, kiaj liberpensantaj individuoj
tio, kion ili serĉas, ne estas absolutaj certecoj: ili serĉas tion, kio estas plej verŝajna
esti vera.

La celo de ĉi tiu ĉapitro estis dispeli kelkajn el la ĉefaj mitoj,
antaŭjuĝoj kaj kalumnioj, kiuj gravitas ĉirkaŭ ateismo, tiel ke
tiel ke ni povas vidi la pozicion en a
kristala. Nature, evidentiĝas kiom multe da penado estas farita de la parto
de teistoj por misprezenti la veran signifon de ĉi tio
nekredemo. Anstataŭ alfronti la verajn problemojn, ili kreas
Birdotimigiloj pri kio estus ateismo kaj, detruante ilin, fanfaronas
refutis ĝin, kiam en realeco tia refuto estas nenio alia ol a
miskompreno.

Tamen ni ne pensu, ke ili ĉiuj estas tiel naivaj kaj
senkulpaj: ili kalumnias, ĉar ili ne povas alfronti ĝin; ili evitas ĉar
ili ne povas respondi. La fakto estas, ke teismo ĉiam finiĝis kiel
malgajninto ĉiufoje kiam li provis alfronti la faktojn kaj la
racieco, kaj simple disfalas se li provus,
honeste, vizaĝo al vizaĝo kun ĉiuj aferoj kiuj
ateismo prezentas.

De ĉi tiu maniero, se estas afero kiu vere korpigas la tuton
pezo de la vera defio, kiun ateismo lanĉas kontraŭ religioj, estas
ĝi estas: tio haltas ĉu ni devas kredi je Dio? Ekzistaj

ARGUMENTOJ FAVORE AL EKZISTADO DE DIO

La teologoj diras: nesondeblaj misteroj.
ni respondas: absurdaĵoj imagitaj de Vi komencas inventante
absurdaĵon, poste al ni trudas ĝin kiel nesondeblan dian misteron, pli profundan.
kiom kaj pli absurda.

—Miĥail Bakunin

Ekspone la bazajn konceptojn de la logiko kiu subtenas ateismon
kaj la centra demando estas starigita - je kiaj kialoj ni devas kredi
ekzisto de dio? —, ni nun devas alfronti la
argumentoj, kiuj celas pruvi la ekziston de Dio — kaj
Certe ne mankis klopodoj en tiu ĉi direkto, ĉar, kiel
emfazis Le Bon, La plej konvinkita estas kredantoj, ĉar ili ĉiam sentas la
propravigaj kialoj. trovita La elukubradojn de la teologoj pruvas, ke kiuj ĉi tiu
estas uzata. ĉe viaj multnombraj
ĉi tiu persistemo

En la sekvaj paĝoj ni analizos la ĉefajn argumentojn
proponis kaj poste ni prezentos la kialojn, kial ni ne faris
servi kiel pravigo por kredo je Dio. Ni vidos
unue la plej simplaj argumentoj, kiuj povas esti
refutita sen multe da malfacileco, ĉar ili baziĝas sur nocioj
sufiĉe distordita de tio, kio fakte estus "pruvo".
Poste, ni traktos la pli ellaboritajn argumentojn, kiuj
estos analizitaj pli vaste. Tamen antaŭ ni
Dum ni entreprenas ĉi tiun taskon, indas fari kelkajn observojn.

La nocio de Dio traktita ĉi tie varias depende de la kredo ke
provis pruvi ĝin per la proponita argumento. Kelkfoje estos a
persona dio, foje simple "pli alta inteligenteco",

aŭ alia "forto respondeca por la harmonio de la Universo". Tial ni nur klopodos refuti la argumentojn, kiuj estis proponitaj rilate la diecon, kies ekziston ili intencis pruvi.

Ĉar, dum ĉi tiu ĉapitro, ni traktos logikaj argumentoj kaj silogismoj — formalaj deduktoj, ankaŭ indas memori, ke pura logiko ne estas la kriterio —, de vero. Logiko estas homa kreaĵo, konsistanta el serio de sistemigitaj trovoj kiuj provas reprezenti la manieron kiel realeco funkcias. Tiel, ĝi estas tre utila ilo por gvidi niajn esplorojn, sed ne por tute determini ilin. La fakto, ke argumento, kiu celas pruvi la ekziston de io, baziĝas sur senriproĉa logiko, strikte parolante, nenion signifas, se la konkludoj atingitaj per ĝi ne estas submetitaj al pruvo, al kontrolo. Ĉi tio estas ĉar eblas koncepti plurajn klarigojn bazitajn sur same masiva logika rigoro por defendi kontraŭajn kaŭzojn, estante neeble, kompreneble, ke ambaŭ samtempe respondu al la realo. Tial, la nura maniero scii kiu el ili estas vera estas alfronti ilin kun realeco, kaj tiam vidi kiu el ili pluviavas. Se teorioj ne povas esti falsitaj - se ili ne povas esti refutitaj aŭ konfirmitaj, ili ne devus esti viditaj kiel indico.

—,

Krome, ĉiuj akuzoj pri nekomprenebleco devas esti rigardataj kun granda suspekto, ĉar plejofte ili estas nur evitaj manovroj. Tiaj deklaroj estas nekoheraj ĉar, analizante ilin, ni rimarkas, ke ili havas kontraŭdiran naturon. Ekzemple, supozante ke "abstraktaĵo x" estas nekomprenebla, kiel ni povus scii tion se ĝi estas nekomprenebla? La paradokso estas, ke, por scii, ke io estas neeble komprenebla, ni unue bezonus ĝin kompreni, por ke ni tiam konsciiĝu pri tio, kion ni ignoras, tio estas, scii ĝuste al kio ni aludas kiam ni aserti tian neeblecon — alie ĝi estus malplena kaj senutila deklaro.

Ĉar la limigo de racio estas supozo de racio mem, ni nepre venas al la konkludo, ke ĝi estas

neeble scii ĉu la nekomprenebla eĉ ekzistas — tio estas, ĝi ne pasas de konjekto neeble pruvebla. Tial la individuo kiu asertas nekompreneblo estas kutime limigita al postuli ion, kio estas nekomprenebla kiel antaŭe donita, sen aliaj klarigoj: alivorte, ĝi estas nur a neracia kredo kovrita de maldika filmo de logiko.

La argumentoj prezentitaj sube servas kiel ekzemplo de la speco de rezonado kiu estas tipe uzata por pruvi O skeptika ateismo, tio estas, tiu kategorio, kiu limigas sin refuti la argumentoj per kiuj supozeble kredo je iu dio estus pravigita, sen zorgi pri nei la eblecon de ekzisto de tia diaĵo, kiu estas karakterizo de la kritikaj. ateismo

PARTO I

Nia vivado estas pruvo, ke Dio ekzistas.

Ĉiu, kiu partoprenis en debatoj pri la ekzisto de Dio Vi verŝajne renkontis ĉi tiun klasikan argumenton. Estas pri sufiĉe naiva deklaro, kaj ĝi efektive estus senutila Ni serĉu pli bonan ekzemplon de la logika eraro kiu kondukas nomo cirkulo en manifestante — ofte konata kiel cirkla argumento —, kiu konsistas el akcepti kiel premison la konkludo, kiu devus esti pruvita. Do, komencante de tute nepravigebla supozo, ke la sola kaŭzo ebla por la ekzisto de vivo estas Dio, do oni uzas vivo kiel supozata pruvo por la ekzisto de Dio. La eraro iĝas eĉ pli klara kun ĉi tiu ekzemplo: se ni estus estinta instigis ekde infanaĝo ke elfoj estas la vera kaŭzo de tertremoj, ĉiufoje kiam okazis tertremo, ni dirus: "Jen pruvo, ke elfoj ekzistas!" Eksterordinara absurdaĵo, nature. Tia deklaro estas nenio alia ol kaŝvestita kredo aspekti kiel argumento.

Dio bezonas ekzisti ĉar sen li la vivo ne havus signifon.

Pri ĉi tiu afero, ni simple limigas nin fari unu demandon: kial la vivo bezonas havi ian signifon? Nur ĉar ĝi igas aferojn pli organizitaj en niaj mensoj, igante nin sentiĝi gravaj? Sendube, estas eraro imagi, kia ni ŝatus, ke la realo estu kaj poste deklari, ke la postuloj necesaj por kontentigi nin nepre devas ekzisti. Estus kiel diri, ke Dio bezonas ekzisti ĉar alie ni havus nenion por fari dimanĉe matene. La samon oni povas diri pri eldiroj kiel ĉi tiu: "Dio devas ekzisti ĉar, sen Li, ne ekzistus garantio de justeco en la mondo." Denove, ni nur bezonus demandi: kie oni povas konkludi la ideon, ke nepre devas ekzisti ia "universala justeco"? De nenie, krom nia deziro, ke tiel estu.

Kiam, preĝante, mi petas Dion pri aferoj, miajn preĝojn estas renkontitaj.

Demandi ion de Dio kaj interpreti favoran ŝancon kiel "ĉiela donaco" povus pruvi la ekziston de tiom da dioj kiom ni volis: mi preĝis al Dio kaj, en la superbazaro, mi trovis mian plej ŝatatan nealkoholaĵon, kiu preskaŭ ĉiam estas ekstere de stoko. Jen kion ĉi tiu argumento diras al ni. Kribri tra pozitivaj koincidoj kaj nomi tute normalajn aferojn "mirakloj" nur pruvas, ke niaj mensoj situas en magia kaj antropomorfa mondo kie ĉio ĉirkaŭas nin en bildo kaj simileco. Tial, kvankam multaj homoj asertas ĉi tiun tipon de "dia interveno", estas facile vidi kie, plejofte, kuŝas la eraro. Kiam ni "petas" ion de Dio, ni komencas atenti ĉiujn faktojn, kiuj okazas ĉirkaŭ ni, kaj ni pesas ilin laŭ ilia graveco, tio estas, ni klasifikas ilin kiel pozitivajn, negativajn aŭ senrilatajn al la celo, kiun ni celas. En ĉi tiu kunteksto, se io pozitiva okazas, ni tuj interpretas ĝin kiel kaŭzita de Dio, ĉar en ĉi tiu situacio ni serĉas ligojn inter nia peto kaj nia celo. Tamen, la

kaŭza rilato, kompreneble, estas nur psikologia. Tia asocio ŝajnas al ni valida kaj logika ĉar nia cerbo estas "programita" por skani situaciojn por ŝablonoj de kaŭzo kaj efiko — ofte trovi ilin kie ne estas neniu. Ĉi tio ankaŭ estas nomita "magia pensado".

kiu, kiel James Alcock klarigas, estas la interpreto de du eventoj proksimaj kiel kaŭzo sen ia zorgo efiko, kaŭza ligo. Ekzemple, ĉu vi kredas, ke donas fingrojn Ĉu vi asocias la fakton de fingroj kun kruci la fingrojn? bonŝancon, posta favora evento ilin. establas kaj a kaŭza ligo inter

Tiamaniere ni rimarkas, ke "dia helpo" temas nur pri de persona interpreto de la faktoj, ne de priskribo objektiva vido de tio, kion ni efektive vidis okazi. Se, ekzemple, kiam Se ni petis Dion pri io, tiu io estis supernature renkontita, tiam ni havus kialon pensi, ke ni alfrontas de dia interveno. Tamen, asertante ke naturaj faktoj estas "mirakla" nur ĉar ili kunfluas kun niaj celoj estas io senbaza, kaj ne pruvas ion alian ol ke ni estas nomante ŝancon Dio. La eraro supoziti tion io estas la kaŭzo de fakto simple ĉar ĝi antaŭis ĝin ĝi nomiĝas ergo hoc hocpost protect .

La pruvo de la ekzisto de Dio estas la mirakloj, kiujn li faras ĉiutage.

Se, ekzemple, kuraco pruvas la ekziston de Dio, tiam la La fakto, ke li donis al ni la malsanon, kion tio pruvas? Se vi ne pruvas ĝia neekzisto metas ĝin en problema situacio, por diri almenaŭ. Ĉiukaze, atestoj de "mirakloj" ke Dio supozeble funkcias en la vivo de homoj. Misteraj malsanoj estas resanigita, por kiu medicino ne havis respondojn; individuoj droguloj kiuj "trovas la lumon" kaj venkas sian dependecon; alkoholuloj regeneriĝas per fido, ktp. Tamen, se Se ni adoptas konsekvenca difinon por la termino "miraklo", ni vidas ke la valoro de tiaj atestoj falas teren. Kiam oni traktas la aferon, filozofa David Hume deklaras tion:

Nenio estas konsiderata kiel ^{unu} miraklo, la normala kurso de ^{se okazas en} naturo. Ĝi kiel estas mirakla homo, ŝajne mortas, ĉar tio rezultas ^{tiu} morto, kvankam pli malofta ol iu alia, kiu estas ofte. okazas Sed morta ^{Estas tempo} povas por reviviĝi, ĉar observita en la lando. havi unuforman sperton ^{tio neniam estis} neniu Tial, ĝi devas en mirakla kontraŭ nomala evento, kiel unuforma sperto egalas kaj, ĉi tie estas kompleta rekta pruvo, prenita el la ^{La} pruvo, fakta ekzisto de miraklo; tia naturo kontraŭ la unu pruvo nek devas nek kredinda, sed miraklo fariĝi la signifas kontraŭa pruvo tio estas estu pli alta ol vi. Al konsekvenco klare — maksimuma de nia atento - ĝi ĝenerale estas inda kaj tio ne estas sufiĉa atesto por pruvi miraklon, por a malpli ol tio, kion ni plej mirakla fado veno en la restas alio kio kio

Tial, ju pli neverŝajna okazos evento, des pli konvinka devas esti la pruvo en ĝia favoro. Kaj pli verŝajne, ke la teisto eraras en sia atesto aŭ tio Ĉu supernatura interveno okazis? Ambaŭ hipotezoj estas eblaj. Tamen, se ne ekzistas decida indico, ĉio, kion ni povas diri, estas demandosigno ŝvebante super la fakto — kaj tio alvokante la malprobablecon de a miraklo klarigi ĝin ne estas la plej verŝajna respondo. A ebla natura klarigo por tiaj fenomenoj "mirakla resanigo" kuŝas en la nomata placebo-efiko. En la homo la potenco de sugesto kaj kredo estas io tre influa, kapabla fari profundan ŝanĝoj, inkluzive de biologiaj kuracoj. Ekzemple, se individuo kun kapdoloro, li firme kredas, ke li prenas aspirinon, sed vi prenas multvitaminkomplekson erare, ĝi estas tre Estas verŝajne, ke la simpla kredo, ke via doloro ĉesos pro supozita aspirino sufiĉas por efektive kuraci ĝin. Simile, kiam teisto projektas, kun solida konvinko, sian atendojn en ento, kiun li imagas senfina kaj perfekta, kaj tio estus helpi vin venki vian dependecon aŭ malsanon, tio estas

io tre forta, kaj tia fido povas generi instigon
sufiĉe potenca ke vi povas efektive fari ĝin.
Tamen, en ĉi tiu kazo, kiel ni vidas, ne estas Dio, kiu operacias tian
ŝanĝoj, sed la kredo je Dio, tio estas, la konvinko, la placebo-fido de la
individuo - io multe pli verŝajna ol la okazo
de miraklo.

La feliĉo kaj paco, kiuj venas de fido, pruvas ĝin
vereco.

Kiam ni diskutas pri la vereco de io, la
feliĉo ne estu prezentita kiel argumento. Se
kredi je io igas nin pli feliĉaj, ĝi signifas nur tion,
Ial tia kredo estas agrabla, komforta, sed ne
nepre vera. En ĉi tiu senco, se ni nur uzis
feliĉo, izolite, kiel kriterio de vero, ni alvenus
eĉ scias ion? Se ni sufiĉus
kompetenta en la arto de memtrompo, ni povus kredi tion
ni estas senmortaj estaĵoj, ke ni estas milionuloj, tiu mizero kaj
malegaleco ne ekzistas, ke ne ekzistas malsanoj, ke ni estas pli
pli inteligenta ol Einstein, ke la holokaŭsto neniam okazis kaj tio
Ĉiuj niaj revoj realiĝos morgaŭ matene. Se tia

kredoj igus nin pli feliĉaj, tio signifus, ke ili estas
vera? Ne. Supozu ke iu proksima amiko suferis a
grava akcidento kaj estis akceptita al intenskuracado. Havi
ŝancojn pluvivi, li bezonus suferi kirurgion al
alta risko. La operacio estas efektivigita, sed nia amiko ne pluvivas. Tiam
ni telefonis al la hospitalo por ekscii la rezultojn de la operacio, kaj la
respondeca kuracisto diras: "la operacio estis nekredbla sukceso, li jam
estas tute ekster danĝero. Venu viziti lin, li estas je via dispono
atendu!" Ni do certe estis tre feliĉaj kaj trankvilaj, sed tia
Ĉu feliĉo baziĝas sur io reala? Ne, ĝi baziĝas sur a
eraro. Kiel diras la brila frazo de Bernard Shaw: La fakto ke a
kredanto estas pli feliĉa pli trankvilo ne
pli feliĉa estante ol unu

Neniu kapablas vivi sen Dio. Ĉiuj bezonas
kredu je iu supera forto.

Deklaru la neekziston de ateistoj, kiuj estas konkretaj estaĵoj, al
Defendi la ekziston de senkorpa estaĵo ne ŝajnas a
tre logika sinteno. Estu kiel ajn, ni scias, ke nekredantoj vivas
tre bone sen Dio. Asertante tion profunde, "profunde", ĉiuj
ateistoj kredas ke la Kreinto estas nenio pli ol egocentrismo
maskita kiel argumento. Simple ne estas neeble vivi sen
kredu je Dio — aŭ "supera forto", kiel vi preferas —, kaj
ĉiuj ateistoj en la mondo estas vivanta pruvo de tio. Tio
bezonas kredi, finfine, nur pruvas tion
ni psikologie dependas de imagaj konsolo — kaj estas
Estas vere bedaŭrinde, ke tiom da homoj ne kapablas vivi
sen meti sin sub la jugon de "dia konstitucio". A
Ĉu libereco estas tiel terura? Eble. Sed la afero estas,
Se teisto ne kapablas vivi sen kredi je io pli alta, ĉi tio
certe ne signifas, ke ĉiu homo estas ankaŭ
nekapabla. Ĉi tio estas ĝeneraligita persona kredo
absurda. Estus io kiel fumanto diranta: "Mi lernis, ekde
malgranda, fumanta; Mi ne kapablas vivi sen tabako; tiam, la
la tuta homaro nepre estas fumanto; gloro al nikotino!"
Bertrand Russell, uzante alian specon de aliro, elstaras
ankaŭ la kontraŭdira naturo de ĉi tiu argumento, kiu donas la
komprenu, ke nur en la kazo de kredo je Dio ĝi validus
ignoru la pruvojn:

homoj kiuj estas religio, sed ili estas de
netolereble malfeliĉa. Kiom ajn ĉi tiu argumento estas vera, ĝi ankaŭ
estas malkuraĝa. Neniu krom malkuraĝulo
konscie elektus vivi per malsaĝuloj. paradizo Kiam
unu la malfidelecon de ili diras al li neniu virino suspektas
kaj ignoras la minacojn, fermi la okulojn al la pruvojn malestimindaj vidos kialo
alajn. esti en unu
kazo kaj en

Estas certe ke Dio ekzistas ĉar neniu, ĝis nun, estis kapabla pruvi ĝian neekziston.

Ĉi tie ni estas klare antaŭ la malnova logika misrezono nomita inversigo de la ŝarĝo. Estas praktike neeble konfirmi a universala neo. Tial, la tasko provizi indicon falas al pri la defendantoj de propono, kaj ne pri la skeptikuloj kiuj "havu la lukson" postuli pruvojn por subteni iliajn opiniojn pri realo. Teistoj mem sekvas ĉi tiun logikan regulon plejofte — sed oportune ignoru ĝin kiam Ĉi tio kontraŭas viajn personajn kredojn. Estas vero, ke teistoj sekvu ĉar ili ne kredas je la grekaj dioj - kiel Zeŭso, Apolono, Dionizo, Pozidono - nek en unikornoj, flugilhavaj ĉevaloj, drakoj, koboldoj, ciklopoj kaj tiel plu, kvankam ne povi definitive pruvi, ke tiaj estaĵoj ne ekzistas en iu malproksima regiono de nia universo. Tial, en ĉi tiuj kazoj, la plej racia afero estas konfesi, ke kiu asertas la verecon de a propono aŭtomate prenas respondecon por provizi indicon subtenu ĝin—kaj se ĝi malsukcesos fari tion, ne estos kialo Ni akceptas vian deklaron kiel veran, tiel forirante nekredemo pravigita. Carl Sagan faras interesan analogion inter tielnomitaj "specialaj estaĵoj" kaj nevidebla drako, klarigante kiom malĝuste estas kredi, ke io estas vera nur ĉar ne eblas refuti ĝin:

Nun, kia diferenco inter aterma, unu nevidebla, senkorpa drako, fajro, kiu kraĝas, ne ekzistas mia flosanta, ĝi estas a neekzistanta drako? Se refuti la koncepton indas, ĉu ĝi signifas se neniu eksperimento ekzistas? diru ke mia mia Drako

La ŝanĝo kapablo nuligi vian absolute La hipotezo ne estas aferon. ne la sama kiuj pruvas La vereco Testitajn akuzojn, imunajn deklarojn, kiuj povas ke refutoj ne havas veran La karakteron, kia ajn estas la valoro. eble kaŭzis al ni admiron. inspiri stimojn nian senton de

Scienco ne povas respondi la "grandajn demandojn"
de ekzisto. La respondo povas esti nur Dio.

Ofte oni diras, ke la homo tute ne scias
rilato al la mondo en kiu li vivas, kion la scienco ne povas
respondu la "grandajn demandojn". Ĉi tiu malemo ke multaj
ĉeestas konfesante, ke ni scias ion
verŝajne havas sian originon en la terura ebleco ke
ni vere estu kiaj ni ŝajnas esti, kaj estas nenio
tre sensacia en la fakto ke ni ekzistas. Laŭ tio, kion ni povas kompreni,
nei ke ni havas aŭ povus trovi ajnan respondon
ĉar ili jam havas en menso alian specon de antaŭformita respondo, kaj
serĉas pruvojn, kiuj subtenas ĝuste ĉi tiun ideon, fermante
okulojn al ĉiuj evidentecoj, kiuj montras alian direkton
ajna. Ni havas sennombrajn kialojn por pensi, ke ni estas justaj
biologiaj kompleksoj kiuj estiĝis tra organika evoluo kaj
neniu racia kialo pensi alie - alie, eble, la
Mi dezirus, ke tiel estu. Ĉi tiu alproksimiĝo de nei ke la
scienca scio pri objektiva realeco povas respondi
subjektivaj demandoj ŝajnas esti la maniero, kiun iuj trovas
estigi tiun flirtadon kun komfortaj esperoj — sed
neverŝajna. Finfine, ĉi tio estas sufiĉe naiva provo
redukti la homon al kompleta nescio por ebenigi ĉion
hipotezoj kun la sama grado da probableco kaj tiel donas la
impreso ke ĉiuj vidpunktoj estas egalaj
kredinda. Tamen, koncerne la relativecon de eraro kaj la
neprecizeco de nia scio, memorigas al ni Isaac Asimov
Kiam la Teron estis platis, li estis, malĝusta. ĝi estis
Tero ili estis tiu epoko kiam estis pri
malĝuste. Sed ĉi tiu ĝo estas plata, pli malalta.
ke estas malĝuste du kune.

ke la

Ekde antikvaj tempoj homoj kredas je Dio. Se li ne faras
ekzistis, tia kredo certe jam estus forĵetita.

La fakto ke kredo estas antikva ne nepre implicas ĝian
vereco. La vero ne estas kiel vino, ĝi ne pliboniĝas kun

tempo. Se de antikva tempo homoj kredis je fantomoj, ĉi tio ĝi nur montras nian konstantan bezonon serĉi la "preter" respondojn al demandoj, kiuj havas nenion komunan kun ĝi. Ni scias tion multaj falsaj kredoj estas kultivitaj dum jarmiloj. Ekzemple, Ĝis Koperniko aperis, la Tero estis konsiderita la centro de la Universo, kaj la Suno rondiris ĉirkaŭ li. Ĉi tiu eraro estis kredita dum longa tempo. Astrologio estas tre antikva. Ĝi estas taksita esti origininta ĉirkaŭ 3500 jaroj. Ĉi tiu doktrino, kiu baziĝas sur la supozita influon, kiun ĉielaj korpoj faras sur konduto homa, malgraŭ esti vaste refutita de scienco moderna, sed tio ne signifas, ke ĝi ĉesis esti populara kaj havi multajn defendantoj ĝis hodiaŭ. Kaj la sama sendube validas por Dio: la fakto, ke ĉi tiu kredo estas antikva, nur signifas, ke ĝi estas malnova, kaj nenio pli.

Kredo je Dio estas universala inter la homaro. KAJ neebla por la tuta mondo esti trompita.

Ĉi tiu argumento ankaŭ ŝajnas ignori Historion. Krom a Konsiderinda parto de la monda loĝantaro ne kredas je Dio, populareco de propono kontribuas nenion al sia vereco. Eĉ se la tuta mondo unuanime kredus en la ekzisto de Dio, ĉi tio signifus nenion, ĉar Iam la tuta mondo kredis, ke la Tero estas plata kaj tio ĝi estis plena de sorĉistinoj. Kio validas por aŭ kontraŭ teorio ĝi estas la evidenteco, ne kiom da individuoj juĝas ĝin vera. Ŝatu aŭ ne, la realo ne kliniĝas al niaj kredoj. Kiel diris Anatole France: Se kvin homoj kredis, ke ĝi estas stulta, ĝi estas en unu afero ankoraŭ stulta. afero Teknike, ĉi tiu trompo nomiĝas ad populumargumentum .

La ideo de Dio pravas lian ekziston / Paroli pri Dio estas silenta agnosko de ĝia ekzisto.

Se ĉi tio estus vera, pri kio do ni povus diri gravuloj el fikciaj libroj? Kaj ĉiuj sennombraj dioj de ĉiuj religioj? Ĉu diskuti grekan mitologion signifas konfesi la ekzisto de Zeŭso? Ideo estas unu afero, realaj estaĵoj estas alia.

Ekzemple, ludantoj diskutas estaĵojn (RPG) kioj
tute nekutimaj fikciaj figuroj - koboldoj, orkoj, minotaŭroj, centaŭroj,
harpioj, flugilhavaj drakoj—sed tio certe ne signifas
tiaj estaĵoj ekzistas objektivaj. Nur imago kapablas
de koncepti aferojn kiuj ne havas korespondadon en la realo
objektiva. Tial la ideo de Dio, izolite, ne funkcias kiel
pruvoj favore al ĝia ekzisto. Se ni insistas alie,
do devas esti tempo por ni preni ferion kaj ĝui tiujn dek
milionoj kiujn ni havas en konto eksterlande, kiuj ĵus estis
realiĝas ĉar ni tuŝis la temon.

Dio ekzistas, sed li estas nekomprenebla por la homa menso.
Kiel iu povas kredi je io, kion li eĉ ne povas
kompreni? Kion precize la individuo kredus?
Kiam vi diras kredi je Dio? George H. Smith montras al ni multon
klare la nekohereco de tia sinteno: Kiam ili diras, ke La UNU ateisto
kiaj du magiistoj estas nesciebla, Dio povas interpreti ĉi tiun aserton en
teismaj manieroj, kiuj povas supozi, unue, ke li akiris kion O
scio pri li estulo kiu, kiel teisto li mem konfesas, ne
vi esti konata; mane, kio povas supozi alian, ĉar ĉi tiu persono ne
povas simple Ĉi tiu tipo de akuzo,
en realeco, ĝi ne estas argumento, sed evitado, maniero de
provu preni la aferon preter la amplekso de racieco,
ĉesigante ajnan eblecon diskuti la aferon. Li estus
kiel diri: "sferaj kuboj ekzistas en neimageblaj dimensioj,
sed estas neeble pruvi ĝin racie ĉar, pro la
'neperfekteco' de la homa menso, ni ne kapablas kompreni
objektoj, kies atributoj estas kontraŭdiraj." Krome, ĉi tio
argumento fariĝas eĉ pli dubinda kiam ni vidas ke se
limigas konfesu la ekzisto de tia estaĵo por tiam uzi
la taktikon de aserti la "nekompreneblecon de la dia naturo" al
sukcesas eviti raciecon, fariĝante nenecesa
la taskon logike pravigi tian kredon. Ĉi tio estas tipa taktiko
de la anemioj argumentoj de religio, kiuj estas nekapablaj
teni sin rekte kiam sub la agado de la forto de

gravito, kiu ekzistas en la efika mondo — kaj tiam ili fuĝas al la pretere, al la metafizika, al la neesplorable, al la nenio.

La kialo estas limigita; Dio estas transcenda estaĵo; kredi je ĝia ekzisto estas afero de fido, ne de logiko.

Ĉi tiu argumento baziĝas sur la dubinda supozo, ke se la ekzisto de Dio povus esti pruvita logike aŭ eksperimente, tiam tiu ĉi Dio ne estus vere a transcenda, sed simple io sekulara, tio estas, ĝi ne estus Dio. Tial, "salto de fido" estus necesa por pruvi kredo je Dio. De ĉi tiu perspektivo, fido ŝajnas esti nur a ilo por pravigi neraciecon, por validigi la adopton de senbaza kredo. Do, denove, ni rimarkas, ke ĉi tio estas evitado, ne argumento, kiel "salto de fido", krome ne pruvi la ekziston de iu dio, ĝi ankaŭ servus por pravigi iun ajn absurdaĵon imageblan: studi la religioj, elektu vian plej ŝatatan mitologian karakteron aŭ diaĵon, kaj tiam simple prenu "salto de fido" por pravigi ĝin. Krome, kiel Nietzsche emfazis, ricevas karakterizaĵoj kiuj estas trajtoj de ne-
Estaĵo, veraj" de aferoj de Nenio.

"vera mondo" estis konstruita el la efika mondo. kontraŭdiro kun La O

Tiamaniere, saltante de la reala mondo al la nekomprenebla transcenda signifo signifus salti de ĉio kio estas materia al tio, kio estas nur nemateria, de ĉio, kio estas efika al kio estas pure neefika, tio estas, al ne-estaĵo, al la neracieco de absoluta nenieco. La diferenco estas tio, en ĉi tio En ĉi tiu kazo, la abstraktado de nenieco estas renomita "Dio" kaj la nekohereco ricevas la pompan nomon de "dia transcendeco". Pri trakti ĉi tiujn metafizikajn strangaĵojn, kiuj ŝajnas deveni cerba krizo la kialo estas vere limigita.

Dio ekzistas, sed la homaro ankoraŭ ne evoluis sufiĉe por havi la kapablon pruvi ĝin.

En ĉi tiu kazo, estas ne multe por diri. Ni fervore atendas atendente ĉi tiujn "pruvojn". Dum jarmiloj oni diras, ke ekzistas dioj, kaj ekzistas Dum jarmiloj neniu povis akiri pruvojn pri tio. Kiam iu

akiri tiajn pruvojn, tiam ateismo finiĝos. Punkto. Sed Kredi anticipe estas nenio alia ol granda naiveco. Kial ni kredu, sen motivoj, je certa "estaĵo", kaj tiam pravigu ĉi tiun kredon per nia vasta grado de nescio aktuala? Ni povus elpensi dekojn, centojn aŭ milojn da teorioj ekzotaj kaj poste asertas, ke ili ĉiuj estas veraj, sed la la homaro ankoraŭ ne "sufiĉe evoluis" por pruvi ilin. Nun, Ĉi tio estas kruda kaj puera argumento - io certe ne estas surprizo kiam temas pri la tipa argumento uzata por defendi kredon je fenomenoj aŭ estaĵoj supernaturaj.

PARTO II

LA KOSMOLOGIA ARGUMENTO

(UNUA KAŬZO)

Aserto: Ĉiu Universa efiko ekzistas, havas kaŭzon. tiam Se la ne li ĉar estas senkaŭza, kaj ĝi ne povus esti kreita el nenio, ĉar havi ĝin estus samtempe efiko, kaŭzo kaj nebla. La en tio kazo O kio ĝi estas

Se ni reiru tra la senfina serio, estus kaŭzas, ni havos a estinta a ke ni bezonoj, esti interrompita, alie neniam ne ekzistus. unua efiko, ĉi tiu, ĝi eterna, estas nemovebla, kiu estas Dio; senkaŭza, subtenas la kreintoj de la universo, en kiu ni vivas.

Ĉi tio estas klasika argumento, facile komprenebla kaj ŝajne konvinka — sed evidente nevalida, el la alie ni akceptus ĝin. Principe ĉi tiu argumento distordas la signifo de la vorto "kaŭzo". En la komenco, ĝi estas uzata en la signifo scienca teorio de "kaŭzo kaj efiko" en la interago inter korpoj - ĉi al ni akceptas la premison kiel validan. Sed poste ĝi estas uzata distordita maniero, signifante "ekesti" - kaj ĉi tiu ŝanĝo de signifo estas tute tipa en malhonestaj argumentoj. Certe estas grandega diferenco inter krei kaj konstrui. Unu homo, kiu estas la kaŭzo de libro, ne kreas ĝin, sed skribas ĝin uzante

papero kaj inko. Same, neniu kreas aŭton de nulo.
nenio, sed konstruas ĝin el antaŭekzistantaj materialoj.

La dua eraro en ĉi tiu argumento estas ke la Dio mem eskapas la postulitan premison por atingi lin, aŭ Tio estas, la argumento estas kontraŭdira. La deklaro "ĉiu efiko havas kaŭzo" rekte konflikta kun la deklaro "Dio estas senkaŭza" — tial estas neeble, ke ambaŭ estu samtempe veraj tempo. Aserti, ke Dio povas ekzisti sen kaŭzo, estigas la sama aserto koncerne la Universon. Se Dio povas esti senkaŭze, kial ne la Universo? Nur ĉar la teisto ŝatus kaj se tiel estus? Ne ŝajnas racie konfesi, ke Dio eskapas sama logiko kiu devus esti pruvanta ĝian ekziston.

Krome, eĉ se la argumento ne estis misa en ĉi tiuj rilatoj, ĝi ankaŭ tute ne pravas, ke Dio kreis la Universon. Ĉio ĉi tiu argumento pravas estas simple la fakto ke Ni povas reiri tra la ĉeno de kaŭzoj ĝis ni atingas punkton de demandado — kaj nekonataĵoj pravas nenion, krom tio, ke ni estas senscia pri io.

Tial, kiel ni povas vidi, estas abismo nesuperebla interspaco inter la punkto, kiun la argumento atingas kaj la deklaro ke "ĉi tiu unua kaŭzo estas Dio". Krom diri "estis Dio" estas nur maniero klarigi la nekonaton maksimume nekonata ankoraŭ, ni povus ankaŭ demandi: kial tio estas Ĉar estas Dio? Kiel vi scias ĉi tion? Ni alfrontu ĝin, tio estas evidente neniu scias: pri imagaj fikcioj ni neniam povas scias nenion, sed nur kredu.

Ĉi-rilate, tute prave, Nietzsche deklaris tion mezuro ni serĉas ke la originoj, ni reiru; ni farante krabojn. La historiisto rigardas ĝis, Fine, ankaŭ kredu malantaŭerĉi tio estas tre propra karakterizaĵo de homo, kiu Ĉiam serĉas respondojn por kontentigi viajn bezonojn de klarigoj pri ĉio, kio ekzistas — kaj eĉ kiam videble ne povas atingi ilin, li kontentas nur kredi atingis ilin.

De tio, kion ni vidis supre, estas certe ke la ideo, ke ĉio bezonas estanta kreita estas nenio alia ol falsa analogio inter la naturo de

La

mondo kaj la naturo de homaj kreaĵoj, la konfuzo inter "kreado" kaj "konstrui" - finfine nenio pli ol reflektado de nia antropocentrismo. Eble la Universo eĉ ne havis tian komenco, eble la materio estas eterna. Neniu vere scias.

Ĉar ekzistas multaj variantoj de ĉi tiu argumento, ĝi ne valoras pasigi tempon refutante ĉiun el ili. Esence, ĉiuj ili revenas al demandosignoj, faras kelkajn analogiojn distordita kaj poste aserti, ke nur Dio povas esti la respondo. Per kiuj ĉiuj estas egale malvalidaj.

LA ONTOLOGIA ARGUMENTO

Aserto: Mi havas ideon pri perfekta, estas racio nepre pli Inter Nun, kiel da efiko, kaŭzo ol imperfekta, ĉe ĉe la La ideo ke tiu ĉi perfekta ne povus ekzisti ĉar, se ĝi se perfekteco ekzistus, ĝi ne estus perfekta. ekzistus, donus al li

Ĉi tiu argumento estis kreita de Sankta Anselmo. Laŭ via opinio, la La tre nesuperebla perfekteco de la ideo de Dio atestas pri ĝi vereco. La aserto estas ke kiam ni provas imagi ion perfektaj ĉiel, ni alvenas al la ideo de Dio — kaj a de ĉi tiuj sencoj, nature, estus la perfekteco de ekzistado. Oni supozas ke en tio ni havus logikan kaj perfektan pruvon, ke Dio ekzistas, kvankam ni havas nenion pli ol fripona sofismo.

Kiel ni povas vidi, la argumento traktas ekziston kiel kvalito, kvazaŭ inter hipoteza perfekteco kaj a reala perfekteco se estus ia kvalita diferenco. En realeco, ne ekzistas, ĉar neekzisto ne estas speco de neperfekteco. Por pruvu ĝin, ni povas uzi ĉi tiun saman argumenton, sed kun a interna brula motoro:

Mi havas ideon pri motore, kiel perfekta motoro, en kiu estas Nun, se ne ekzistus, ĉi tiu motoro ne povus ekzisti ĉar, se ĝi ne ekzistus, ĝi ne estus perfekta. ekzistus, donus al li

dezerto. Analizante kompleksan strukturon de ĝiaj risortoj nur horloĝo ni povas konkludi devis havi ilarojn, kiu la unu kreinto, kiu devis esti iam tiam, ke ĉi tiu komplezo estas ĝimlanta de la iuj menso kiu superas en komplekseco, ni vidas ĝin plenumita, kiu viaj Kio estas la desegnita. kaj ne ekzistas asure pensi tion

multe da unu simpla horloĝo.

Se ni estus ĉiopovaj, ni ne estus povintaj krei a pli bona mondo ol la nia? Estas tre strange pensi ke Dio ĉiopova intence kreus tian mondon, kun tiom da superfluaĵoj kaj neperfektaĵoj, tiom da problemoj kaj malsanoj, kiam estis en ilia povo fari tion jam finite kaj perfekta. Tamen ni iru al la faktoj.

Sendube ankaŭ ateistoj vidas ĉi tiun rimarkindan kompleksecon kaj ili sentas sin egale mirigitaj antaŭ ŝi. La diferenco estas tio ili akceptas la defion provi klarigi ĝin en naturaj terminoj, sen alvoku la misterajn potencojn de la transe. Ili baziĝas sur scio kiun ili havas pri la mondo kaj naturaj leĝoj al formuli raciajn klarigajn teoriojn. Tiaj hipotezoj ne estas nur sterilaj konjektoj kiuj diras "ĝi estis hazarde" - ĉi tie, nur hazardo povas esti komprenita en la senco de la foresto de objektivo. Ĉe realeco, ili estas bone bazitaj teorioj, kiuj enkorpiĝas la mekanismoj de la realo mem en kiu ni vivas kaj provas klarigi vivo en ĉi tiuj terminoj.

Estas vere, ke ni ankoraŭ ne kapablas plene klarigi la komplekseco de vivo kaj la Universo, sed tio ne pruvas ke ekzistas iu menso malantaŭ la mondo. Ĉi tio nur pruvas tion ni havas definitivan respondon. Nuntempe, ekzistas pluraj teorioj raciaj teorioj kiuj provas klarigi la originon de vivo kaj ĝia grandega diverseco - ekzemple, Abiogenezo kaj la Teorio de Evoluo de la specio. Neniu kredas je ili pro fido aŭ persona prefero. Sciencaj teorioj ne estas "inventitaj", ili estas evoluis el skrupulaj esploroj kaj esploroj. Ni simple observas naturon, kolektas la datumojn kaj, Interpretante tiajn informojn, ni vidas kien ĝi montras. De

Krome, ni konstruas teoriojn kiuj celas klarigi, surbaze de la fizikaj mekanismoj kiujn ni konas, kompleksajn fenomenojn kiel la vivo.

Scienco ĉiam evoluas, ĉar ĝi lernas de siaj propraj eraroj. Ekzemple, demandu scienciston, ĉu ili kredas, ke materio konsistas el fajro, akvo, tero kaj aero, ĉu ili kredas, ke la Tero estas la centro de la Universo aŭ ĉu flogisto estas la fluidaĵo respondeca por bruligado. Tiuj ĉi eraroj faritaj en la pasinteco estas delonge venkitaj, ĉar la scienco estas metoda, memkritika kaj ĉefe ĝi strebas al vero, kaj tial konstante revizias siajn konceptojn pri la realo. Aliflanke, demandu al katoliko, ĉu ni havas spiriton, ĉu la mondo kaj vivo estis kreaĵoj de Dio, ĉu Jesuo estas lia filo, ĉu la triunuo estas formita de la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito aŭ ĉu la Virgulino Maria; restas virgulino. Tio ilustras ke, laŭ scio pri realeco, religio estas en la diametre kontraŭa pozicio, ĉar ĝi estas strukturita sur dogmoj sen fundamentoj kontroleblaj - kaj tio, sekve, igas ĝin senmova. Ene de cent jaroj, sendube, granda parto de nia scienca kompreno pri la mondo estos ŝanĝita, sed la sama apenaŭ validos por iu ajn el ĉi tiuj religiaj dogmoj. Do, se ni vere volas malkovri, kompreni ion, la plej bona vojo ŝajnas esti esploro, ne kredo.

La sinteno ataki la Teorio de Evoluo de specioj por pruvi, ke ĝi estas io nebla, estus laŭdinda, se ne troviĝus, malantaŭ ĝi, intereso, kiuj estis, ni diru, tre malsciencaj. Eĉ tiel, ni ne trompu nin pri tio: se iu povas pruvi, ke la Teorio de Evoluo estas malĝusta, sciencistoj estos ege dankemaj. Kion la scienco volas, estas simple priskribi la realon kiel eble plej precize, kaj la Teorio de Evoluo estas nenio alia ol frukto de tiu ĉi provo. Tiusence ni memoru, ke la teorio, en si mem, havas principe nenian gravecon, krom ĉar ĝi priskribas tion, kion ni vidas okazi en la mondo antaŭ ni.

Kompreneble, novaj ideoj, unuavide, povas ŝajni strangaj, sed ili ne estos forĵetitaj sen antaŭa analizo. Same kiel la tre stranga ideo montriĝis ebla — almenaŭ tiutempe — transdoni la homan voĉon per metalaj dratoj, kaj same kiel la Relativeca Teorio de Einstein detronigis la klasikan fizikon de Neŭtono — kiu, ni konfesu ĝin, estas multe pli intuicia — , la Teorio de Evoluo ankaŭ povas esti renversita de alia teorio, kondiĉe ke ni havas verajn kialojn por akcepti ĝin kiel vera.

La hipotezo de Inteligenta Kreinto ne baziĝas sur iu ajn indico, sed nur sur la homa deziro posedi certan "kosman gravecon". Se ni havus kialojn por juĝi, ke la vivo estas kreaĵo de speciala estaĵo, ni sendube defendus tiun ĉi teorion, sed la fakto estas, ke ni havas neniun. La mondo en kiu ni vivas montras neniun signon de esti desegnita de supera inteligenteco — krom se ĉi tiu supera menso havis kiel celon la kreadon de realaĵo "super suspektinda", en kiu ĉio estis zorge desegnita por trompi nin, nur igante ĝin ŝajni kiel ne ekzistas kreinto.

Se ĉi tio estas la kazo, restas vere, ke ŝi efektive havis sukceson.

Krome, fari analogojn kiel la "ĉarpentisto kaj la seĝo" kaj la "horloĝo en la dezerto" nenion klarigas, ĉar la Universo ne funkcias kiel la homa menso, la vivo ne funkcias kiel horloĝo - ja iu ajn havas. iam vidis horloĝojn?kreante kopiojn de si mem? Sendube, la komplekseco de ĉi tiuj strukturoj estas io rimarkinda, sed voli formuli tutan kosmologion bazitan sur malzorgema analogio estas vere tro malprudenta. En la plej bona kazo, analogio funkcias nur kiel ilustra metaforo, kiu helpas nin kompreni la centran ideon sub la hipotezo. Sed la fakto estas, se la teorio de la Inteligenta Kreinto ne povas prezenti ajnan pozitivan pruvon en sia favoro, kiel ni povus pruvi aŭ kontraŭpruvi ĝian verecon?

Eĉ se ili renversus la Evolution-Teorion, estus ridinde pensi, ke tio rajtigus la hipotezon de la Inteligenta Kreado legitime okupi ĝian spacon. La Teorio de Evoluo estas scienca, kaj tial klare prezentas siajn supozojn, la datumojn sur kiuj ĝi baziĝas.

kialoj por pravigi viajn deklarojn. La teorio de Kreado Inteligenta, tute male, ne baziĝas sur evidenteco, sed en demandosigno, en la fido kaj fekunda imago de liaj propagandantoj.

LA RELIGIA SPERTO

Aserto: Ni neniam vidis ĝin vento, sed ni estas certaj, ke de li. ekzisti. kiel ni scias ĉi tion? ni sentas. Egale, Ni ne kredas la ekzisto de Dio ĉar ni estas ĉar ni sentas. Ni estas konfida kaj Ili estas ekzisto kiel blinduloj, kiuj provas nei la implicas ne ekziston. Se ne kapabla senti Dion, ĉu teisto viaj

Mi fermas la okulojn, mi sentas min en komuneco kun la esenco de universo, kaj tio pruvas, ke Dio ekzistas. Tiel simpla. Ĉi tiu naiva argumento klare metas subjektivan konscion kiel a ia kriterio de vero, kvankam tio nur pruvas, ke ni ŝatas por sonĝi.

Niaj sentoj estas neperfektaj, ili kaptas nur parton etan realecon, kaj tamen malprecize. Tial, Por komenci, oni devas klarigi, ke koloroj ne estas a "posedaĵo de materio", ĉar ili ne ekzistas sendepende de ni. Kio vere ekzistas estas elektromagnetaj ondoj kiuj, kiam reflektitaj de iu objekto, ili stimulas niajn organojn sensorial, kaŭzante la subjektivan senton de koloro. Nia sistemo vida estas programita por traduki certan gamon de elektromagnetaj ondolongoj en vidaj sentoj. Tiel, ne gravas ĉu aŭ ne blinduloj kapablu koncepti la kiaj koloroj estas, ĉar, ĉiuokaze, ili ekzistas nur en nia kapo.

Ni, ekzemple, ne povas koncepti kio okazas en la la cerbo de vesperto kiam ĝi uzas sian sonaron por lokalizi sin dum flugado. Eble uzu la altfrekvencajn sonojn por krei a mensa reprezento de la realo analoga al tiu el kiu ni kreas de elektromagnetaj ondoj — sed kiel ni povus scii kun certeco? Rilate vespertojn, ni ĉiuj estas "blindaj", ĉar

Ni ne povas koncepti, kio estus "sonbildoj". Tamen, kvankam tio, kio okazas subjektive en la cerbo de vesperto, estas por ni neimagebla, ni scias, ke, por sin gvidi, ĝi uzas altfrekvencajn sonojn, kiuj estas por ni neaŭdeblaj. Tial, en la kazo de vizio, realo ne estas en la subjektiva sento, sed en la ekstera faktoro kiu kaŭzas la subjektivan senton.

Do, kvankam ni ne vidas aŭ aŭdas multajn aferojn, ni scias, ke ili ekzistas, ĉar ni povas koni ilian ekziston nerekte. Ekzemple, ni ne povas vidi aeron, sed blovi sur balono ŝveligas ĝin. Plenigu vin per kio? Nedankinde?

Ne, ĝi estas plenigita per miksaĵo de gasaj substancoj kun certaj trajtoj, kiuj signifas, ke ĝi ne reflektas lumon, almenaŭ ne en sufiĉa grado por ke nia korpo povu detekti ĝin per vizio. Multaj frekvencoj estas preter nia videbla spektro, sed tio ne signifas, ke ni neas ilian ekziston.

Male, ni povas pruvi, ke ili ekzistas.

Konsiderante ĉion ĉi, la demando, kiun ni faras, estas jena: kiel oni povus objektive kontroli la aserton de la teistoj? Ĉu la teisto povas pruvi, ke la "Dia sento" estas kaŭzita de io ekstera? Sen dubo, estas multe pli verŝajne, ke tio, kion ili nomas "kontakto kun Dio", estas nenio alia ol "oceana sento", kiel Freud nomis ĝin, subjektiva sperto, kiun oni povas atingi per meditado aŭ preĝo, sed sen ia korespondado en realo. objektiva realo.

Ni uzu pliajn ekzemplojn. Kiel ni scias, kelkaj mense ĝenitaj individuoj aŭdas fantomajn voĉojn, kaj foje eĉ normalaj homoj aŭdas ilin. Tio montras, ke nia cerbo kapablas konstrui mensajn reprezentojn, kiuj ŝajne havas objektivajn kaŭzojn, sed kiuj fakte havas kaj pure subjektivan kaŭzojn kaj efikojn. La samon oni povas diri pri sonĝoj. Kiel ni povus vidi ĉiujn tiujn bildojn kun la okuloj fermitaj? Kompreneble, dum sonĝoj nia menso ne vojaĝas por kapti la lumon de paralela realo. Sonĝaj bildoj estas generitaj interne, de la cerbo mem.

Tial, se religia sperto pruvus la ekziston de Dio per pura sento, tiam la trompo de frenezulo pruvus, ke ĉi tiu

estas Napoleono Bonaparte en la karno — por pura sento
ankaŭ. La fakto estas, ke la homa subjektivo ne konservas neniun
necesa koresponda ligo kun objektiva realeco kaj,
tial, ĝi ne povas esti utiligita kiel decida indico.
Halucinoj, iluzioj, misteraj sentoj kaj similaj ne estas
argumentoj.

Krome, ekzistas pluraj eksperimentoj, kiuj estas tre bone akceptitaj de
scienca komunumo, kiuj montras, ke la spertoj de
"proksimeco al Dio" povas esti artefarite induktita de
magnetaj kampoj. Ŝajne, mistikaj spertoj estas
ĉefe rilata al la regiono de la cerbo nomita
temporallobo, kiel Susan Blackmore klarigas:

Stimuli la templobon (ekz. per magnetaj elektrodoj) povas indukti aŭ kampoj
projekciajn spertojn de dista perspektivo, kiuj estas ankaŭ astrala,
havas neniun. (...) flosi kaj li povas
kaŭzi la lokaj —
malstabilaj ol Iuj homoj estas eĉ pli lupoj
povas mezuri, kiuj estas tiuj homoj, kiuj povas gvidi aktiveco
grado) en la ĉirkaŭa medio (kio estas la mediumismaj spertoj, astra déjà kaj unu
aŭ

La estu pli artaj. Tiuj raportas kun
en projekcio

vu.

Logike, ni devas rimarki, ke la fakto, ke tiaj spertoj
ŝajni reala estas tute pala, kiel ankaŭ la koloroj
ili ŝajnas realaj, sed ili ne ekzistas objekte. Ĉi tio ŝajnas indiki
forte ke, kiel koloroj, dioj nur ekzistas interne
de niaj kapoj. Mi esperas, ke neniu teisto nun volas argumenti
ke estis Dio, kiu metis dian ricevilon en nian cerbon,
"Dio-ricevilo" programita por kapti metafizikajn ondojn.

LA VETO DE PASCAL

Aserto: Ni konsideru ĉi tiun punkton kaj Dio ne ni diru pri O Sekvante: "Aŭ
ekzistas. Sed kia la alternativoj, kiujn ni devus
elekti ĝin? A kiale ne ni determini: estas senfineco unu
de kaoso dividi. Ĉe la punktoekstremo de ĉi tiu senfina distanco, a

monero estas ŝpinita al vi En finos fali kaj ŝati aŭ
krono. kio veto?

En ĉi tiu argumento, estas unue postulite ke estas maleble pruvi la
ekzisto de Dio racie, kaj tiam la ideo kiu sekvas estas
esence ĉi tio:

Se Dio ekzistas, ni kredas je li, ni faros bonajn, ni kredas je ĝi, ĉielo.
iros al la infero neniue ne O Se Dio
ĝi ekzistas, ni kredas je ĝi, ni perdis nenion. Se Dio ne
ekzistas, ni kredas je li, ni gajnas nenion. Tial, estas pli avantaĝa elekto La
kredi je Dio. en

Tial Dio aŭ ekzistas aŭ ne ekzistas. Ni devas veti, kaj la kialon
liaj manoj estas ligitaj. Se Dio ekzistas, kiu malpravas iras al la infero.
infero. Sed se ĝi ne ekzistas, neniue malgajnas, ĉar ĉio ne ekzistas
Ĝi iris de esti granda fantazio. Konsiderante la eblojn, ŝajnas pli
racia kredi je Dio — krom la detalo, ke ĝi estis a
homo, kiu elpensis ĉi tiun veton, pro manko de solidaj argumentoj.

Logike, ĝi ne estas eksplicite en la originala argumento tiu parto de ĝi
pli "konvinka", kiu konsistas el la supozata puno kiu estus
atendante nekredantoj en la postvivo en la okazo, ke ili malpravas. Kiel tio,
devigite de timo, ni trovas nin devigitaj elekti inter du
nekoheraj pozicioj — kaj ni nur konsideras la hipotezon, ke
Dio ĉar li intencas torturi malfidelulojn, io kiu ŝajnas pli
pafilo al la kapo ol argumento. Do haltu
Ni pli bone komprenas kiom absurda ĉi tiu argumento estas, ĝuste
ni bezonas interŝanĝi Dion kontraŭ la imaga ento de nia
prefero. Ekzemple, Patro Kristnasko:

Se paĉjo Kristnaskoviro Ni kredas je li, kaj en al Kristnasko vivenos
ekzistas, nia kamentubo submetas donacojn por keli. da Se
Kristnaskoviro ekzistas, ni kredas je li, ni restas sen donacoj.
ne Se Santa Claus ekzistas, ni kredas ke ni perdis nenion. Se
ni gajnis nenion kaj ne, Santa Claus, ni kredas je ĝi, la opcio
kaj Sekve, Santa Claus, ni restas pli avantaĝa kredi je

Kiel ni povas facile vidi, la veto de Paskalo estas bonega
ekzemplo de la argumenta misrezono nomita en kiu falsa dilemo ,
oni provas limigi la nombron da eblecoj kiam, en realeco,
estas multaj aliaj. En ĉi tiu kazo, ĉi tio ŝajnigas, ke ambaŭ

proponoj — "Dio ekzistas" kaj "Dio ne ekzistas" — havas la sama probablo esti ĝusta, kvazaŭ la ekzisto de Dio estis nur afero de kapoj aŭ vosto.

Sed kio se la vera diaĵo estas Alaho? Tiam la du haltos en mahometana infero! Kaj se ĝi estas Huitzilopochtli? Aŭ via frato Tezcatilpoca? Aŭ Baal? Aŭ Zeŭso? Aŭ Moloĥo? Aŭ la bulkulo, eble? Ja kiel ni povus ekscii, kiu estas la vera dio? Ni vetu je kiu diaĵo? Estas tiom da! Se ni estas Kredante je la malĝusta dio, la vera neeviteble punos nin.

La eblecoj, en realeco, estas senfinaj. Ĉi tiu argumento ne estas nenio alia ol cinika provo deturni nian atenton — uzante ideo pri eterna puno - pri tio, ke ĝi estas sinteno tute neracie kredi je io sen havi kialojn por faru tion. Se, antaŭ la blokiĝo, ni ankoraŭ insistas pri vetado en aparta dio, ni devas konfesi, ke en la procezo ni finiĝas perdi ion — komuna racio.

Krome, se Dio estas ĉioscia, tiam Li certe scios, ke la religia persono kredas je li nur pro intereso iri al la ĉielo, kaj la ateisto Ĉu vi estas honesta kun vi mem kiam vi diras, ke vi ne havas kialojn por kredi. Tial, se ankaŭ ĉi tiu Dio estas justa, ĝi certe ne kondamnos ateistojn, sed religiulojn. Ŝajnas ke la Logiko foje kondukas nin al ironiaj konkludoj.

LA PANTEISTA ARGUMENTO

Universe estas la aserto Dio de ĉio ekzistas, kiel unu al kiu la intelekto de ĝi manifestiĝas per konservi la harmonio de la universo kaj en kiu ĝi ni vivas.

Panteismo estas kutime uzata kiel speco de subterfuĝo de tiuj, kiuj volas aserti, ke ili kredas je "io supera", sed sen fali en ĉiujn tiujn retojn de konceptaj komplikaĵoj de persona dio. Li estus "Dio de raciaj homoj", kiu estus laŭ scienco kaj ĉiuj faktoj observitaj en naturo.

Tamen tia koncepto de dieco estas plena de muskaptiloj. Evidenta. Se la "volo de Dio" aŭ "kosma konscio" estas esprimita

per la aro de leĝoj, kiuj regas la Universon, ni nevarie estos devigitaj akcepti plurajn aferojn. Ekzemple, ke la Tero estas sankta, ke ĉiuj vivoformoj estas diaj, ke sentoj estas sublimaj, ke la naturo estas perfekta, ke genetikaj malsanoj estas belaj, ke tertremoj estas mirindaj, ke vulkanoj estas sorĉaj, ke aidoso estas nia fratino, kaj ke la kancero, kiu formanĝas nian korpon, estas fakte sublima kaj grandioza manifestiĝo de la harmonia perfekteco de la Universo. La Dio de panteismo sankcias kaj plezuron kaj suferon—li estas tiel akra kiel malsato, tiel senĉesa kiel tertremoj, kaj tiel malbona kiel inundoj.

Krome, estas vere strange, ke tia potenca Dio ne povis trovi ion pli bonan por fari ol sin igi aron da mizeraj organismoj, kiuj, por postvivi kelkajn jarojn, bezonas formanĝi unu la alian. Ĉi tiu Dio estas, samtempe, la krueleco de la predanto kaj la sufero de la predo! Ĉu povus esti, ke, kun sia tuta senfina grandiozececo, la Dio de panteismo ne estus povinta trovi pli bonan ŝatokupon ol ludi ĉe naskiĝo kaj memmortigi en formo de vivantaj estaĵoj?

Se ni volas savi la reputacion de ĉi tiu Dio — kiu alie estus tiel absurde kontraŭdira, ke ni nur neeviteble bezonus senigi lin je ia rizado — de Dion, intereso pri la vivo, ni devas transformi lin en strikte senpersonan a . Tamen redukti la volon de Dio al nuraj nepersonaj leĝoj kondukas nin al sakstrato, ĉar, en tiu ĉi situacio, panteismo ne povas ion, ĉar ĝi estas nenio alia ol malplena vortludo.

Fakte, nomi la Universon Dio ne signifas klarigi ĝin - tio nur ĵetas vualon de sankteco super nian nescion, kaj ĝia naturo restas nekonata. Evidentas, ke nin ĉiuj miras la preskaŭ neimagebla grandiozececo de la Universo, en kiu ni vivas, sed diigi ĝin estas infana sinteno, kiu igas nin ĉesi esplori ĝin kaj nur adori ĝin.

Krome, egaligante Dion kaj la Universon, kio estas baze dirita estas ĉi tio: "la Universo estas Dio; la Universo ekzistas; Do, Dio

ekzisti". Ni povus ankaŭ diri: "la amo estas Dio; amo ekzistas; Tial Dio ekzistas." Sed, profunde, tio, kion diras panteismo, estas ĉi tio: "la Universo estas la mondo; la Universo ekzistas; tial, la mondo ekzistas"; Jen ĝi idem per idem. Arthur Schopenhauer do pravis kiam li deklaris, ke la panteisma Dio estas nenio pli ol sinonimo superflua al la vorto mondo:

Kontraŭ kio partigis, kio signifas, se ĉe ne li diras nenio. Nomu Dio Monda lingvo superflua

nur riĉigi la mondon. La sinonimo de la vorto

Se vi diras "la Dio Mondo", la Monda Mondo", vere. Kiam ni foriris

ĉe la de Dio, li estis donita kvazaŭ

O estas la klarigota, ni do diras: "Dio certagrade mondo", do

ekzistas klarigo, klarigo ignotum notius: sed temas nur al la se denove nomumi efektive donita, pri vortprovizo. kiam en

Sed, se parto

o kaj se ĝi, ne estas klare, Dio, tial ĝi faras asertas "la Monda

que com se ĉi tiu, ĉi tiu, que ignotum ignotius [la nekonata] se

de la plej nekonata].

Do, ne gravas se ni nomas graviton kiel "posedaĵo de materio" aŭ "la volo de Dio" — profunde, ĝi restas la sama afero. Nomi la Univerŝon Dio faras ĝin dia tiel kiom nomi skarabon simio faras ĝin primato.

LA MORALA ARGUMENTO

Aserto: Ĉiu homo havas denaskan bonon kaj ne devenas de Dio.

ili

Se ekzistus morala ordo ne ekzistus fiksj malbono en la mondo,

referencoj de bono kaj estus neeble disiĝi en ĉi tiu situacio estus

La paca inter vi malbonaj, vikaĵsocio farus

eo kaoso regus absoluta super la Tero.

Alia bonega ekzemplo de argumenta misrezono: ĉi tiu nomiĝas glitiga deklivo. Nun, estas evidente ke, se ĉiuj estus dotitaj per denaskaj moralaj nocioj, estus interkonsento pri multaj aferoj kiuj hodiaŭ restas nesolvitaj, kaj ĉi tiu eĉ inter religiemaj individuoj - kiel ekzemple aborto, eŭtanazio, la mortopuno, ĉasteco, samseksemo, monogamio kaj poligamio, ktp kontraŭ. Moralaj kaj kutimoj neniam estis senmovaj. Multe da felo

Male, ili varias de homoj al homoj, de tempo al tempo, de persono al persono. Kio en unu kulturo estas konsiderata malmorala kaj malnobla, en aliaj estas ordinara, aŭ eĉ levita kaj sublimes. Ĉi tio ne kongruas kun la ideo, ke ni havas denaskajn nociojn pri bono kaj malbono aŭ bono kaj malbono.

Kiel ni scias, homoj havas esence socian naturon, kaj ne hazarde - tio estas avantaĝa por la specio. Ne nur homoj, sed ankaŭ multaj aliaj bestoj vivas en harmoniaj kaj organizitaj grupoj. Ni trovas simiojn vivantajn en hierarkiaj grupoj, ni trovas fiŝojn vivantajn organizitajn en lernejoj, bubaloj kaj gnuoj en gregoj, leonoj en fieroj, abeloj en abelujoj, formikoj en kolektivisma reĝimo ktp. Tamen, ĉu ne "kaoso regas" inter ili ĉar ili ricevis de Dio denaskan nocion pri kio estas ĝusta kaj malĝusta? Kaj se ili faris, kial do ili ne hezitas uzi la homon kiel manĝaĵon? Kial multaj bestoj faras infanmurdon? Multe pli verŝajne estas, ke tiu ĉi socia naturo havas nur praktikan funkcion, tio estas, pliigi la eblecojn de supervivo de la grupo kiel tuto per kunlaboro — kaj el tio venas la nocioj de ĝusta kaj malĝuste.

Ekkompreninte, ke kolektivismaj kondukismaj profiloj ne estas la prerogativo de homoj, ni estas kondukita al la konkludo, ke ĉiuj ĉi tiuj denaskaj nocioj, kiujn ni havas, montras ne al supera menso, sed al malsupera menso, al la plej profundaj kaj primitivaj partoj de nia cerbo. , kiuj estas malmulte modeblaj kaj, do, sufiĉe similaj ĉe ĉiuj homoj. Ni ĉiuj konsentas pri fundamentaj aferoj ĉar, kiel aliaj bestoj, ni havas naturan programadon, kiu estas ligita al la postvivaj instinktoj de la specio. Ekzemple: vivi estas bona kaj morti estas malbona; plezuro estas bona kaj sufero estas malbona; manĝaĵo estas bona kaj malsato estas malbona. Tiaj referencoj estas instinktaj, ne diaj, kaj granda parto de nia konduto estas ankrita en ili.

Ŝajnas, ke ni mense projekcias la du bazajn elementojn de niaj agoj - plezuro kaj doloro - en la eksteran mondon, ekvivalente al la taksa abstraktado de tio, kion ni kutime nomas bono kaj malbono. Do ni emas konsenti pri aferoj

fundamentaj ĉar ili estas esencaj por postvivado. Kvankam, kiam temoj estas de malpli graveco, la grado de malkonsento ĝi fariĝas grandega. Tial, la tendenco ŝajnas esti tio, kiel ju malpli grava la afero estas al supervivo, des pli natura ĝi estos la okazo de malkonsentoj. Tial ili estas tiel senfruktaj diskutoj kiuj celas universale establi kio estas ĝusta aŭ malĝusta, kio estas virto aŭ malvirto, ĉar ĉiu individuo, estante unika, trovas siajn plezurojn kaj siajn dolorojn en malsamaj aferoj kaj same unika — sed proporcie pli simila des pli fundamentaj ili estas por la postvivado, kiel jam estis reliefigita.

Krome, la realo montras al ni, ke ambaŭ ateistoj kaj religiuloj kapablas elekti siajn proprajn valorojn sendepende, kaj ambaŭ povas vivi tre bone, eĉ sen sekvi la samon reguloj de konduto — aŭ sekvante ilin, pro kialoj multaj malsamaj. Bertrand Russell ankaŭ defiis tiun argumenton reliefigante tion, kio miksas kaŝite. Laŭ li, la morala argumenta rezonado diras tion:

elportus pli grandan objekton. ĉar, alie, ni ne kredus je Dio kaj ankaŭ ni
La unua ĉi La
kazo, pruvas ke politikistoj, edukistoj, legistoj, kaj aliaj homoj, en ĉi tiu
unu sed nur tio estas
estas politika afero, ĝante homojn pensi ke a. Ĝi estas
ne teologia, ne. Ĝi estas ekzistanta de tiuj argumentu
sama infanoj devus tiuj instruitaj respektas la
estu nacian flagon. La La Viro kun
almenaŭ vera religieco ne kontentiĝos per a
Dio pri Tiu kredo se, Ĝi demandoj estas estas utila; volos scii la ideon de
Fakte, ekzistas Dio. Estas absurde pensi, ke du estas utilaj,
sama afero. Ekzisto de sanktuloj, la kredo je neniu sed
plenkreskaj viroj opinias, ke tio pruvas tiun de Santa reala

Kiam ni ne havas sufiĉe da edukado por krei nian propran valoroj kaj fiksi niajn proprajn limojn, ni bezonas policon kaj de ĉenoj pli ol de religioj. Por vivi en socio, ni devas batali kontraŭ nia natura egoismo, trudante limojn al la libereco de

individua, io, kion ni faras kun komunaj moralaj valoroj — kaj Ne gravas ĉu ni kredas, ke tiaj valoroj venas de Dio aŭ de homo. Tiamaniere, ni vidas, ke la morala argumento estas a argumento en favoro de korporacioj, ne la ekzisto de entoj supernaturaj moralistoj. En la plej bona kazo, kredante tion certa valoroj havas dian originon nur servas esti respektata, sed jen. Ĉiukaze, la fakto estas, ke se tia valoroj estis objektivaj, venantaj de pretere, ili estus la samaj por ĉiuj socioj — io, kio, kiel Dio, neniam ni observas en neniun tempo, en neniun loko.

Tiel, ni trovas neniun kialon pensi tiun moralecon esti io transcenda. Kiom ni povas diri, ĝi ne faras ĝi estas spegurbildo de nia socia naturo. Ni estas, do, kondukis al la konkludo, ke la dia hipotezo estas plene nemalhavebla por pravigi moralon kaj socian konduton homa.

LA REVELACIA ARGUMENTO

Aserto: Ni scias, ke Dio ekzistas, kiel manifestoj, malkaŝado al la ~~tiu ĉi aserto~~ viaj de la Sankta

mem. kion ĝi pruvu la nekomparebla perfekteco de la Bibliaj Skriboj viaj vereco.

Se la Biblio estis inspirita de afabla Dio, ĝi devus estu tute vera; estu la plej perfekta libro kaj sublima; ĝi estu ĉiel nesuperebla; ĝi devus multe superas homan produktadkapablon; devus esti laŭ ĉiuj faktoj observitaj en la naturo; devus servi kiel gvidilo por promocii pacon, amon kaj feliĉon inter viroj.

Do ni malfermas la Biblion, kaj kion ni trovas? saĝo, virto, alto? Jes. Sed, miksite kun ĉi tio, ni ankaŭ trovas centoj da sangaj paĝoj plenplenaj de nescio, mensogo, maljusteco, buĉado, absurdaĵoj, kontraŭdiroj kaj antaŭjuĝoj. La inspirita libro ne nur diras, ke Dio amis nin tiel ke li donis sian solan filon por morti por ni, aŭ ke ni devus amu niajn proksimulojn kiel nin mem. La senfina saĝo de Dio

La Biblio ankaŭ subtenas sklavecon, diras ke samseksemuloj devas esti ekstermitaj kaj evidentigas, ke virinoj estas malsuperaj ol viroj.

La Biblio estas plena de trairejoj kiuj raportas neblajn kaj puerajn miraklojn. Ĉu iu prudenta homo kapablas kredi, ke Dio riproĉis Balaam per Inspirita Azeno? Farante la Sunon ĉesi rotacii ĉirkaŭ la Tero - ĉu la frenezulo, kiu skribis ĉi tiun sensencaĵon, havis scion pri Astronomio? Kaj kiel juste estas buĉi kvardek du infanojn pro ridado pri la kalveco de Elisxa?

En la kazo de Jesuo, ni legas, ke li revivigis Lazaron kaj la filon de la vidvino de Nain, iradis sur akvo, multigis panojn kaj fiŝojn, resanigis leprulojn, igis paralizulojn iradi, elpelis demonojn, transformis akvon en vino, releviĝis sur la trian tagon, supreniris al la ĉielo kaj, kiel gratifiko, li malbenis figarbon. Kio estas la pruvo de tiaj mirakloj? La pruvo estas en la fakto ke iuj homoj - kies nocio de la mondo estis plata Tero kiu estis en la centro de la Universo - skribis plurajn librojn en kiuj ili raportas ke tio estis la kazo.

Fakte, eĉ la plej fanatika kristano ne kapablas sekvi ĝin laŭletero, ĉar, krom la Biblio estas profunde kontraŭdira, li estus arestita, se li provus. Tial, portante la timon de Infero, li elfaras veran pardonpecan gimnastikon por provi pravigi siajn enormajn faktkonfliktojn. La kristana interpreto estas, en la plej multaj kazoj, tiel absurda, ke estus pli kredeble por ni kredi je la mirakloj mem.

Kaj, finfine, kiajn avantaĝojn alportis al la homo la "inspiritaj libroj" de la Biblio? Demandu kuraciston, kiajn malsanojn li lernis kuraci legante la Biblion—eble li eksciis, ke birda sango en fluakvo estas kuraca. Kiajn kontribuojn faris la Biblio por antaŭenigi la mondan pacon? Kiajn kontribuojn vi faris al plibonigo de la vivkondiĉoj de viroj? Kiajn kontribuojn vi faris al grandaj malkovroj kaj inventoj? Kiajn kontribuojn vi faris al la progreso de la homa scio? Neniu. Tute male, ĝi estis kaj ankoraŭ estas grandega obstaklo, ĉar ĝi instruas la homon malestimi la realon en la nomo de la "regno de Dio".

Kiu dubas, ĉu la Biblio estas kontraŭa al progreso intelektulo de la homaro, vi nur bezonas demandi vin: kio estas la peko originala? Gustu la frukton de la arbo de scio — “vi ne volas vi scios”, jen la ordono, kiun diras la Biblio. Ŝi faras esploro estas peko, kaj kredemo estas virto.

Kiam la Biblio aliĝis al potenco, kion ni ricevis estis epoko de progreso, kleriĝo, feliĉo kaj plenumo? Ĝi havus estis bonega, sed ne — kaj ne hazarde la Mezepoko Ĝi estis moknoma la Malhelaj Aĝoj. La Inkvizicio estis kreita, la progreso estis praktike paralizita, maltoleremo regis, kaj kiu kuraĝis libere uzi sian cerbon, estis torturita kaj bruligita ĉe ĝojfajroj — Eĉ *ad majorem* mi donis gloron, estas klara.

hodiaŭ, ĉi tiu libro instigas retrogradan militon, antaŭenigas neracieco, igas individuojn malestimi scion pruvita kaj malamas sciencon. Ĝi atakas sciencajn teoriojn defendi primitivajn mitojn de dia kreaĵo de dio barbulo surtronigita en la firmamento, kies nocio de justeco estas la sovaĝeco de *eye eye, tooth tooth put by* .

Kiu asertas, ke la Biblio estas la plej profunda el libroj, kiu pensas, ke Kristo estis la plej granda filozofo, li verŝajne neniam legis ajna laboro de grandaj pensoj kiel Nietzsche, Schopenhauer, Freud, Hume, Sartre, Rousseau, Heidegger, Kant, Aristotelo, Darwin, Russell, por nomi kelkajn. Kiu diras, ke ŝi estas la plej bela el libroj, vi verŝajne neniam legis Ŝekspiron, Dostojevskij aŭ Fernando Pessoa. Kaj kiu diras, ke ĝi estas fonto de klarigo, vi verŝajne neniam studis sciencon.

Se ĝi ekzistus, Dio konvulsus per siaj okuloj turniĝis eksteren kiam ili asertas ke li estis tiu kiu inspiris tion nedeĉifrebla amalgamo de mitoj. La Biblio ne reflektas la saĝecon de supozata Dio, sed la preciza nescio de la viroj kiuj skribis.

Notu: ni referencas al la Biblio ĉar ĝi estas la plej influa libro en nia kultura kunteksto. Tamen, ne estus malfacilaĵo por pruvi, ke ĉiuj tiel nomataj “Libroj

Sacred" enhavas absolute neniun sugeston de pli alta klerismo. Ĉiuj ĉi tiuj verkoj estas homaj produktadoj, kaj asertas esti inspiritaj de superaj inteligentecoj kun la simpla kaj evidenta celo certigi ilian kredindecon.

ARGUMENTOJ KONTRA EKZISTADO LA DIO

Kajfrakasi okazis alproksimiĝi kontraŭ vi
Ankoraŭ multaj domoj por

per

— Friedrich Nietzsche

Ĝis nun, ni vidis kelkajn el la ĉefaj argumentoj kiuj provas prui la ekziston de dio, kaj ni reliefigas la kialojn kial kiuj estas nevalidaj. Kiel ni povas vidi, eĉ ne la plej bona de argumentoj prezentitaj eĉ ne alproksimiĝis al kio sufiĉus por prui ion. Tiamaniere ni klare vidas ke ne ekzistas logikaj kialoj, kiuj pravigas la kredon je la ekzisto de a Dio.

Kvankam la nura refuto sufiĉas por pravigi la ateismo, dum ĉi tiu ĉapitro ni daŭrigos nian kritika analizo, kaj per tio ni intencas prui, ke la kredo je Dio estas ne nur nepravigebla, sed ankaŭ alte nekoheraj, kontraŭdiraj, plenaj de nesolveblaj blokoj.

Kiel la argumento, de nun, estos malkaŝe koncentrita pruvo de la neebleco de la ekzisto de Dio, ĉi tio tio signifas, ke ni adoptos la perspektivon de vokado, kiu estas la plej filozofie sofistika kaj potenca kategorio. kritika ateismo,

Tamen, unue, ni memoru, ke ĉiu religio karakterizas sian Dio en aparta maniero, kaj do certe estus sensigniva aserti, ke la argumentoj ĉi tie prezentitaj ne rilatas al la "vera dieco". Estas miloj kaj miloj da dioj

katalogita, kaj estas neeble efektiviĝi detalan kaj individuo ampleksanta ĉiujn eblajn konceptojn de Dio, ekde la imago povas koncepti senfinajn specojn de dioj.

La argumentoj tial ne rilatas al iu ajn dio en specifaj, por ke la analizoj kaj objektoj faritaj estos validaj

por iuj diaĵoj en kiuj la atributoj estas allasitaj implikita en la argumento. Tiusence, ni postulos la "norma diaĵo" kiel esti la persona dio karakteriza por teismo, kiu kreis la Univerŝon kaj estas kutime priskribita kiel posedanta la karakterizaĵoj listigitaj malsupre: perfekta, ĉiopova, ĉieĉeesta, ĉioscia, afabla, justa, senŝanĝa, vera, eterna, unika, sankta, nemateria.

Kiel ni rimarkis en la antaŭa ĉapitro, la asertas ke kialo la homaro estas nesufiĉa por trakti la demandon pri la ekzisto de Dio Ĝi estas dutranĉa glavo. Do, supozante ke ĉi tiu deklaro vera, tio estas, ke Dio estis neimagebla por la menso homa — ni diru, sammaniere, ke homo estas io neimagebla al bakterio aŭ la Relativeca Teorio estas nekomprenebla por hundo, tio certe farus iun ajn klopodo refuti ĝian ekziston. Tamen, en la sama grado, farus la provon defendi ĝin vana. Tial, en ĉi tiu kazo, la teisto aŭtomate perdas la prerogativon aserti la ekziston de sia Dio, same kiel la ateisto de neado de li. Ambaŭ estante homoj kaj, sekve, posedanta menson limigita je sama grado, neniu el ili eĉ scius pri kio ili parolas kiam oni parolas pri racie nepenetreblaj aferoj kiel dioj.

Tamen, se ni memoras, ke neniam estis kialoj logike kredi je la ekzisto de iu dio, tiam la aserto de supozata dia nekompreneblo certe ne metas ambaŭ en la sama situacio, ĉar, kiel ni vidis, temas pri kiu asertas ion, kion vi havas la devon pruvi. Tial, se la jesa parto ne povante fari tion, via aserto aŭtomate estos forigita nepravigebla kredo, al spekulado. Ne tio, en nia parto, ni havas ion kontraŭ la ekzisto de dieco. Tio okazas simple ĉar ni povus supozi la ekziston de diversaj realaĵoj aŭ nekompreneblaj estaĵoj, kaj ili ĉiuj estus egalaj nerefutebla kaj neimagebla. Kiel diris Sebastièn Faure:

estis la Unua asertita de Dio; ekzisto al

Vi devas do unue establi la ekziston

Ĉu iu el Dio iam songus nei sin mem?

Se vi ne estus komencinta aserti ĉion? Kaj kiam la se, mi estis infano,
kiel mi ĉu ili trudis al li? La Kaj se,
plenkreskulo, kiel ĉu vi ne aŭdis deklarojn tiucele? KAJ
viro, se vi pripensus mia havis okulojn konstante
deklarojn, kiuj vi altaj temploj ĉi tiu Dio? Iris al via
provokis aserton, mi ĉesus nei. al la miaj neoj. ĉesu en

LA PROBLEMO DE NIPOTENCO

Ĉiopovo estas ankoraŭ alia el la strangaj kvalitoj kiuj ni trovas ilin ligitaj al la superaj diaĵoj. En nia tago tago, ni kutimas trakti nur finhavajn potencojn, kiuj estas facile penseblaj kaj mezureblaj - povas esti kunigitaj, subtrahita, nuligita. Tamen, kiam ni portas ĉi tiun aferon al la amplekso de la idealo, tio estas, al la senfina kaj absoluta potenco, ni vidas tion tiam ĝi fariĝas senespere absurda kaj kontraŭdira.

Dio, kiom ajn li volis, ne povis limigi sin de io sen, samtempe, rezigni sian ĉiopovon, kiu farus lin ĉesu esti Dio. Ekzemple, Dio dotita per senfina potenco Ĉu vi povus krei ion nedetruoblan? Ne, ĉar ĉiopovo mem, difino, neas la nedetruoblecon de io ajn, ekde "potenci ĉion" inkluzivas "povon detrui ĉion". Tamen, samtempe tempo, esti ĉiopova ankaŭ inkluzivas "povi krei ĉion" - eĉ aferojn nedetruobla. Ĉi tio implicas kontraŭdiron. Ni konkludas, do, ke la "krei ion nedetruoblan" fakte ne estus kreaĵo, sed prefere fakto abdiko de la povo detrui tiun ion, tio estas, an abdiko de la propra ĉiopovo.

Dio povus krei rokon tiel grandan, ke eĉ li ne povis movi? Ne. Li povus simple krei ŝtonon kaj poste arbitre rezignu la povon movi ĝin. De ĉi tio, ni estas devigita konfesi, ke la ekzisto de ĉiopova ento estas logike nebla, ĉar, estante kontraŭdira, tia ideo dispremas sin.

La impresoj, kiun ni havas, estas, ke atributoj idealigis kiel ĉiopovo ne estis fakte kreitaj por esti interne kohera aŭ logika. Verŝajne la diversaj "omni-ioj" estis

atribuitaj al Dio nur pro ilia estetika, subjektiva, poezia valoro, pro la forta afekcia influo, kiun ili kapablas praktiki sur ni, induktante certan senton de respekto kaj admiro.

Logike, la "pura idealo de la potenco de la volo" atribuita al Dio ne estas io reala, sed simple abstraktaĵo, konfuzita flugo de la homa imago. Tial, ne estas mirinde, ke en la profundo de tiu poezia idealismo troviĝas konceptaj absurdaĵoj kiel ĉi tiu.

LA PROBLEMO DE LIBERA VOLO KAJ OMNISCIO Dio estas komune konsiderata ĉioscia; Oni ankaŭ ofte diras, ke ni havas liberan volon. Tamen ne estas klare, kiel Dio povus ĉion scii kaj, samtempe, ignori nian destinon, por ke la libera volo estus konservita.

Se Dio estas vere ĉioscia, tiam por li ne ekzistas misteroj aŭ sekretoj - li ignoras absolute nenion. Tial, ĉu vi ŝatas aŭ ne, "sci ĉion" neeviteble inkluzivas scii, kia estos la sorto de viaj estaĵoj sur ĉi tiu planedo. Dio do scias precize, kia estos la estonteco de ĉiu homo, ilia sufero, ilia feliĉo, iliaj deziroj, iliaj timoj, ilia honto, ktp, ĝis la plej vanaj detaloj.

Tiel, en la momento de la kreado, Dio nepre jam antaŭvidis la sorton de ĉiu individuo. Sed, se nia sorto jam ekzistis en formo de ideo eĉ antaŭ ol ni estis kreitaj, sekvas, ke estas neeble por la homo havi liberan volon, ĉar lia tuta historio jam antaŭe estis spurita, enhavita en la menso de Dio. Tial, estas neeble ke homa libera volo kaj dia ĉioscio kunekzisti, ĉar ili estas reciproke ekskluzivaj.

La sola maniero solvi tian problemon, unuavide, estus aserti, ke Dio, ĉi-kaze, intence volis ne scii la sorton de la homoj por konservi ilian sanktan liberan volon. Ni povas imagi, ke la kialo de tio estas la fakto, ke estus tre enue spekti longan teatraĵon memfaritan - tial la ideo krei ĝin kaj poste forgesi pri la propra, rezultigante certan gradon de suspenso. Distraĵoj skripto

tiel eble helpu Dion trakti enuon de eterna ekzistado.

Sed, lasante la ironion flanken, ni vidas tiun liberan volon daŭre ekzistus eĉ se Dio ne scius kio nia destino. Por ke homa libereco estu reala, en la ago de kreado, Dio bezonus esti farinta estaĵojn, kies sorto ne estas nur ignorata de li, sed laŭvorte neeble antaŭvidi, eĉ se la dezirata, ĉar ĉiu antaŭvidebleco implicas antaŭdestinon.

Tamen, la blokiĝo kuŝas en la fakto ke, se Dio estas la aŭtoritato sumo kaj lasta, tiam ne ekzistas reguloj, al kiuj vi devas submetiĝi. Tiel li povas elekti ne antaŭdiri la vivojn de homoj, sed li ne povas Vi povas malpermesi al vi ĝin, vi ne povas fari vin nekapabla de ĝi. Se, por Ial, Dio volis antaŭdiri nian vivon kiel la skripto por filmo, ĉar li estas ĉiopova, kreinto de la ĉielo kaj tero, povus fari tion, ĉar ne estas limoj al kio estas lia volo kapabla fari. Aliflanke, se vi ne povas fari tion, ĝi ne estas ĉiopova — tial, li ankaŭ ne estas dio.

Tial, koncerne la nunan demandon de nekongruo inter la ekzisto de ĉioscia dio kaj homa libereco, ni povas

diru, ke Miĥail Bakunin trafis la najlon sur la kapon, kiam li diris tion La ekzisto de Dio nepre implicas trovaĵojn sub li. sklaveco al ĉio estus lia sola rimedo por servi la Ĥien se Dio ekzistus, ĝi estus nur liberecon: ke oni ekzistus. estus O

A

ĉesu

LA PROBLEMO DE KREO

Ni homoj estas neperfektaj. Ni havas mankojn, ni havas limigoj, ni havas bezonojn kaj, tial, ni ĉiam estas persekuti celojn por atingi tion, kion ni mankas. Ni estas ĉiam batalante por proksimiĝi kiel eble plej al la ŝtato ke ni konsideras "ideala". Same, ĉiutage, ni devas alfronti multajn malfeliĉojn por pluvivi — ni devas serĉi manĝaĵo, ni devas protekti nin, ni devas ĉiam esti kontrolante nian sanon, ktp. Ĝenerale, ili estas ĉefe tiaj faktoroj, kiuj gvidas niajn agojn.

De ĉi tiu perspektivo, kiam ni proksimiĝas al nia idealo, malpliĝas la breĉo, kiu apartigas tion, kion ni estas de tio, kion ni ŝatus esti. Ju pli ni estas proksime al nia idealo, des malpli da aferoj ni volas ŝanĝi kaj, do, des malpli da celoj ni havas. Ekzemple, feliĉa homo, kiu vivas en tute paca socio, en kiu estas egaleco kaj justeco, kiu ĝuas perfektan sanon, kiu faras nur tion, kion li ŝatas, kiu havas prosperan familion kaj kiu havas ĉion, kion li volas, verŝajne ne trovos multe. Kion fari sed ĝui ĝian plenecon. Vi ne havos la deziron ŝanĝi ion, ĉar ĉio jam estas ekzakte kiel vi volas.

Do, kiam ni atingas absolutan perfektecon - kiu estus Dio - estas neeble —, imagi, kia kialo povus esti por li celi iun celon. Ĉu vi bezonas fari ion por certigi vian propran ekziston? Ne: Dio estas nedetruibla kaj eterna. Ĉu vi havas neperfektaĵojn korektendajn, difektojn korektendajn, limojn por venki? Ne: Dio estas perfekta kaj ĉiopova.

Ĉu vi bezonas ion eksteran por kompletigi vin? Ne: ĉar, se ĝi estas perfekta, logike ĝi ankaŭ estas memsufiĉa. Ĉu ĝi povas esti plibonigita en iu imagebla signifo? Ne: li estas la maksimumo, li estas la supera, li estas senfina perfekteco — li havas kaj estas ĉio, kaj nenio mankas al li.

La problemo kun ĉi tio, evidente, estas la fakto ke kio instigas nin al ago estas ĝuste la diferenco inter kio ni estas kaj kio ni ŝatus esti. Nia volo estas ĉiam "la volo por io, kion ni mankas" - ĉar ni ne povas deziri tion, kion ni jam havas, ni ne povas posedi "la volon ekzisti" aŭ "la volon vivi", ĉar ni jam ekzistas kaj jam vivas. Aliflanke, Dio estas perfekta en ĉio kaj ne povas plibonigi en io, li estas la ideala estaĵo por ekscelenco. Tial, en Dio, ne estas loko por volo. La plenecon de perfekteco faras ĝin senmova. Perfekta estaĵo farus nenion krom ekzisti.

Do ni demandu: kial Dio kreis la mondon kaj la homon? Kio povus kaŭzi eternan, senfinan perfektecon deziri eliri el sia memsufiĉa ekvilibro kaj krei neperfektan mondon kun neperfektaj homoj? Se ĉio, kio ekzistis antaŭ ol Dio kreis la mondon, estis li mem, en sia perfekteco, tiam estis nenio

ekstera por instigi vin al iu ajn ago. La tendenco, nature, estus, ke ĉio restu eterne senmova kaj perfekta.

Sen mencii, ke Dio, laŭdifine, estas neŝanĝebla estaĵo kaj, do, estus kontraŭdiro, se el nenie aperus en li la volo fari ion.

Ne ŝajnas eble imagi iun logikan kialon, kiu pravigas la kreadon de la homo kaj de la mondo. Ĉu Dio estis enuigita? Soleca? Aŭ ĉu, pro la senbrueco, Dio dormis, kaj nia realo estas sonĝo en lia menso? Ĉu eble Dio enuiĝis de tiom da perfekteco kaj, do, decidis krei ian neperfektan amuziĝon por deturni atenton de si, improvizante planedon plenan de vivestaĵoj kun libera volo kontempli kiel ŝatokupon?

Kiel ni povas vidi, ĉi tio estas nesolvebla paradokso. Dia kreado estas granda mistero ĉar ĝi estas granda kontraŭdiro. Neniu filozofo aŭ teologo iam povis klarigi kial perfekta Dio estus motivita krei la tutan "neperfektan malpuraĵon" kiu estas la materia mondo - almenaŭ kompare kun sia "ideala spirito".

LA PROBLEMO DE NEPERFEKCIO, BONECO KAJ LIBERA VOLO La homo certe estas

tre altnivela estaĵo, kun preskaŭ nepenetrebla komplekseco. Tamen, li ne estas perfekta.

Sen dubo, ni havas sennombrajn limojn, kaj ĉi tio estas nekontestebla fakto. La sola estaĵo dotita per perfekteco estus Dio, kiu, laŭ difino, estas perfekte libera, ĉar li estas perfekte potenca, tiel ke nenio povas kontraŭstari lian volon. Supozante, ke Dio estas senpova farante unu aferon, li ne plu estus perfekte libera, ĉar lia senpoveco estus limiga faktoro en la agoj kiujn li kapablas fari.

Nature, ĉar la homo ne estas ĉiopova kiel Dio - fakte, tre malsupera ol li, sekvas, ke la homa estaĵo havas tre malvastan liberan volon, ĉar ĝi havas multajn limigajn malperfektaĵojn. Ni diru, ke la homo estas libera, sed nur por ludi per la kartoĵoj, kiujn Dio donis al li.

Se ni estis kreitaj tiel, neperfektaj, limigitaj kaj parte liberaj, ĉi tiu fakto implicas, ke Dio, en la krea ago, intence elektis doni al ni liberecon en iuj aspektoj kaj limigi nin en aliaj. Tiel, li povus esti igi nin flugilhavaj estaĵoj, sed li ne faris; Ĝi povus igi nin pacaj estaĵoj, sed ne faris. Ĉi tio ilustras, ke ni ne estas perfekte estaĵoj, sed nur relative liberaj.

Laŭ la opinio de teistoj, la kvazaŭa homa libera volo estas necesa supozo, por ke ni ne estu simple pupoj en la manoj de Dio. Tamen, ni devas konfesi, ke, tiom kiom ni estas malsuperaj ol Dio, ni estis manipulitaj, deciditaj kaj mulditaj de li, ĉar tiu ĉi malsupereco implicas senpovecon, kiu siavice implicas limigon, tio estas, mankon de libereco — de kiu. Dio, Ĉar li estis ĉioscia, li estis plene konscia kiam li kreis nin. La fakto estas, ke Dio ne povus krei nin perfekte liberaj, ĉar li devus krei nin kiel diojn, ĉar nur ĉiopovaj estaĵoj ĝuas absolutan liberecon.

La problemo, al kiu ĉi kondukas nin, estas nur unu: se Dio estas bonkora, kaj faris nin sennombraj kaj limigitaj sennombraj, kaj ne estis problemo pri tio el la vidpunkto de nia libera volo, kial do Li ne faris nin? senpova elekti la vojon de malbono? Kial vi ne donis al homo la kapablon elekti inter pluraj bonaj vojoj, sed neniu malbona vojo?

La argumento pri libera volo, en ĉi tiu kazo, validus nur se la homo estus plene libera. Sed ni ĵus pruvis, ke krom la homo ne havas tian gradon de libereco, ĝi estas fakte neebla. Sekve, ni povas nur atingi la konkludon, ke Dio kreis la homon kun la potencialo elekti malbonon ĉar li intence volis, ke ĝi estu tiel, kaj ĉi tiu fakto rekte kontraŭdiras dian atributon — bonon. Dio, kiu kreas limigitajn homojn kaj poste permesas al ili elekti la vojon de malbono, ne povas esti afabla.

LA PROBLEMO DE MULTOBLAJ RELIGIOJ KAJ LA

EVOLUO DE LA DIA FIGURO Ĉiu religio — aŭ

teisma individuo kun sia aparta koncepto de Dio — klarigas malsame la kreadon de la Universo, la naturon de la homo, la signifon de la vivo, la diajn atributojn, la superan moralon. valoroj, absolutaj veroj, ktp. Multaj el la malsamaj konceptoj diverĝas pri tiaj fundamentaj aferoj, ke fariĝas neeble akordigi ilin por trovi specon de komuna faktoro, komunan fundamenton - krom la fakto ke ili ĉiuj baziĝas sur fido.

Ekde la Antikvo, sennombraj religioj, diaĵoj kaj kredoj naskiĝis kaj kolapsis. Dioj de ĉiuj specoj jam estis konceptitaj de la homa menso, estante uzataj por klarigi la mondon, pravigi regulojn kaj valorojn. Tamen, kun la tempo, scio evoluas, bezonoj ŝanĝiĝas, kaj la dioj, ĉar ili estas senmovaj, iĝas malnoviĝintaj, kaj finfine finiĝas nekapablaj respondi la novajn demandojn kiuj poste ekestas. En ĉi tiu situacio, estas aŭ necese adapti ilin al novaj bezonoj kaj scio, aŭ alie ili devas esti forĵetitaj kiel falsaj diaĵoj.

Bona ekzemplo de tio estas la fakto, ke la faroj kaj naturo de la biblia Dio de la Malnova Testamento, la Eternulo, precize reflektas la kulturen nivelon de la homoj, kiuj adoris lin, tio estas, la hebreoj. Hodiaŭ multe de tio, kio estis konsiderita "dia vero" ĉar ĝi estis en la Biblio, jam fariĝis ridinda mita fosilio. Krome, ekzistis sennombraj aliaj religioj, dioj kaj kredoj inter antikvaj homoj, kaj ĉio el tiuj estis malrapide forĵetitaj kaj anstataŭigitaj per pli "modernaj" versioj, aŭ estis submetitaj al reformoj por resti kongruaj kun sia tempo. Neniu, ekzemple, ankoraŭ kredas je Zeŭso: tiu ĉi ento, kiu hodiaŭ por ni estas nur mitologio, iam estis dio de civilizitaj individuoj. Ne estas ŝerco: Zeŭso estis diaĵo inda je respekto kiel tiuj en la modo hodiaŭ — kaj ni ne havas estimindan kialon pensi, ke nia kazo estas malsama.

Ĉi tiu grandega nombro da malsamaj konceptoj de Dio, de malsamaj religioj kaj kredoj - nuntempaj aŭ formortintaj - estas

tre forta indico ke "diaj veroj" havas ne radikoj en la transcenda. Ŝajnas evidente ke se Dio estus io ekstera — kaj ne interna, subjektiva — se nia koncepto de Dio estis la rezulto de nia interago kun la naturo, de nia esploro de la realo, estus la sama por ĉiuj individuoj kaj por ĉiuj popoloj — tiuj, kiuj konas la metodon scienca, almenaŭ — ĉar formala logiko kaj scio derivitaj de eksperimentado estas samaj por ĉiuj. La ekvacioj fiziko validas por brazilanoj, usonanoj, ĉinoj, japanoj, egiptoj, germanoj, francoj, angolanoj kaj norvegoj. Ĉar la koncepto de Dio ne?

Ĉar, ŝajne, Dio estas subjektiva koncepto forĝita pro nia profunda bezono de klarigoj, por atingi la respondon al la "grandaj demandoj" de ekzisto. Logike, por ĉi tiu celo, ni baziĝas sur la scio disponeblaj informoj pri la realo en kiu ni vivas — ĉi tio estas fari la kohera dieco —, dieco finas tiel ke, tial, la reflekti la kulturajn trajtojn de la homoj kiuj kreita.

Tiel, ĉiuj miloj da dioj iam kreitaj de la homaro neniel ŝajnas enkorpiĝi la esencon de ento konstanta, unika dia, derivita de la "pre", sed la grado de evoluo, kulturo, deziroj kaj bezonoj apartaĵoj de la homoj, kiuj kredis je li. Kiel Mencken diris al ni, fama ikonoklasto:

Kie estas la mortintoj? Kelkaj funebrantoj ankoraŭ
 Ĉu li akvumos ĉiujn templojn? Estis tempo kiam
 Jupitero estis homo de la dioj, Kia
 viaj potencoj hodiaŭ homo kaj pieda barbaro. Estos
 unu kion ĝi prenestio adori Jupitero'n?
 Huitzilopochtli? En jaro de kvincent — kaj preskaŭ tie
 jaroj — oferu li. La 50 mil knaboj estis mortigitaj, en
 Hodiaŭ, memoru lin, se povas vagi sovaĝe perdita estu a
 meksika arbaro. ni en la
 Parolante en Huitzilopochtli, baldaŭ ĝi venas en memoro frato
 Tezcatilpoca. Potencia Tezcatilpoca. Vopas 25 tiel

virgulinon jarep ~~Perlamulo~~ deponi

tombo: Mi promesas plori mil
Sed ĉu vi scias, kie ĝi estas?

Ĝi estas

pri Sano (...) Arianrod, Nuada, Argetlam, Morrighu, Tagd, Govannon,
Goibniu, Gunfled, Odim, Dagda, Ogma, Ogurvan, Marzin, Dea Dia,
Marso, Iuno Lucina, Diana de Saturno, ~~Refo~~ Furrina,
Plutono, Cronos, Vesta, Engurra, Zer-panitu, Belus, Merodach,
Ubililu, Elum, U-dimmer-an-kia, Marduk, U-sab-sib, Nin, U-Mersi,
Persefono, Tamuz, Venuso, ~~Beis, Niras~~, Nusku,
Nebo, Aa, En-Mersi, Sin, Assur, Apsu, Beltu, Elali, Kusky-banda,
Mami, Nin-azu, Zaraq, Qarradu, Zagaga, Ueras.
Vikaria petojn ~~Druntadu al li kongan~~ libron kaj vi

al la viaj

dioj de la plej alta digno — dioj de civilizitaj popoloj adoris honoritajn kaj —,
ĉiosciajn senmortulojn. Ĝi ĉar milionoj. Ili ĉiuj estis ĉiopovaj,
estas Kaj ĉiuj ~~nestaj~~.

Nuntempe, ekzistas preskaŭ neimagebla nombro da diaĵoj, kaj
ĉiuj el ili estas "unikaj" kaj "veraj" al siaj respektivaj
sekvantoj — sed nur por ili. Ĉi tio estas sufiĉe situacio
absurda kaj, por solvi ĝin, la sola eliro ŝajnas esti konfesi, ke la
dioj estas homaj kreaĵoj. Ĉi tio ne nur faras la aferon
multe malpli problema, sed fakte faras tute evidenta kio
tial dioj ĉiam akompanas la evoluon de
viro. Tiel, ĉio kondukas nin al la konkludo, ke religioj — kun
ĝiaj dioj, ritoj, reguloj kaj valoroj — ludas rolon
esence socia, ankaŭ funkciante kiel amalgamo
tio plenigas la klarigajn mankojn de ĉiu epoko.

Krome, precipe kun la florado de la scienco, kiel
tiu scio evoluis rapide, preskaŭ ĉiuj
religiaj klarigoj pri la realo en kiu ni vivas estis
forlasita. La tuta demando markas tiun religion
respondis montriĝis malĝusta kiam scienco sukcesis
ĵeti iom da lumo sur ilin. Hodiaŭ, sendube, estas ankoraŭ multaj
demandosignoj, sed kial ni kredu tion
religioj pravas pri vi, se ili neniam estis en rilato
al aliaj?

LA PROBLEMO DE MALBONO — PARTO I

La problemo de malbono estas unu el la plej potencaj argumentoj por esti uzata en kontraŭado de la ekzisto de personaj dioj. Tia argumento estis formulita antaŭ longe. Epikuro prezentis ĝin tre klara kaj konciza maniero en ĉi tiuj terminoj:

Dio volas malhelpi ^o malbona, sed ne kapabla? Do ne estas ĉiopova, malbono kapabla, sed volas? Do ĝi estas malbono ne ekzistas? kial la kapabla kaj nek volas? Do ni nomas lin Dio?

Ĉi tio estas la bazo de rezonado el kiu la ateisma argumento pri la tiel nomata problemo de malbono. Esence, la problemo estas, ke teistoj asertas tion via diaĵo posedas certajn atributojn, kiuj estas logike nekongrua kun la realo en kiu ni vivas, kiu supozeble estas lia kreaĵo.

Ni rimarku, ke, principe, malbono ne estas malkongrua kun ekzisto de ĉiopova, ĉioscia kaj ĉieestanta Dio. Tia Dio, posedante senliman liberan volon, povus fari kion ajn kiel li plaĉis — inkluzive de kreado de mondo kiel la nia, plena de sufero. Ne ekzistus nekongrueco inter Dio kaj malbono se ni supozus, ke Dio estas malbona estaĵo kaj perversa — fakte, ĝi havus pli sencon. Tamen kvazaŭ insistas, ke Dio estas estaĵo dotita de perfekta boneco, ni ne vidas Kiel eblus ĝin kongrui kun la realo en kiu ni estas. Diaj atributoj - precipe ĉiopoveco - ŝajnas neakordigeblaj kun la morala eco de bono. Se Dio estas ĉio-bono kaj ĉiopovo, kial do vi ne forigas ĝin de la vojo viaj amataj infanoj la nenecesajn dornojn?

Neniu teologo aŭ filozofo ĝis nun povis klarigi kontentige klarigi kial Dio permesas al kreaĵoj kiu supozeble amoj estas nenecese afliktita de la Sufero. Komencante de la supozo, ke la krea forto tio naskis nin estas afabla, la ĉeesto de malbono ŝajnas neimagebla en la mondo. En la kazo de la biblia Dio, tio ne estas dubo koncerne kio estas la fonto de malbono, kiel "Dio" deklaras en si mem: Mi estas la Sinjoro, kaj Ne estas alian. Mi formas lumo, kaj Mi kreas mallumon;

Mi paco, kaj krei malbona; Mi estas la Sinjoro, kio faras ĉion ĉi faras aferojn (kp. Jesaja 45:6-7). Tamen ĉi tie ni ne intencas limigi al la biblia Dio, sed al la ĝenerala koncepto de diaĵo dum ili posedas la supre menciitajn atributojn.

Ĉar iuj teodicioj estis prezentitaj kun la celo de fari dian bonon kongrua kun la ĉeesto de malbono en mondo, ni mallonge analizos la plej trafajn argumentojn, intencante, per tio, pruvi ke ĉiuj provoj, eĉ nun, ili malsukcesis.

Ne ekzistas tia afero kiel malbono - ĉio estas bona

Iuj simple neas la ekziston de malbono, asertante tion tio, kion la homo nomas malbono, efektive rezultas el a erara kaj limigita interpreto de la realo. Tial, se la viro kapabla vidi la planojn de Dio en pli "ampleksa", vi vidus, ke, fakte, ĉio estas bona.

Niaflanke ni povas nur diri, ke ĝi ŝajnas a sufiĉe naive fermi la okulon al la klara realo ke montras ĝuste la malon. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, infano ne faras seria murdisto abomenaĵon torturante ilin kaj mortigu ilin. Tamen, ĉar ni ne povas kompreni la kialon kiu ĉi tio estas "bona", tiam ni povus limigi nin supozu ke, Ekzemple, li eble simple sekvas sian "dian vokon".

Eblas ankaŭ demandi kelkajn tre malkomforta: kial ekzistas malliberejoj, se fakte krimuloj Ĉu ili estas nur miskomprenitaj filantropoj? Se malbono ne ekzistas, ĝuste kion ni timus kiam iu provas sturmo? De kio ni defendus nin kiam iu provas ataki nin? Bone? Ĝi verŝajne ankaŭ ne sukcesus provo konvinki familian viron pri fina kancero ke, en realeco, la malsano estas por via propra bono. Tamen, unu afero estas certa: se ĉi tio estus vera, ĉio monŝrankoj, alarmiloj, seruroj kaj pendseruroj bankrotus.

Do, kiel rezultas, diri, ke malbono ne ekzistas, ne estas solvo, sed evitado, kiu kondukas al tre danĝera memkontento. Fermi la okulojn ne ĉesas ekzisti malbono.

Malbono estas la foresto de bono

Ĉi tiu respondo baziĝas sur la ideo ke nur bono ekzistas, dum malbono, en realeco, estas nur sekvo de la foresto de bono - verŝajne derivita de la nocio ke mallumo estas nur la foresto de lumo. Ĉar ĝi provas defendi, ke malbono ne ekzistas en si mem, ni povas vidi, ke ĉi tiu ideo estas iom simila al tiu ĉi supre prezentita.

Sen ia malfacilaĵo, ni povas pruvi, ke tia respondo estas malplena vortludo, kaj ke, do, ĝi solvas nenion. Unue, nomi malbonon "foresto de bono" aŭ mallumo "foresto de lumo" ne ĉesas ekzisti tiajn aferojn, ĉar ĉi tie ni traktas subjektivaj, ne objektivaj, konceptoj. Eble kelkaj ekzemploj pliklarigos ĉi tiun ideon: "Malĝojo ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de feliĉo."

"Amo ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de malamo."

"Paco ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de konflikto."

"Plezuro ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de sufero."

"Malriĉeco ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de riĉaĵo."

"Albinismo ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de melanino."

"Aidoso ne ekzistas; ĝi estas nur la foresto de imunsistemo."

Ĉi tio evidentigas kiom facile ni povas reformuli la manieron kiel vortoj estas prezentitaj por meti la ekziston de unu afero kiel subigita al tiu de alia. Ni povus ankaŭ diri, ke bono estas la foresto de malbono. Tiu ĉi aserto estas same bone pravigita, ĉar ĝi baziĝas sur la sama logiko — kaj ni certe ne havas kialon por juĝi, ke la unua estas pli kohera, se ne pro nia rimarkinda simpatio al bono.

Fine, ni ankaŭ ne povis ne rimarki, ke, kiam ni difinas malbonon kiel foreston de bono, tio metas nin antaŭ granda blokiĝo. Ekzemple, ni supozu kvar agojn tipe konsideratajn malbonajn: 1) Ŝteli dek realojn de preterpasanto; 2) Torturado de besto por plezuro; 3) Bati amikon al morto pro vana kialo; 4) Mortigu vian propran familion per a

hakilo. Almenaŭ en nia socio, ĉi tio estas kutime vidita kiel io negativa.

Nun ni vidu: se malbono estas nur la "foresto de bono", ni estas devigitaj elekti inter du hipotezoj: 1) Teknike, homo, kiu ŝtelas dek realojn, kaj alia, kiu disŝiras sian familion per hakilo, estas samgrade malbonaj. , ĉar ili estas nur "mankas de bonkoreco"; aŭ 2) La agoj iĝas iom post iom pli malbonaj kiam la "foresto de bono" pliiĝas, tiel ke ni devas konfesi, ke devas esti iu grado da boneco ĉeestanta en la ago de torturo de besto por plezuro - grado kiu estus forestanta en ago. numero kvar. Ni ankaŭ devas konfesi, ke bati amikon ĝis morto ne estas malbona, sed fakte nur io "malpli bona" ol ŝteli dek realojn.

Sen dubo, ambaŭ konkludoj estas abomenindaj kaj absurdaj.

Konstruado de Karaktero Iuj

diras, ke malbono ekzistas por ke ni povu plibonigi nian karakteron. Sen malbono, ni neniam povus vere scii kio estas bono, ĉar unu ne povas ekzisti sen la alia. Malbono estus necesa por gvidi nin, por ke ni povu evolui nian spiriton laŭ la ĝusta vojo — la vojo de bono.

Tia aserto estas nur supraĵe kohera, ĉar ĝi kongruas nur kun normalaj homoj, kiuj spertis malgrandajn dozojn da sufero kaj havis la ŝancon lerni de ĝi.

Tamen, ĝi ne klarigas aferojn kiel kial beboj mortas je du monatoj. Nun ili eĉ ne havas karakteron por evolui, ili eĉ ne scias, kion signifas la vorto karaktero — sen mencii, ke ili neniam havos la ŝancon kreski kaj poste elekti inter bono kaj malbono.

Ĉi tiu respondo ankaŭ ne estas kongrua kun la ekzisto de mortigaj akcidentoj. Finfine, kio utilas al la karaktero de homo havi akcidenton kaj esti tuj transformita en ruĝan senforman amason? Ĉi tio ne havas sencon. Amaso de torditaj intestoj havas neniun karakteron pliboniginda. Krome, estas simple maljuste permesi al

akcidento prenas la vivon de senkulpa homo, igante ilin propeka kapro, nur por ke ĝi servas kiel leciono al aliaj individuoj.

Se ni pripensos iom pli pri tiu ĉi respondo, ni vidos, ke multaj tre embarasaj demandoj komenciĝas: se Dio estas ĉiopova kaj bonkora, kial li ne simple kreas homojn kun bonfaraj karakteroj anstataŭ turmenti ilin? Kial li ne inventis ian malsaman metodon, en kiu karaktera evoluo povus esti atingita sen sufero? Kial la sufero spertita ne estas proporcia al la grado de la karaktero de la individuo?

Ĉu ni konsiderus patron afabla, se li traktus siajn infanojn en tia indiferenta, senpasia kaj aŭtoritata maniero kiel Dio supozeble traktas nin?

Bono ne povas ekzisti sen malbono Ĉi tiu aserto eble validas en la malvasta senco, ke ni emas pli taksi bonon post trapasado de malbonaj spertoj. De ĉi tiu perspektivo, ĝi estas argumento analoga al tiu de karaktero konstruo, en kiu, pro la sufero travivita de individuoj, sentoj kaj valoroj konsiderataj kiel altaj ŝprucas en kontraŭpezo - valoroj de karitato, bonvolemo, kompatado, altruismo, solidareco, ktp.

Sed ĉi tie aperas ĝeno: ĉu ne estas ĝuste sufero, ke tiaj aferoj ŝuldata estas konsiderataj virtoj? Nun, la rezonado estas klare inversa, ĉar estas certe, ke ni juĝus homon freneza, se ili mistraktus siajn amikojn nur por poste ebligi ilin praktiki la "virtan agon", kiu estas pardoni. Ne ŝajnas logika la rezonado, ke estas bona afero kaŭzi suferon, por ke, farante tion, virto kaj bono estas nutritaj.

La fakto estas, ke, sen la ekzisto de malbono, la aprezo de humanitaraj virtoj — la bono ne havas kialon por ekzisti, ĉar ĉi tiuj estiĝas kiel ĝia sekvo. Tial, kion ni povas konkludi ne estas ke bono ne povas ekzisti sen malbono, sed ke bono ne estas necesa sen malbono.

Krome, se ni ne konfesas, ke bono povas ekzisti sen malbono, ni venas al la konkludo, ke: 1) Se Dio ne estas malbona, li ankaŭ ne estas bona; aŭ 2) Se Dio estas bona, li ankaŭ estas malbona. Tiamaniere, se

ni povas konfesi la ekziston de ekskluzive bona Dio, kiu ne havas la bezonon de malbona korelativo al sia boneco, ĉar ke tia regulo estu malsama por homoj, se Dio estas ĉiopova kaj bonkora? Simpla: ĝi ne devus.

La libera volo

Fakte, ni eĉ ne bezonus trakti ĉi tiun aferon, kiel ni jam Ni vidis ke, se Dio ekzistas, homa libera volo estas nebla. Ni do fermos la okulon al la konflikto kiu ekzistas inter ĉioscia kaj libera volo, kaj ŝajniĝi, ke homa libereco estas iel kongrua kun tiu eco.

La argumento pri libera volo, sendube, estas la plej ofta kaj, ŝajne la plej potenca. Tamen, se ni pripensas iomete pri ĝi, ni vidos, ke ĝi estas verŝajne la plej absurda inter ĉiuj. La ideo kiu subtenas ĝin estas jena: Dio, kiam Li faris homon, Mi ne volis krei robotojn; Tial, li donis al li la liberecon elekti sian propra sorto, treti la vojon de bono aŭ la vojon de malbono, de libera volo.

Tamen, la aserto ke malbono venas de libera volo ĝi respondas nur al la demando pri la elekto inter bono kaj malbono. Tio estas, ni diru ke se iu volas esti malbona, se li ne volas sekvi la "Leĝon de Dio," ke iu havas la rajton fari tion — kaj neniu povas malhelpi lin, ĉar li estas libera. Tio estas ĉio la libera volo respondas solvas.

Tamen tia respondo klare ne kapablas pravigi la ekzisto de malbono kiam ĝi celas la senkulpulojn. Argumentante, ke Dio ne parolas kontraŭ la ĉeesto de malbono en mondo por konservi la liberecon de homo ŝajnas racia, sed ne estas. Ni rigardu etan rakonton, kiu klarigas la problemon. de malbono direktita al senkulpulo:

Estis familio tri infanoj kaj ilia vivis feliĉe, formis paron kiu por unu — du knaboj unu knabino. Ili ĉiuj estis afablaj kaj sekvantoj de la ordonoj de Dio. Frue unu matenon, li eniris ĉe hejmo de ĉi tiu familio homo havas liberecon, malica decido, intence rifuzis plu esti kaj ordonoj de Dio. Ĉi tiu persono eniris de la darsordo

iris al la ĉambro kaj la kie infanoj dormis.
Intertempe patraj tempo, de kiu iris aŭdis la bruon de la enrompo,
pafilon patrino kaŝita prenis kaj kiazis en ĉambro, timo. A
de la angulo en tranĉilo kaj, ĉar La invadinto
ŝi portis unu el la infanoj kun mortigis unu
dum li dormis. Kiam li aŭdis la malesperajn kriojn de aliaj
infanoj, patro malfermis rapidis en agoran kaj renkontante la krimulon, estante
fokusita la sceno. Sed la ĉar
en kiu li daŭrigis, ĉar li ne povis, ke tiam ĝardas lin. Tial
alian infanon kun pluraj
ponardoj. Fine restis nur knabino, mortigita ĉar li intencis ne
seksperforti ŝin unue. La infano estis tute
senforte paralizita pro timo. La krimulo ŝiris siajn
vestaĵoj kaj lasis infantojn ŝire fante kiam li vira, ŝi kiam ŝi paŝis
La tuj
helpu". La krimulo, konsciante de sia patro, ĉar li estis tiu de fajro, fuĝis.
pafilo rekuperi ne ŝoko, patro filino for la stato de
La Li demandis kial haltigi krimulon.
por O La patro, serene, respondis: "Mia
vi mia koro. filino, vi scias profunde mi scias ke mi amas vin tion
povus malhelpi esti seksperfortita. Vi havi tion kaj tiun el viaj
fratoj vi estas se ĉi tiu kompreneble mortintoj. neniu alia La
fari Mi estas por viaj vivoj. diru kion la
Homa libereco, mia filino, io sankta, ne libera volo havis la
rajton interveni flanke de la krimulo, mi aŭ kio
kaj maldaŭra. Sed sciu, ke mi amas vin profunde, tio
forta se ĉi tiu okazaĵo ŝajnas pure negativa, per ĝi, karaktero estos pli sen
vi profitis: nun viaj

Kiu estus sufiĉe malsaĝa aŭ cinika por aserti tion
Ĉu la neagado de la patro baziĝis sur lia bonkoreco? Tia sinteno limas
kompleta frenezo. Tamen, ĉi tio estas ĝuste la pozicio en
tiu loko Dion kiam ili konstatas ke, malgraŭ esti kapabla kaj
bonvola, ne intervenas en la mondo kun la "justa kialo" de
konservi homan liberecon. Tamen, la fakto estas, ke neniu
vere afabla persono aŭ ento konservus liberecon
kiam tio okazas je la profunda malutilo de la justeco.

LA PROBLEMO DE MALBONO — II PARTO

tiu nerestadi Ĉi Dio kiel la mondo, mi volis, ke ĉi Mi estu ĉi tio
Dio: doloroj de kiel

- Arthur Schopenhauer

Nia fina objeto kontraŭ la ekzisto de persona Dio estos bazita sur, kiu ^{malbona}libera aŭ Natura ĝi certe ne povas esti imputita al homo. Ekzemple, se Se ni havas sanan infanon, ni devas danki Dion. Sed se ni havas infanon kun mensa malfruo, al kiu ni ŝuldas plendi? Kial malutilaj malsanoj afliktafablajn homojn, justa kaj honesta? Se estas tertremo, kiu detruas milionojn da homoj aŭ vulkano kiu forbruligas milojn da vivoj, kiu estas la kulpa? Estus neracie atribui la kaŭzon de tiaj naturaj fenomenoj al viroj, ĉar ili apenaŭ regas siajn etajn vivojn, kaj neniu pri la fizikaj leĝoj de la Universo en kiu ili vivas, al kiu ili mem estas submetitaj. Kiu do kulpas Ĉu estas naturaj katastrofoj?

Supozu ke ekzistus kontrolcentro sur la Tero media. Ene de ĉi tiu loko estus respondeca persono kontroli ĉiujn naturajn fenomenojn. Ĝi regus la ĉenojn aero, maraj ondoj, la movado de tektonaj platoj, pluvoj, vulkanismo, ktp. Ĉu ni povus konsideru ĉi tiun homon afabla, se li permesis tutaj rikoltojn sekiĝas pro manko de pluvo dum, aliloke, estis Ĉu estas inundo? Aŭ se vi lasas plattekonikon kolizii, produktante tertremojn? Aŭ alie, pro nezorgemo, ne malhelpi la erupcion de vulkano kiu estas apud vilaĝo de pacaj, honestaj kaj laboremaj homoj? Aŭ se vi permesis uraganoj forprenus la vivojn de miloj?

Kion ni pensus pri tia homo? Certe ne la ni konsiderus ĝin afabla. Almenaŭ, ni dirus, ke ĝi estas tute neresponeca kaj nezorgema rilate ilian similaj. La kreinto de la ĉielo estas ĝuste en ĉi tiu situacio

persono. Se Dio estas ĉiopova, li havas la potencon kontroli naturajn fenomenojn. Tamen, malgraŭ esti bonkora, li preferas fari nenion por eviti la katastrofojn kiuj konstante afliktas la homaron. En ĉi tiu situacio, se Dio zorgas pri siaj kreitaĵoj, estas neeble imagi ian pravigon por ke li ne intervenas en naturajn fenomenojn.

Eĉ se la "politiko" de Dio estas neinterveno en fizikaj leĝoj, certe ne eblas liberigi lin de la respondeco, ke li kreis ilin. Ĉiuj ili estas rekta reflekto de lia volo, ili estis tute determinitaj de li, ĉar fizikaj leĝoj ne estas vivantaj estaĵoj, ili ne havas "liberan volon" konservenda. Tiel, estante ĉioscia, li sciis, li povis antaŭdiri precize kiajn naturajn leĝojn povas kaŭzi - li sciis kian ebla damaĝo ili provos al liaj estaĵoj kiam li faros ĉiun el ili kaj ĉiun kvadratan metron de la Tero. Ĉi tio signifas, ke se ni vivas en la "plej bona el ĉiuj eblaj mondoj", Dio certe estas nekompetenta.

Krome, ĉi tiu Dio - kiu estas "eterne bonkora" kaj "perfekte kompatema" - kreis senfine kruelan naturon, en kiu brutala perforto estas esenca faktoro por vivtenado.

En la mondo, en kiu ni vivas, paco ne estas elekto - kaj ĝi neniam estos. Vi naskiĝas sur vera batalkampo. La nutroĉeno estas ĝenerala buĉado: la vivo nutras la vivon.

Ĉiun sekundon oni batalas sennombraj. Ĉie, la sufero de unu vivo estas detruita de alia, ne pro malico, sed pro neceso, laŭ naturo - por pluvivi.

Sur nia planedo estas armeo armita ĝis la dentoj — laŭvorte! Amaso da mortigaj maŝinoj ekipitaj per dentoj, ungegoj, dentegoj kaj bekoj, ĉiuj fajne dizajnitaj por disŝiri la karnon de aliaj vivantaj estaĵoj. Sennombraj tre efikaj predantoj, rabobestoj kun specialaj sentoj por nur unu afero: preni vivojn. Aliaj havas armilojn kiuj mortigas silente: serpentoj kun modifitaj dentoj injektas mortigajn venenojn, kiuj paralizas ene de sekundoj; insektoj kiuj reproduktiĝas paralizante aliajn estaĵojn per pikoj, deponante ovojn en siaj korpoj, el kiuj eloviĝas larvoj kaj formanĝas ilin.

ankoraŭ vivaj; timindaj reptilioj kun infektaj mordoj; fiŝoj,
perforte venenaj bufoj, ranoj, araneoj kaj skorpioj;
elektraj angiloj; parazitoj kiuj formanĝas nin vivaj; bakterioj,
fungoj kaj virusoj kiuj putrigas nin de interne. Sur la defenda fronto,
ekzistas ankaŭ specioj kiuj pluvivas nur ĉar ili estas veraj
biologiaj fortikaĵoj, kirasitaj per karapacoj, preskaŭ
nepenetrebla — montrante kiom brutala la realo en kiu
bezonas pluvivi. Kaj ĉi tio estas nur eta
specimeno de la preskaŭ neimagebla grado de krueleco kiu pelas
ilaroj de vivo. Ingersoll, sen piki vortoj, prezentas nin
lia rezonado tiurilate:

Se senfina potenca afabla Dio regas ĉi tion
mondo, kiel ni povas pravigi ciklonojn, tertremojn, peston, kanĉeron, malsaton? La
Kiel ni povas pravigi kaj O
mikroboj, difterio miloj da akaj malsanoj atakas kia
bestoj infanaĝo? Kiel ni povas pravigi dum sovaĝaj al la
kio formasi homojn, kies serpentoj mordas kaj la mondon, kie la vivo nutras
mortiga? Kiel ni povas pravigi Ĉu ĝi estos
se da bekoj, ungoj, kantoj, dentegoj estis
inventis kaj senfina komputo? produktita de Boneco
senfina donis flugilojn al laj pinoj, kiel preda
Ĉu ili povas estu formanĝitaj la malsanoj kaj la kreis bestojn de
kiuj estis kaptitaj? kapti tiujn,
Senfina boneco kreis la senutilan sennombraj estaĵoj
reprodukti kaj saĝe karno? aliaj estaĵoj kiuj
viaj Senfina saĝo intence produktis mikroskopaj estaĵoj optika vi
nervo? Pensu, ke ili nutras per kio la bledigita homa kontentigas la apetiton ĉe
O
mikrobo! Pensu pri via propra vivo, manĝante vivon! Pensu
en la la viktimoj! Pensu Niagaron pri sango verŝanta sur la kruelecon de ĉe la
krueleco! (...) Tiaj teruraj faktoj neas la ekziston de iu La
Dio, kiu deziras posedi la potencon
protekti beni la konkurso homa.
Ekde siaj komencoj, la Tero estis atestanto de milito kiu
daŭras ĝis hodiaŭ: Vida Vida. Kontraŭ la plej kapabla, la plej
egoisma, la plej bona strategiisto, la plej efika murdisto ricevas la

rajton ekzisti — la trofeo de postvivado! Kiu estus sufiĉe stulta por aserti, ke ĉi tiu sangavida kaj infere diabla skemo estis kreita de senfine bonkora estaĵo, kiu amas ĉiujn siajn kreitaĵojn? "Mortidu unu la alian, kaj la plej bonaj povas pluvi kaj reproduktiĝi"—ĉu estas ia spuro de boneco en tio? Kie estas la kialo de la nenecesa doloro kaj senpaga sufero ĉeestantaj en la naturo?

Konsiderante ĉi tiun situacion, ŝajnas tre prudente konsili al defendantoj de la ekzisto de afabla Dio la jenon: observu pli kaj argumentu malpli — kaj, kiu scias, post iom da tempo, ili komencos kompreni la specon de klarigo, kiun ni atendas de ili. , same kiel la grandecon de la absurdaĵo kiun ili provas kaŝi per siaj teodicoj.

La fakto estas, ke, se iu individuo kondukus kiel Dio, ni neniam konsiderus lin afabla - ni neniam konsiderus homon kiu, havante la potencon krei mondon sen doloro, intence kreas la malon por "edukaj" celoj esti afabla. .

Neniu pensas ke estas saĝe torturi individuon por ke ili lernu esti bonkora—sed Dio faras, kaj ni devus pensi ke ĝi estas "tre justa".

La situacio estas klara. Ne la homo kreis la Teron, ne la homo kreis la vivon, ne la homo kreis la naturajn leĝojn, ne la homo kreis malsanojn kaj ĉiujn aliajn danĝerojn, kiuj konstante ĉirkaŭas nin. Se konstruaĵo disfalos ĉar ĝi estis malbone desegnita, aŭ pli bone, ĉar ĝi estis desegnita por kolapsi, mortigante siajn loĝantojn, kiu por povus kulpi, se ne la malhelajn celojn de la mastro de kontraŭdiro, de la supera desegnisto de bonkora krueleco?

En iu justa kortumo, Dio devus respondi pri ĉio ĉi. Laŭ puna juro, ĉar la kaŭza ĉeno estas senfina, la koncerna segmento devas esti limigita per kulpo kaj intenco (ekz.: pafilfabrikisto ne povas esti akuzita je hommortigo, sed nur tiuj kiuj havis intencon aŭ kulpon en la krimo). La kaŭza ĉeno de faktoj, evidente, rilatas al la unua kaŭzo, kiu estis intenca kaj antaŭmedita ago, kies sekvoj estis ĉiuj antaŭe konataj. La konkludo estas evidenta: se ĉioscia kaj ĉiopova Dio planis kaj konstruis ĉion, kio ekzistas,

do estis trompo en la kreado, en la unua kaŭzo, tio estas, volante
konscie direktita riskopreno por akiri kriman rezulton ĉe unu aŭ
produkti.

En la doko, Dio devus respondi por ĉiuj krimoj
— malgraŭ prezentado de la defendo al la murdakuzoj
senfine kvalifikita kaj preterlaso de helpo sufiĉus
por okupi la ĉielan advokaton dum kelkaj jarmiloj. Krom ĉi tio
pendenga, laŭ nunaj leĝoj, kiam interpretate en ĉi tio
El unu perspektivo, Dio devus putri en malliberejo en
maksimuma sekureco, en kiu estas enfermitaj la plej krimaj krimuloj.
malbelega. Kompreneble, se la puno por liaj krimoj pruvus
iom el la veneno li mem kreis, li certe preferus
neniam ekzistis — kaj malaperis en la klako de fingro!

La ĉeesto de ĉi tiu tipo de malbono faras la ekziston de ajna tipo
de "supera forto" kiu zorgas pri vivo sur la Tero io
profunde malkongrua kun la realo en kiu ni vivas. A
ĉiopovo kaj bonvolemo restas nemikseblaj kiel akvo kaj
oleo. Ĝis nun, la sola ekskuzo kapabla savi la reputacion de
Dio estas, ke li ne ekzistas – sed se li estus, li nur estus inda
de nia plej profunda malestimo.

RELIGIO KIEL ALIENO KAJ SOCIA KONTROLO

Religio estas homa afero por konservi por ordinaraj
trankvila.

—Napoleono Bonaparte

Kiel ni vidis, la primitivaj kaj naivaj antropomorfaj nocioj de
personaj diaĵoj estas neakordigeblaj kun la grado de scio
aktuala. Malgraŭ la diversaj internaj kontraŭdiroj ekzistantaj en la
konceptoj de persona dio estas fortaj argumentoj, la ĉefaj
 kialo por misfamigi ĉi tiun tipon de ento restas la
problemo de malbono, kiu rekte kontraŭas la logikan eblecon
de ĝia ekzisto kaj, do, malmuntas la ideon de supozita
Bonfara Providenco kiu zorgas pri la destino de
homaro.

Aliflanke, ni ankaŭ vidis, ke ekzistas konceptoj de dioj
natura, kiu respondecus pri la ordo kaj harmonio enecaj
al la Universo en kiu ni vivas. Sed la fakto estas, se ni ne povas
donu al tiaj "kosmaj inteligentecoj" ajnan gradon de
personeco — por ne fali en la neriparebla absurdaĵo de la dioj
persona — finiĝas forigita al nuraj blindaj senpersonaj fortoj, kaj
tiamaniere ili fariĝas nedistingeblaj de la fizikaj leĝoj, kiuj regas la
Universo. La ideo de ke ĉieloj estas blankhaŭta barba giganto
sidanta ĉe la ridinda, vi kun ĉi, diris astronomo Carl Sagan, sed, se
koncepto referencas al la aro de leĝoj kiuj fizika
regu la Universo, tiam klare ekzistas Nur estas unu Dio. li pri kiu ne
emocie frustrantajn: finfine, la leĝon de havas multe da senco preĝi
La gravito. Nepersonaj dioj estas nenio pli ol ludoj de
vortoj, metaforoj. Ĉi tiuj estas tute forhaveblaj konceptoj,
tio nenion klarigas.

Tiel, eĉ serĉante ĉiun angulon de nia komprenon de la realo, ni ne kapablas trovi objektivaj pravigoj por kredo je iu dio, supera forto, morala ordo de la mondo aŭ ia ajn realo transcenda. Tamen certe estus naiva eraro ni opinias, ke la nura kontestado de la logika ebleco de ekzisto de Dio sufiĉus por dispeli la kredon de a religia individuo - maksimume, ĝi kaŭzas al li subtilan tremon, kiu baldaŭ resaniĝas.

La neracieco de kredo estas klare ne malhelpa faktoro al fido. Tiel, eĉ sen ia racia aŭ empiria subteno, sen ajna objektive kredinda kialo por fari tion, legioj de religiaj individuoj estas konvinkitaj pri la ekzisto de sia respektivaj dioj. Kiom ajn malkongruoj ni atentigas laŭ iliaj kredoj, ne gravas, ĉu ni refutas ĉiujn argumentojn ke ili prezentas por pravigi sian kredon - en esenco, ĝi ĝi restos netuŝita, sen suferi eĉ grataĵon.

Kiel ni observis, fido kaj racieco povas kunekzisti en a sama individuo sen ajna problemo, kondiĉe ke unu invadi la teron de la alia. Kaj la plej interesa afero estas rimarki, ke la sama kialo, sama logiko, sama kritika senco, kiuj gvidas a individuo dum sia vivo, kiam ili turnas sin al la analizo de aferoj pravigitaj per fido, finiĝas tute malakrigi - perdas sian forton, sian akrecon, sian sobrecon, kaj tio okazas nur en aferoj rilataj al tiaj aferoj. Do, kiam la demando estas la ekzisto de dio, ŝajnas ke eĉ matematikistoj ne kapablas kalkuli simplan ŝanĝon. Ĝi estas fenomeno ŝajne stranga, sed kies kialo ne estas tre malfacila kompreni. Kiel Sagan notis: Ne eblas konvinki a religia individuo bazita nenio, ĉar viaj kredoj estas sur kredado. evidenteco; baziĝas sur profunda bezono al

Nuntempe, ĉiu persono kun komuna prudento devus havi divenis, kion ni provas atingi: la ideon ke kialoj kiuj kondukas al kredo je io supera ne estas en absoluta bazita en racio aŭ realeco. La bazŝtono

de ĉiuj religioj, de ĉiuj religiaj kredoj, sendube, ĝi estas la emocio. Laŭlonge de nia sperto, ni povas klare rimarki tion. Amoj estas potencaj kaj dominaj fortoj en homoj. Al la "pasioj", por tiel diri, kapablas generi plej diversaj specoj de kredoj kaj idealoj kiuj, pravigante celojn, multe plibonigas homan persistemon kaj motivadon — kaj en ĉi tiu ekvacio racio nur eniras kiel akcesoraĵo.

Ne estante, do, la grundo de racieco, sed tiu de afektiveco, tiu sur kiu religia kredo evoluas, kiam teisma individuo servas al la celo pravigi racie via kredo, ĉi tio jam estis antaŭe establita, tiel ke, en sia genezo, la racio ne faris absolute influita. Ĉi tio kondukas nin al la hipotezo, ke tiaj kredoj estus ankrita en fortaj subteraj afekciaj faktoroj, estante generita senkonscie per mekanismoj kiuj funkcias en vojo ekster la individua volo — alivorte, la kredo kontentigas emociajn bezonojn. Homaj korinklinoj, kiel ni vidos pli detale, havas naturon kiu estas danĝere sendependaj de racio, ĉar ili funkcias je niveloj senkonscia cerbo.

Ni facile rimarkas do, ke la enigmo ne estas en Dio — en kial de Dio, sed en la homa menso, en tiu de tiom da kredoj da individuoj kredantaj je lia ekzisto kvankam ili ne estas ajna pruvo por pravigi ĝin. Gustave Le Bon atente analizis ĉi tiun fenomenon, starigante multajn demandojn kiuj estas sufiĉe gravaj ĉi tie:

Kial flanko kun samtempe observi en certaj spiritoj, al la tre alta inteligenteco, tre naivaj superstiĉoj? Kial malfor estas tiel ĝustaj pri tiel glori sentimentalaj saĝoj (...)? Ĉi tiu, pro sia kontraŭito, li akceptas naiveco vekas kredon, ĉi tiu demandoj ridetas? (...)

Sen teorio de multaj aliaj La rezonadoj de la religio (pe) de racio, ne povus en la esti Ĝenerale, ambaŭ influo, en kredoj aŭ en la subkonscio malsato ĉe soifo. Neniu en la regionoj tion La La ellaborita inteligenteco

kredo se enplantas aĝoj spiritas, sed ne ni se
potenco mistikaj ŝteloj kaj pli (a) Estante
havas senliran sensencaĵo povus O
molesti. Estas nepenetrebla al racio, al observado ĝi estas
spertas. viaj antaŭdiroj nenion donas al vi, Tio
submetiĝas, la ĝo supernaturaj potencoj estas, laŭ difino, kapricaj ĉar ili ne ĝi estas
se la

Tial indas memori, ke niaj emociaj bezonoj ne faras
ili estas nur "kaprico" de nia personeco. Prefere, ili estas io
nedisigebla de la homa naturo kaj, male al kio
ni ŝatus kredi, okupi multe pli fundamentan nivelon
ol la racieco mem — ofte, ili eĉ forigas ĝin. Portalo
kialo, Unu el la racioj homa naturo ignoras la potencon de O
nomitaj, diras Daniel Goleman, estas miopa. Estas en lumo de
Homo sapiens, aprezo La pensanta specio, la trompa nova
hodiaŭ ĝi estas opinio-emocioj, kiel en lokon de en niaj vivoj vivas
formas niajn La ĉiuj scias per sperto,
kiam decidojn pri ĉu kaj agoj, O sento
kalkulas ekzakte kaj pensas. Ni tro ofte pli emfazo sur la — kian O
malproksimen de la graveco de la pure racia. ĉe valoron ĝi estas

La supre faritaj komentoj estos utilaj por faciligi la
komprenante ĉi tiun ĉapitron. Tamen ĝi ne rekte traktas
pri tiaj aferoj, kiujn ni daŭrigos en a
posta tempo.

Antaŭ ol ni traktas la temon de religio kiel fremdiĝo kaj
socia kontrolo, ni faros malgrandan deturniĝon kies celo estas
kompreni iom pli bone la homan naturon kaj, kun tio,
eventuale, ni komencas vidi ĝin de pli objektiva perspektivo.

Ni homoj havas la iluzion, ke ni estas,
naturo, civilizitaj bestoj, ĉefe raciaj, lucidaj,
kapabla respondi por niaj agoj kaj intence ekzerci
kontrolo super niaj agoj, opinioj kaj kredoj. Sen dubo, jes
Estas bone por nia egoo pensi, ke io tiel libera Homo sapiens estas specio
kaj tiel civilizita de naturo — ĝi estas bona, sed ĝi ne faras.
senco.

Biologiaj instinktoj, ĉar ili adaptiĝas al la medio dum tre longa daŭro, ne estas tre multflankaj, tio estas, ili havas malmulte da malebleco. Tial, ili estas malefikaj en traktado de la konstantaj kaj sennombraj ŝanĝoj kiuj okazas en la medio.

Ĝia malforta punkto, do, kuŝas en sia rigideco.

Kontraŭe al instinktoj, ni scias, ke la homa intelekto estas grandioze diverstalenta ilo. Ĉi tiu ĉiuflankeco funkcias por permesi al homo ne simple sekvi sian biologian heredaĵon blinde, kiel instinkta kaj kruda besto. En ĉi tiu situacio, la instinktoj ĉeestantaj ĉe la homo funkcias ne kiel determinaj tendencoj, sed kiel difuzaj, relative lozaj kaj nespecifaj ĝeneralaj reguloj. Ni diru, ke instinkto nur diras al ni, kian celon estas atingi, kian bezonon kontentigi, lasante la rimedojn por fari tion al inteligenteco.

Tiel, kiel ni povas vidi, intelekto estis la solvo evolue "trovita" de naturo por venki la blokiĝon de instinkta malfleksebleco, funkciante kiel rimedo por pliigi homan adapteblecon al la medio per pli granda kondutisma breĉo por esti plenigita per sperto. Per tio, la homo gajnis multe en maleblo kaj, sekve, en potenciala specifeco. Ekde tiam, la manieroj kontentigi fundamentajn instinktojn, peritaj de inteligenteco, komencis povi formiĝi, baldaŭ, al la specifaj premoj truditaj de la medio — kaj ni ĉiam memoru tion, ju pli granda estas la kapablo por harmoniigi ĝian konduton kun la medio en kiu ĝi vivas, des pli adaptiĝas la specio.

Ĉi tio povas esti nomita nia "atuto" rilate al aliaj specioj. Ĉar la intelekto kapablas enkorpiigi multajn novajn informojn pri la medio en kiu ĝi vivas kaj poste uzi ĝin por ĝustigi konduton favore al la postvivado, la homo, kun ĝi, komencas ne nur sekvi rigidan instinktan heredaĵon, kiu facile malkuntekstiĝas, sed ĝi ebligas specon de nehereda adapta "mikroevoluo" kiu okazas sur la individua nivelo.

En la Paleolitika periodo, la konoj akiritaj verŝajne baziĝis nur sur personaj spertoj kaj kelkaj patraj aŭ tribaj instruoj, lernitaj per observado aŭ buŝa tradicio. Alivorte, la kultura heredaĵo, de generacio al generacio, estis sufiĉe malgranda. Poste, la plej granda parto de la akirita scio estis perdita kun la morto de la individuo, kaj tio estis grava malhelpo al la evoluo de kulturo.

Tamen, post la apero de la skribo — ĉirkaŭ 4000 a.K. —, homoj iĝis kapablaj registri la sciojn akiritajn dum sia vivo, tiel ke ili malrapide akumuligis kaj iĝis pli kompleksaj. Tiel, kun la apero de skribo, individua "mikroevoluo" iĝis hereda, kaj komencis esti testamentita al estontaj generacioj. La provoj-kaj-eraroj de la pasinteco tiel iĝis akumulaj. Alivorte, por konkludi nian analogion, same kiel sur la genetika nivelo okazas la malrapida procezo de akumula natura evoluo, la skribado estigis la procezon de akumula kultura evoluo.

Tio estas tiel vera, ke ni eĉ ne bezonus mencii, ke nuntempe la kultura heredaĵo disponebla estas tiel monstra, ke la provo absorbi ĉion en la daŭro de la vivo estus ridinda. Sed la plej grava fakto estas ke, pro nia intelekta kapablo, ni povas absorbi akcepteblan parton de kultura heredaĵo malfacile gajnita per provo kaj eraro dum sennombraj generacioj - kvanto da scio, kiun ni estus tute neeble atingi. Individue. Tial, se ni ne ensorbus parton de la kultura heredaĵo lasita de multaj, multaj brilaj mensoj, ni verŝajne estus en barbareco anstataŭ pripensi la esencon de la homa naturo.

Sen dubo, tio estas enorma progreso, sed kun malavantaĝo: multe de tio, kion ni lernas, ne venas rekte de nia persona sperto, sed de kredo je la atesto kaj scio de aliaj. Ekzemple, ni trovas nin en seriozaj problemoj, se iu demandus al ni, kiel ni povas esti certaj, ke ĉiuj aferoj, kiujn ni akceptas kiel evidentajn verojn, estas fakte veraj. Kiel ordinara individuo povus pruvi tion

estas atomoj kaj, ene de tiuj, protonoj kaj, ene de tiuj,
kvarkoj? Kaj ĉiuj sennombraj kemiaj reakcioj de la spira ĉeno
en la mitokondrioj — ĉu ili vere okazas, kiel diras la sciencistoj?
biologoj? Kiel ni povus scii se ĉiuj historiaj faktoj tio
la mencio de libroj efektive okazis?

Plej multaj homoj havas neniun ideon kiel la
funkciado de la komponantoj kiuj konsistigas komputilojn.
Ni scias, ke ili prilaboras informojn, ni scias, ke ili uzas
elektro, duonkonduktaĵoj, sed ni neniam esploris ilin profunde
por vidi ĉu ili vere funkcias kiel ili diras al ni — simple
ni kredas, ĉar ni ne havas tempon por ekscii kaj neniujn kialojn
pensi, ke ili trompas nin. Same, ĉiuj
ni kredas, ke la Tero estas ronda kaj rondiras ĉirkaŭ la Suno — sed
ne ĉar ni persone konkludis ĝin, sed ĉar ni absorbis
en kvin minutoj la finaj konkludoj de aliulo, kiuj daŭris longan tempon
tempo por konkludi ĉi tion el sennombraj observoj, kalkuloj
kaj reflektoj.

Ĉiu, kiu insistis pri memsufiĉo, troviĝus en varma akvo.
kiam li malsaniĝis. Estante malsana, li bezonus esti kuracata, sed
Kiel mi povus fidi la diagnozojn de kuracistoj? Kaj se la principo
aktiva ingredienco de la preskribita medikamento estis malbone esplorita?
Rifuzante fidi la ateston de kuracistoj kaj sciencistoj,
devus diplomiĝi pri medicino kaj fari sendependajn esplorojn
en la medicina kaj farmakologia kampo por konsistigi sin la
via scio. Tia individuo verŝajne finus mortante
de maljunaĝo antaŭ eĉ ekscii, kio estas lia malsano. Tio
ilustras kio okazus se ni estus tro skeptikaj pri
rilato al scio.

Kontraste, fariĝi pasiva ujo de
informoj ankaŭ ne ŝajnas farebla solvo. Anstataŭe,
ni povus uzi kelkajn simplajn filtrilojn. Ekzemple, kiel sugestite
Dawkins: ĉe venontfoje iu diras al vi ion, kio ŝajnas
afero, pensu: jen tia afero, ĉu ĉi tio estas la grava
konas ian pruvon? Ĉu ĉi tiu afero pro kio en
homoj kredas nur per revelacio? Ĉu ĉi tiu afero pro kio en
kaŭzo tradicion, aŭtoritaton ĉu aŭ

Ĉiukaze, la fakto estas, ke, en la nuna etapo de nia civilizo, estas simple neeble fari sen kredo je scio de aliaj por gvidi nian vivon. Pro la enorma kvanto de scio disponebla, eĉ nevole, ni estas devigitaj esti iom kredemaj kaj enhavi kelkajn antaŭjuĝoj pro kialoj de praktikeco — kaj, kompreneble, ankaŭ por afero de postvivado.

Tre bone, ni prenu ĉi tiujn konkludojn al la temo, pri kiu ni traktas ĉi tie. intereso. Ni povas vidi, ke religio funkcias sur du niveloj.

Sur individua nivelo, ĝi kontentigas emociajn bezonojn. Kiel dirite Freud, ŝi unu triobla misio: ekzorci havaĵojn de teruroj naturo, repacigu homojn kun krueleco de Sorto, La aparte pruvis la senigadon de la kompensilo en la civilizita vivo en komuna

Ĉi tio signifas kontentigi aferojn kiel la bezonon de specialaj klarigoj pri la realo en kiu ni vivas — la origino kaj kialo por esti de la mondo kaj de la homo, la signifo de vivo, ktp. —, havigi moralan kaj etikan referencon, tio estas, ian "gvidi al la ĝusta maniero vivi" kaj, kompreneble, ankaŭ iuj speco de espero, eĉ se . Aliflanke, en postmortem kolektiva nivelo, religio ludas socian rolon, helpante al antaŭenigi la integriĝon kaj koherecon de la tuto. La disvastigita komuneco de fundamentaj ideoj igas socion funkcii kiel a organismo, en pli antaŭvidebla, orda kaj, do, pli manovrebla.

Nature, de la perspektivo de kiu ni analizas ĉi tion demando, la tiel nomataj "sanktaj libroj" estas nenio pli ol la kultura heredaĵo de popolo tradukita en religiajn terminojn — a korpo de scio kiu reprezentas la resumon de sperto, kutimoj, saĝo kaj etiko ke popolo akirita kun la tempo, tio estas, la "ĝusta vivmaniero" en via vizio.

Objektiva scio povas esti pruvita. Per ekzemple, la vereco de iu matematika teoremo, de leĝo fiziko, iu biologia mekanismo, ktp. Tamen, ĝi estas praktike neeble pruvi la verecon aŭ superecon de moralo,

de principo, maksimumo, kutimo. Kialoj kaj raciaj pravigoj havas nenion por fidi por defendi a morala doktrino, ĉar ekzistas senfinaj manieroj alfronti kaj interpreti la realo laŭ rajtoj kaj devoj, moralo kaj malmoraleco, prava kaj maljusta, bona kaj malbona. Tial ĝi fariĝas ege malfacile prezenti "saĝon de bona vivado" kiel estante vere vera scio, kaj ne nur a opinio.

Por esti obeita, tia "saĝo" devas esti prezentita en tono imperativo, devas esti vidita kiel io super io ajn demandante. Alivorte, por esti akceptita, ĝi devas esti deklarita ne kiel opinio, sed kiel leĝo — kaj ĉiu leĝo bezonas sankcion de aŭtoritato. Ĝuste tio estas la ruzo Kion la aŭtoroj de "sanktaj libroj" uzas por fari homojn homoj submetiĝas al la reguloj prezentitaj en ĝi. Eĉ ne estus Mi devas diri, ke tia aŭtoritato venas de la kreinto de la Universo - Dio. Post kiam aŭtoritato estas establita, tiam ofte ĉi tio Tradicio ankaŭ estas kombinita, kun kiu ĝi nun havas multe pli da pezo. Nietzsche prezentas, laŭ sia komprenmaniero, la kondiĉojn por kreado de sankta libro de definitivaj leĝoj:

- eksperimentado de la ŝtato estas etendo de nekonstantaj, testataj, elektitaj Kontraŭ levi du muroj: ĉe la kiajn verojn flankenmetite, oni estas, supozo subestaj kialoj, kritikitaj ad infinitum. kiuj ne havas nomon originon, estis serĉitaj trovitaj kaj revelacio, a La ĉe neĝoj

kiu estas post malrapida multaj sed per procezo kiu havas dia origino, fariĝis kompletaj, perfektaj, sen a historio, kiel miraklo!!!, unuflanke prezenti, aliflanke tradicio, tio estas de leĝoj La aserto senŝanĝa ekde antikvaj tempoj, estus krimo kontraŭ prauloj metis ilin en dubon. en La aŭtoritato de la os leĝoj ripozas sur ĉi tiuj du Dio donis tezojn: la kaj la vivis. prapatroj La

Metante tiajn verojn en la buŝon de Dio, ili ĉesas esti vidite kiel simplaj "homaj veroj" kapablaj je kontestado,

kiuj estis kreitaj kaj perfektigitaj per malrapida procezo de provo kaj eraro, kaj fariĝu diaj leĝoj, kiuj estis malkaŝitaj mirakle al homoj jam kompletaj, perfektaj kaj finitaj. Ili nepre reprezentos la pinton de saĝo, kiu neniu viro estas "sufiĉe alta" por meti ĝin en kontrolo.

La Biblio estis inspirita de Dio—vi nun komprenas kion tio signifas signifas? Ankoraŭ malgranda paŝo, kaj ni ankaŭ komprenos kio estas la vera maskita intenco malantaŭ konceptoj kiel ekz kiel "peko", "eterna kondamno", "malbeno", "pekliberigo", "volo de Dio", "savo", "valoro de kredo", "diablo", "tento", ktp. pluen. Dio — ĉi tiu kosma spiono kiu scias eĉ kio ni pensas — ĝi estas fikcio kiu reprezentas la aŭtoritatfaktoron uzata por pravigi ideologiajn imperativojn, kiuj havas kiel ĉefa funkcio estas socia kontrolo.

Richard Dawkins, de malsama perspektivo, verŝas alian bonegan lumon helpi nian komprenon de la religia fenomeno, klarigante unu el la kialoj kial li estas tiel persista ĉie de generacioj:

formita de tiu de estas evoluo Homa infano fariĝi satiri kulturo de Evidente de la masas de kortara demando lingvo de de en la popolo de vortoj paroli, de paroli ĉar por komplikaj semantikaj sintaksaj reguloj pri, ordo por la pli maljustaj kondiĉoj ĉiuj translokigitaj de ŝiaj al ŝia antaŭ-pisgarnita malakcia plenkreska grandeco. Kiam estas malhelpi malutila por informoj utilajn informojn estas altaj kotizoj, al la samtempa eniro. La malutila aŭ

Religio, trudante ĝeneralajn regulojn de konduto, farante ke individuoj akceptas, ekde infanaĝo, amase a penslinio, metas normigitajn fundamentojn por la konstruado de mentaloj. Kiel ni vidis supre, homoj estas predispozitaj sorbi scion pri ilia kultura kunteksto preskaŭ pasive kaj, tial, emas internigi, kiel sian propran, la moralaj reguloj kaj kredoj validaj en la socio en kiu naskiĝas. Tiamaniere ili komencas kredi je Dio kaj je la tradicioj

religiaj kredoj en forto en sia kunteksto kiel la "granda respondo" al la realo en kiu ili vivas, uzante ĝin kiel subtenon por sia forto de volo, pravigante per tio viajn revojn, viajn celojn, iliaj klopodoj, tio estas, iliaj vivoj.

Tamen religio ne estas vaste akceptita nur pro tradicio. Ĝia kontakto estas strikte ligita al la naturo homara, venanta perfekte renkonti sian plej profundan afekciajn bezonojn: mensa kontakto konsistigas fenomenon psikologia kies opinioj estas neravola akcepto rezultanta el certaj kredoj. Ili ĉiuj estas kontaktoj, sed al la psikaj manifestigoj povas esti disvastiĝas tiel. ili emocioj, kiuj estas sintezoj de kontaktoj ideoj se La en

afekciaj elementoj . Kaj, daŭrigante, Le Bon klarigas ke la kredoj de afekcia naturo ne havas rilaton necesa kun racio. Ili, laŭ naturo, povas establi sin en en maniero tute fremda al evidenteco, logiko kaj volo:

La forto de kredoj estas bone komprenita kiam iu influo sur ili observas ke eskapi Konstitui nevenkista neceso de ĝi. eblas, en ĉi tiu sento (...) nia naturo

afekcia, La kredo kaj kiel libervola neracia inteligenteco. ajna, regas. estante kaj iam konsiderata, rasbalfono deklam manifestis La Kia ajn inteligenteco kaj kulturo, la sama La mensan nutraĵon, necesadeziro de kredo ĉiujnas esti tiel al la spirito kiel vivo, nenjutrado la civilizita povus disdoni, nek la korpo. la kredoj estis alireblaj sovaĝaj. (...) materia manĝaĵo aŭ tiel La

la racio havus malmulte da influo, ĉi La estus vidintaj ĝin malaperi dum longa tempo, tiuj kiuj via observado pruvas, ke ĉi tiuj estas absurdaj. persisto. Ĝis revido, ne estas tial, devigita konfesi liberaco de nekredemo. Ĉar ĉi tiuj kredoj ne estas kreitaj kredas aŭ senkonscie, ili nur nepre eskapas laŭvole. ĉe la La nia kialo, kiel

Male al scienco, religio ne estas malvarma kaj indiferenta, konsideras nur pure raciajn faktorojn kaj

celoj en iliaj klarigoj. Religio faras la homon la kreaĵon supera, donas subjektivan signifon al la realo, klarigas la mondon en homaj terminoj, kvazaŭ ĉio turnus ĉirkaŭ nia umbiliko. Kaj, sendube, li faras ĝin en tre ruza maniero, por plenigi la plej intimajn emociajn mankojn de ĉiu persono, farante ke la individuo laŭvorte enamiĝas al tiaj ideoj kaj la ĉirkaŭprenu korpon kaj animon, en la iluzio, ke vi trovis "kio mankis" el lia vivo. Religio, do, krom ekzisteca komforto, donas kialon, gravecon kaj signifon al iliaj vivoj - sed, kontraŭe, prenu ilian liberecon.

De tiu perspektivo, Nietzsche povis klare identigi la faktoro kiu faras religiojn, precipe kristanoj, ekstreme alloga por nia ego:

"Nur unu afero Por kiu ĉiu homo estas necesa"...

posedante "senmortan animon", havas tiom da valoro kiel iu ajn viro; tuto de ĉiuj ke, ĉe estaĵoj, la individuo povas La "savo" alia pretendi eternan gravecon; benita kiaj sensignifaj leĝoj de malekvilibraj homoj povas imagi, ke ili favoras ilin estas tia ne estas senĉese transgredita de la naturo, en sia intelekto esprimi sufiĉe da malestimo al specia egoismo eĉ malmolesteco. de ĉio ĝis infinito, Kaj, Tamen, kristanismo ŝuldas triumfon ĝuste al tio bedaŭrinda flatado de persona vanteco — jen kiel li estis delogita Al via flanko estas ĉiuj malsukcesaj, malkontenta, venkita, vi ĉiuj la rifuzi vomaĵo "savo de la homaro. Tiu de la animo" - en aliajn vortojn: kaj ĉirkaŭmondo turniĝas al la

Malgraŭ ĝiaj raciaj nekonsekvencoj, religio sendube funkcias kaj daŭre funkcios, ĉar ĝi funkcias je senkonscia nivelo, kiu estas sendependa de racio. Evidente, religio scias ekspluati en bonega maniero la tipa malforteco de homoj, kiu estas la profunda bezonas "kredi" je io, posedi iun pli altan idealon sin — io kiu funkcias kiel sendependa referenckadro loki sin en la mondo en kiu ili vivas, kiu ne estas subigita al ilia volo kaj kontraŭ kiu ili povas pezi la valoro de ĉiuj aferoj kun granda preciza kaj senerara. Tial, individuoj povas trovi signifon en siaj vivoj kaj,

sekve, ili sentas sin gravaj kaj necesaj, kiel parto de de "io pli granda".

Ne nur nelumigitaj homoj falas en ĉi tiun kaptilon, de malabunda edukado, sed ĉefe nesekuraj, de volo malfortaj jesaj, kiuj estas nekapablaj de psikologia sendependeco. Tiaj homoj estas netaŭgaj por fiksi siajn proprajn celojn - ili bezonas ricevi instrukciojn, ili bezonas iun celon por kredi, ĉar nur tiam, kiel servantoj de afero, de celo supera, povas atingi bonfarton kaj sistemon necesas por movi vian vivon antaŭen, kaj tial ili kredas je bono ĝoje en sanktaj mensogoj. Ilia manko de psikologia firmeco persvadas ilin teni sin al neskueblaj kaj nediskuteblaj veroj. Tiel, la viro, kiu ne povas vivi kun dubo, bezonas konsideru ĝin malbono, peko - havu fidon, de ĉi tiu perspektivo, laŭvorte signifas kapitulaci, donaci sin al ideo, kaŭzo aŭ principo, signifas rezigni sendependecon kaj senpartiecon kontraŭ ricevi ideologian spinon kiu subtenas ilian forton de volante.

Tiamaniere, ĉar ili nur povas atingi bonfarton dum sekvantoj, kvankam fidelaj, finas fari sin sklavoj de siaj kredoj kaj, sekve, sklavoj de la interesoj lerte enmiksiĝis en tiajn kredojn. Sen dubo, ĝi estas ĝuste Jen kie la enorma forto de religio loĝas kiel ilo de socia kontrolo — tio estas, la arto fari individuojn sekvu kaj kreu je la idealoj de aliaj homoj kiel siajn proprajn propra. Estas klare, ke hipokritaj religiuloj, senskrupulaj politikistoj kaj fraŭduloj ĝenerale scias tion pli bone ol iu ajn. Ne diri Seneko: La religio estas inteligentaj ordinaraj homoj kiel veraj, haroj kiel falsa kaj de registaroj kiel utila.

Ne mirinde do, ke la historio instruis nin timi por nia libereco ĉiufoje kiam religio celas etendi sian manojn al potenco kaj ĉiufoje kiam la nuna potenco levas la flagon de religio por pravigi sin. Religio, estante bazita sur faktoroj dogma, havas esence nefleksebla kaj aŭtoritata — ĝi estas, por ekscelenco, la simbolo de parteco kaj maltoleremo. Tiel, kun iom da spriteco, ĝi fariĝas ebla

uzu ĝin kiel la perfektan lertaĵon por lanĉi la plej grandan parton abomenaj pretendoj la subluma vualo de sankteco. Tiusence, la la pensulo Ludwig Feuerbach ĝuste asertis tion Iam tio, kio dependas de la fama teologio, ĉiam ĝusta fariĝas la dia se ladskatolo aŭtoritato, pli malbonaj, maljustaj aferoj Du ekzemploj ĝi estas esti establitaj pravigoj. bedaŭrinda pri tia fakto: la Sankta Inkvizicio kaj la Krucmilitoj.

En la Mezepoko, la katolika eklezio, soifa je potenco, frekventis de la Inkvizicio trudi sian volon al la amasoj per fero kaj fajro. Tiucele li kreis Indekso Librorum Prohibitorum, katalogo de malpermesitajn legolibrojn, por eviti la trudeniron de ideoj "herezuloj" en la grego, kiu estis konservita en la plej kompleta nescio. Li forbruligis sennombrajn "sendiajn" bibliotekojn, senigante nin grandega parto de la kultura heredaĵo de Antikvo. Torturita kun absurda krueleco — uzante instrumentojn, kiuj ŝokus eĉ la koro de hieno - kaj bruligis sennombrajn individuojn sur la publika placo, kutime pro akuzoj de "sorĉado" aŭ "herezo" bazita sur ekstreme dubindaj kialoj kaj bankroto, li komencis konfiski siajn havaĵojn - por pliigi siajn havaĵojn de la Sankta Eklezio, evidente.

La krucista movado, aliflanke, uzante la senkulpigon religia misio "savi de malfideluloj" la Sanktan Landon kie Jesuo naskiĝis, servis por altiri troan loĝantaron el Eŭropo - kiu estis troloĝata tiutempe — kaj konkeri novajn teroj. Kaj ĝi ankaŭ servis, kompreneble, kiel preteksto por prirabi la riĉaĵoj de la Oriento, kaj rezultigis la remalfermon de komerco en Mediteraneo.

Ni vidu: rabado, perforto kaj subpremo en la nomo de Dio - Necesus aldoni ion pli por konstati tion, kiam la religio kuniĝas kun potenco, "la volo de Dio" signifas "la volo de la respondeculoj"?

Iuj opinias, ke la tempoj, kiam religio estis malutila, estas jam for. finiĝis, ĉar nuntempe ĉiuj havas liberecon de kultado. Tamen, ĉi tio estas nenio pli ol iluzio, ankoraŭ alia tre bone forĝita de religia propagando. Eĉ hodiaŭ, ĝi promocias maljusteco — kaj ĝia mekanismo, kiel ni vidis, konsistas el enmiksiĝo

iliaj konsolaj respondoj ankaŭ ideologiaj faktoroj de amasa manipulado.

La baza mekanismo estas tre simpla: se vi havas dubojn, ni transiru al minacoj — la timfaktoro ludas la rolon de konservado ĉiam influebla individuo. Plue, religio, klarigante la intima esenco de la realo en pure mistika kaj metafizikistoj, sukcesas distordi ĝin ĝis absurdaĵo. Tiamaniere ĝi pasas funkciante kiel ege efika ilo en

fremdigi la prematojn de la realeco de ilia subpremo, kaŭzante ilin komencas vidi malegalecon, malfeliĉon, suferon kaj malriĉeco kiel parto de "natura ordo" kiu estas la dezajno de a dio kiu laŭsupoze "evoluigas sian karakteron" aŭ "testas via kredo."

Logike, ne estas malfacile kompreni, ke tio estas la kialo kiu religio ĉiam emfazas, sub la ŝajno de virto, aferojn kiel humileco, fido - tio estas blinda kredemo -, submetiĝo, rezigno, espero, optimismo, pacienco, pacismo, simpleco, espero, sistemo kaj malestimo al materialismo. La ideo povas estu metita en ĉi tiujn terminojn: estas malĝuloj materialisma, avida, kaj rita potenca. Kio ja gravas pri la nura sukceso? efemera volon de Dio. Ni estu al humilaj honestaj laboristoj. Ni akceptu laboron kiel kaj savon en fido! O konvenas. La Dio, kiu rekompencos nin pro nia virto! ni

per

Nietzsche sciis fari belan analizon de la faktoroj kaŝitaj de malantaŭ tiu ĉi perversiĝo de rezonado, kiu transformas senpovecon en virto kun la celo pravigi kaj orumi la propran malforton:

Se la subpremita, piedpremita, indignigita admonu aliajn, iuj al la dirante, ne estas malbona afero, ni estu bonaj! "ni estu aliaj kiuj Kaj ĉiu estas bona kiu tiuj ne neniu neniu ne neniu indigno, vundita, bati tenas ventos, ombro rilatas tiom malvarma, kiel la kuro kaj ke se en la tuta ĝi estas vere malbona afero, ni estu bonaj, justaj" - tio signifas, kiel laŭgas vi

sen prevento, "ni, nenio pli malforta, ni faru nenion por la

fremdiĝo de si mem... la Post kio ĉi necesas la kiom
plimulto estas restriktaj regularoj; pri sklaveco, plej estas
estas subpremo, aŭ, Laŭ, en para
ebligante la bonparton de virinoj, al la malfortulo, kaj
signifo de Por tiam finfine speciale konvinko "fido". kompreni ĉu la O
posedantan senpartecan ĉi tiujn homojn kun severaj pri ne konvinko de homo La
kaj necesaj kondiĉoj spino. Ĉesu vidi multajn aferojn,
por la ekzisto de ĉi tiu tipo de homo. ĉiam estu sendeĉa ĉi tiu
ilin antaŭgustoj de vera verema igas tiuj estas la

Sed tio

La kredanto

ne estas libera demando respondi ĉi tiu, estus
dua ruino via integreco,
viaj mem.

Ŝajnas klare kiel tago, ke tiaj individuoj ne havas elekton:

kredu pro neceso, ili bezonas siajn kredojn por esti

vere, ili devas igi ilin neskieblaj pro

memkonservado — sen dio, via mondo kolapsus.

Krome, la doloro malfermi viajn okulojn post vivdaŭro en

metafizika mallumo estas tiel turmenta, ke malmultaj estas

kapabla fari tion. Tamen, por plimalbonigi la aferojn, ĉi tiu malfermo de viaj okuloj ne estas por

agrabla kaj bela realo, sed ĉefe malmola, malglata,

arida kaj sorda. Kaj eĉ tiuj, kiuj ne havas vivon de

suferantoj vivas kiel kaptitoj kiuj, pasiginte sian vivon

tutaj en komforta ideologia ĉeno, nun ili sentas hororon kaj

angoro antaŭ libereco, malhelpita de la timo ekvidi la severan

realeco kiu ekzistas malantaŭ la vualoj de iluzio. Fariĝis

malkuraĝuloj antaŭ la ekzistado, kaj tial ili rifuĝas en la idealo, vidante sin

kiel la centro de atento de bonfara dia forto, neniam

venkante la infanan fantazion de afabla "kosma paĉjo", kiu aspektas

por ili. Ĝuste ĉi-rilate, Sigmund Freud diris tion, al

homo, religio reprezentas:

sistemo de doktrinoj flankaj por igas tion, por unu

vi enigmoj de ĉi tiu mondo kun enviinda perfekteco alia ĉu tio estas, per

ili certigas al li tion pro li zorgema Providenco gardos lian flankon,

ajn O kompensos, en estonta ekzisto, por iu

nur frustriĝoj kiu spertis ĉi tie. La ordinara homo,
povas, simbolas ĝi tute per Providencon, La unu
senlime pligrandigita. Nur de ĉi tiu tipo povas oni esti
komprenas la bezonojn de la homidoj, estas kortuŝita kaj kvietigita de signoj
de preĝo kaj pento.

estas tiel evidente infaneca, stranga realo, ke,
iu ajn esprimas amika sintenon al
rilato al la homaro, la granda doloro de pensio
Ĝi neniam estas la vizio de vivo de mortontoj. Pli
vasta la homoj humiliga nombro tamen malkovri kiom
de hodiaŭ povas ĝi la kreskinta estas ĝi estas ĝin,
malgraŭ tio, eron kaj, do,
ero, de agoj serio bedaŭrindaj retrogradoj.

La plej kleraj kaj kritikaj inter ni ne povas lasi nin
delogi per ĉi tiuj maldecaj mensogoj. Religio, en larĝa signifo,
Ĝi estis kaj daŭre estas granda mispaŝo por la homaro.
Historie, ĝi profitis nur al malplimulto. Faris militon
de morto kontraŭ la intelekta emancipiĝo de la homo, paralizis lian
cerbo, limigis sian liberecon, grefante en lian menson vizion
de stulte senmova, tute nereala, imaga mondo,
falsa, plena de fantazioj, animoj, mirakloj, potencoj kaj fikcioj,
malhelpante klaran kaj objektivan komprenon de la realo.

Kun ĝiaj dogmaj moralaj valoroj, truditaj de aŭtoritato kaj
Per la minaco de dia puno, religio senigis la homon de sia
vera morala konscienco, fremdigis lin de la vera origino de
konceptoj pri bono kaj malbono, ĝusta kaj malbono, kiuj devas veni de la
kompreno de homa naturo mem kaj la rekono de
realaj avantaĝoj kaj kialoj por agi morale kaj socia maniero. Ĉiuj
klara kaj konscia individuo scias ke la objektivo de ĉiu moralo kaj
ĉiuj leĝoj devus esti antaŭeniganta la bonfarton de ĉiuj, ne la
kontentigo de la kapricoj de tirana dio.

Kiam konscio pri la rolo de valoroj kaj reguloj en
antaŭenigi nian bonfarton cedas lokon al respekto por aŭtoritato,
kiu transformas ilin en nepersonan devon, estas tute evidenta
ke sen dio por kompensi nin pro tiaj senigoj, tia
regularoj povus ŝajni al ni nur abomenaj. De ĉi tiu perspektivo, se la

Se homoj komprenus, ke reguloj, en teorio, ne devus esti desegnitaj por regi kaj subpremi ilin, sed, male, por servi iliajn kolektivajn interesojn, ili volonte obeus ilin anstataŭ nuligi multajn kaŝitajn malamojn al ili.

Krei ĉi tiun konscion estas fundamenta paŝo por ke, sen Dio, anstataŭ detrui ilin, ni klopodu plibonigi ilin. Tiucele, estas esenca, ke ili estu fleksebla korpo de raciaj leĝoj, ne tablojdo de ordonoj falintaj el la ĉielo.

Tiel, post kiam religio koruptis, fremdigis kaj perversigis ĉiujn kapablojn de la homo, post greftinte artefaritajn kaj nenaturajn moralajn valorojn en iliajn mensojn, post forĝi kaj deklari tute fikcian realon kiel la sola vera, post igi la homon preskaŭ analfabeto de mem, resume, post kiam enradikigis la volon de la homo sur la senlime falsa kaj malutila grundo de la teologio, ili diras, ke religieco estas necesa por konservi la ordon de la socio. Oni diras al ni, ke mensogoj havas valoron ĉar ili servas al celo. Ili volas, ke ni kredu, ke religio kaj la "morala ordo de la mondo" estas la kosto de konservado de paca socio.

Tamen, la fakto estas, ke homoj ne povas vivi sen religio ĉar, de kiam ili estis infanoj, ili havas sian intelektan liberecon malobservita per la grefto de imperativoj de ĉiuj specoj, laŭ kiuj ili lernis pravigi sian vivon - tial ili trovas ajnan alian sistemon. de penso neimagebla. . Nur de ĉi tiuj ni povas timi ian "viglan reagon" kontraŭ nekredemo. Tamen, kiel individuoj, kiuj havas nereligian edukadon — edukadon por la realo — povas trovi sin ribelitaj kontraŭ la neekzisto de io, kion ili neniam pensis ekzisti?

Ĉiukaze hodiaŭ sendube veras, ke religio ankoraŭ necesas: ja kiel ne estus danĝere malfermi la okulojn de tretitaj sklavo, kiuj neeviteble malkovros, ke sia propra ekzista kondiĉo estas die maskita maljusto? Ne estas dubo, ke tiel longe kiel tia absurdaĵo ekzistos en nia socio, religio daŭre estos ruze uzata por pravigi ĝin, kiel speco de

Por pli bone illustri ĉi tiun punkton, ni rigardu la analizon, kiun Nietzsche faris la psikologion de la sklavo kiu, strange, estis induktita akcepti via abomena situacio kaj, krom tio, sentiĝu kontenta pri ĝi: estas uzata kontraŭ statoj de (...) agado depresio maŝino. ekster ĉi tiu estas konsiderinda: ĝi suferanto trankviligita malhonesto grado "bona tempo", en iom ĉi tiu fakto nomiĝas la intereso de la suferanto krizhelpo konsistas tute el en kiu O deturnita de sufero — konsistanta en fari La de sekvo restas malmulte da loko por la sekvita de alia, kaj en ĉambro homa konscio! de ĉi tiu eta afero, ĝi estas sufero: ĉar ŝi senpripensa estas karakterizita de ĝia absoluta reguleco, kaj La agado unufoje akurata obeo, vivmaniero fiksita La

por ĉiuj, plenumante la saman edukadon tempo, certa permeso, la la "incuria "senpersoneco", por memforgeso, maniero tiel ke la asketo-pastro sciis uzi ĝin en la kompleta subtila lukto kaj La doloro! Ĝuste kiam li havis malsuperajn klasojn, trakti suferantojn de kun laboristoj, sanaj sklavoj (aŭ kun virinoj, ĝenerale ambaŭ aŭ kaptitoj kaptitoj), li bezonis malmulte, ke la al la Samtempe, sklavoj kaj plej granda parto malgranda arto por la aferoj kaj nomoj kaj renomante relativa feliĉo aferoj malamataj.

Krome, religio ĉiam instruis malestimon por "la saĝeco de ĉi tiu mondo", instigis al malligo de natura realo, proklamis la kredemo kiel virto, tirante sur sennombraj malnoblaj ruzoj por eternigi sin. Ne estas do surprizo tio reprezentas unu el la plej grandaj obstakloj al la progreso de scio kaj civilizo. Imagu la tutan progreson tion povus okazi de la Mezepoko ĝis la nuntempo, kaj tio estis malorda de la religieco kiu regis la mensojn de individuoj kaj per la subpremo de la dogma monstro kiu estis — kaj ankoraŭ is — la katolika eklezio kaj ĝiaj fratinoj. En la mezepoka periodo, ne nur la "interna sento de aferoj" estis la fokuso de religio -

praktike ĉio rondiris ĉirkaŭ Dio, kiu kutimis klarigi la tutan realon, en kiu ili vivis. Tial ĉiu kredanto je Dio sentis sin kontenta pri sia nescio kaj neniam ĝenis esplori la realon, ĉar li estis certa, ke li jam scias ĉion, kio estas sciebla: kaj ĉi tio ĉio malsupreniris al la volo de Dio. Se ne estus la herooj, kiuj havus sufiĉe da kuraĝo por kontraŭstari la religian tiranion, foje eĉ donante sian vivon por ĝi, ni ankoraŭ vivus en la samaj kondiĉoj, kun gregpopulacio, submetiĝema, malklera kaj ombrita de la timo de "la". kolero de Dio".Dio" kiu estis rezervita por la malpiuloj — tio estas, tiuj, kiuj rifuzis submetiĝon al la nunaj dogmoj.

Por havi malklaran ideon pri la grandeco de ĉi tiu obstrukco, ni nur bezonas rimarki, ke en la lastaj du jarcentoj, en kiuj la homo komencis pli kaj pli malproksimiĝi de mitoj kaj superstiĉo, komencante emfazi la racion, estis pli intelekta. kaj materia progreso ol en la tuta historio de civilizacio. Ĉiuj altnivelaj teknologioj kiujn ni havas — informa teknologio, telekomunikado, transportado, ktp. La tuta progreso en medicino, kiun ebligis la studo de homa anatomio kaj fiziologio.

Ĉiuj medikamentoj kaj traktadoj, kiuj estis evoluigitaj por plilongigi kaj plibonigi nian vivokvaliton. Ĉiuj teorioj kiuj malimplikas la vivon kaj nian lokon en la mondo. Ĉiuj nekredeblaj malkovroj en Fiziko, Astronomio, Biologio kaj Kemio.

Ĉio ĉi, inter multaj aliaj aferoj, aperis praktike en la lasta jarcento. Ĉi tiu grandioza scienca progreso realiĝis nur post kiam intelekta elito emancipiĝis el la katenoj de superstiĉo.

Tro longe la religio tenis la homon en la mallumo. Sed nun, kiam ni povis forĵeti la jugon de la sankta mensogo, ni ne povas lasi, ke la progreso estu denove paralizita de dogmatismo. Se ĉiufoje kiam ni renkontos misteron, ni apelacias al supernaturaj klarigoj, ni restos same malkleraj kiel ni naskiĝis. Nur komprenante la veran naturon de la vivo ni povas profiti ĝin la plej grandan parton. Ni devas do eduki la estontajn generaciojn al la realo — instrui ilin vivi por la reala signifo de la Tero kaj de la vivo, sen malveraj promesoj,

neniuj fikcioj. Ni ne povas permesi, ke ili daŭre forigu nian mondon al forĵetebla ŝelo de alia kaŝita realo, kiu estus la "absoluto".

La dogmismoj kuraĝu paroli pri la "humanaraj avantaĝoj" de religio — tiu mizera miksaĵo de nenaturaj kaj sklavigaj dogmoj, kiuj konspiras kontraŭ tio, kio estas plej homa en la vivo, kiuj malhelpas ĉian progreson, kiu jam estas sufiĉe dolora en si mem, kiuj turnas ĉiujn sanajn nociojn. de homa moralo interne eksteren, kiuj kontraŭstarigas samideanojn pro kialoj, kiuj diras nenion, kiuj fremdigas la vivon de si mem per metafizikaj kaj anemiaj idealoj, kun nekromantaj ideologioj, kiuj nutras homan mizeron, kiun Ili mem inventas mizeron por igi sin senmortaj.

Kaj la pretere - kion signifas ĉi tiu "preter"? La deziro eskapi kaj nei ĉian realon fare de ĉi tiuj predikantoj de morto — aŭ de eterna vivo, kiel vi preferas —, de tiuj veraj putraj fruktoj sur la arbo de la vivo, ĉiuj pelitaj de la malkuraĝa bezono falsi la realon ĉiakoste. , tiu ĉi bezono de patologia abnegacio, ĉiam akompanata de tiu repuŝa rideto de kontento pro tio, ke la libereco fine estis forigita kaj iliaj "fratoj", kiel ili, malsaniĝis, trejniĝis, malsovaĝiĝis kiel gregemaj bestoj, rezignaciitaj al grotesko. fremdiĝo kiu atendas, sendanĝera , morton, kaj poste eniras la "veran mondon" - ĉi tiu estas la perfekta formulo por la malkresko de la homa specio. Ĉi tiuj estas kelkaj el la "humanaraj avantaĝoj", kiujn la religio devas proponi al ni.

Iuj ankoraŭ kontraŭstaros, ke sen Dio la vivo havas nenian valoron aŭ signifon. Sed la vero estas, ke estis la tre delogaj atendoj, semitaj de la religio, kiuj misfamigis la vivon kaj tion, kio estas surtera, kun siaj eksuberantaj promesoj de idealigita mondo - "feliĉo", "savo", "vivo - , samtempe. kiu la vivo mem nepre fariĝas eterna" malsaĝa, ŝajnigante ke neniu alia vidpunkto ol tiu povas havi valoron.

Ĉi tio tamen estas nenio pli ol miskompreno. Necesas kompreni, ke, se ne ekzistas dio, estas ni mem, kiuj

ni atribuas valoron al aferoj — estas neniu por diri al ni kion fari. La vivo povas havi veran valoron kaj signifon nur kiam la la homo konscias pri sia libereco. Kiam la viro forgesu la transcendan mensogon kaj komencu vivi por la realo, por la nuntempo — nur tiam la vivo denove havos valoron kaj signifon reala, tio estas, homa. Tamen, tiel longe kiel homo konsideras pli granda graveco plaĉi al ultramondaj fantomoj — kontraŭe de apartamento kun vido al Edeno — tio daŭre estos io nebla.

Do ni ne trompu: religio neniam povas reformi la al la homaro, ĉar Religio estas sklaveco— Ingersoll diris ĝin perfekte. Se ne estus falsaĵo, ĉi tio venenado de la realo, ĉi tiu movo de atendoj "preter", la vivo ne estus forigita al sensignifa stadio. O ateismo simple alportas la centron de gravito de vivo reen al sin anstataŭ kalumnii ĝin en la nomo de la transo, en la nomo io ajn de — kaj, se ateismo reprezentas malbenon, ĝi estas sendube tiu de libereco.

PARTO II

Novaj oreloj por nova muziko. Novaj okuloj por la plej malproksimaj. Nova konscio pri veroj, kiuj ĝis hodiaŭ restis silentaj.

— Friedrich Nietzsche

ENKONDUKO AL II PARTO

Ne, nia scienco ne estas iluzio. Iluzio estus imagi tion
povas doni tion, ^{Scienco ne} povas atingi tion. en
alia

— Sigmund Freud

En la unua parto de ĉi tiu laboro ni celas analizi la problemojn tipe ligita al la dilemo de kredo/malkredo je dio, tiel ke niaj observoj ĉirkaŭiris ĉefe de la verŝajneco de la dia hipotezo kiel klarigo por nia mondo. Ni estis okupataj klarigante kiaj estas la problemoj konceptoj ĉeestantaj en tiaj nocioj — ambaŭ de personaj dioj kiel senpersonaj — kaj pro kiaj kialoj ili ne estu akceptitaj kiel vera — aŭ almenaŭ tiel racie pravigita. Ni dispelis kelkajn mitojn, ni defiis la plej oftajn argumentoj kiuj provas apogi kredon je pli altaj unuoj, ni prezentas rapidan skizon de la anatomio de kredoj kaj ni klarigas kial ateismo ne estu konsiderata kiel ekstremismo, sed kiel io racia kaj prudenta.

Certe oni ne komprenu, ke, per tio, ni detruas la ebleco de ekzisto de dio. Ni nur pravas tion ateismo, nuntempe, estas la perspektivo plej konfirmita de realo, en kiu ni vivas kaj kiu je pli granda grado kapablas vivteni sin racie, ĉar ĉiuj faktoj ni scias ĝis hodiaŭ montras realon sen direkta menso malantaŭe. Tamen, ni ne povas sufiĉe emfazi ĉi tion: Ni ĉiam tenu niajn mensojn malfermitaj al novaj pruvoj, al novaj novaj teorioj finfine aperas, ĉar ĝuste tio estis helpis nin veni ĉi tien. Do, se ni fariĝas ateistoj, aŭ se ni ni ĉesas esti, ĉi tio estas io, kio, en certa maniero, bezonas resti fremda al nia persona volo.

Ĉiu prudenta individuo, deklarante sin ateisto, neniel faras tion pro persona atingo. La supozo de ateismo devas veni de sia sobereco fronte al la realo. Tial ni ne devas kompreni ateismon kiel arbitran elekton, sed kiel spegulbildon de lumigita konscienco kaj, ĉefe, honesta kun si mem. Ĝuste pro tio, ĉiam modlebla kaj preta ŝanĝi vian vidpunkton — eĉ se fari tion estas malkomforta aŭ dolora — se estas sufiĉe bonaj kialoj por tio, tio estas, pli fortaj ol tiuj, kiuj montras naturan mondon sen; dioj. Tial, se la hipotezo de kreinto-dio fariĝas la plej kredinda klarigo kaj plej kongrua kun la faktoj kaj scio, tiam ni devas perforte abdiki nian ateismon, ĉar, se ni ne faros tion, ni certe abdikos nian raciecon mem.

Sed, konsiderante la nunan situacion kaj la tutan kolosan klopodon, kiu, dum jarcentoj kaj jarcentoj, estis farita por subteni religiajn kredojn, oni povas pensi pri tiaj hipotezoj, en la plej bona kazo, kiel senbazaj konjektoj, kiuj ne havas kialon por esti konsiderataj. Simplaj fabeloj kaj ĥimeroj de la homa imago, kiujn ni povus multobligi, se ni havus nian kreemon sufiĉe longe.

ĝis infinito se

Ĉiukaze, la fakto estas, ke ne utilas nur kritiki erarajn vidpunktojn pri la mondo, ne utilas nur atentigi erarojn. Post la malkonstrua laboro, estas saĝe pripensi, kio estis la kaptilo, kiu kondukis nin al la eraro, por eviti esti kaptita de ĝi denove. Tiucele, necesas detale analizi la aferon, klopodante kompreni, kiaj estis la kaŭzoj de ĉi tiuj interpretaj eraroj. Detruinte, do necesas rekonstrui: venki la eraron kaj poste restrukturi nian mondkoncepton, por ke ĝi estu pli konforma al la realo.

En nia socio, dum multaj jarcentoj, la dia figuro okupis rolon de centra graveco. Multaj el la respondoj al la plej gravaj demandoj en niaj vivoj havas siajn originojn en teologio. Tamen, kiel tiaj fundamentoj, en niaj okuloj, pruvis esti

Se erare, ni kredas, ke estas ege grave retaksi la elementojn, kiuj estis plej forte influitaj de religiaj klarigoj. Ni do komencos kritikan revizion de la plej gravaj aspektoj de la homa naturo — por kompreni ilin, analizi ilin, kompari ilin al racio kaj evidenteco, kaj tiel kontroli ĉu niaj nocioj ankoraŭ havas iom da konsistenco, ia reala enhavo, aŭ ĉu ili estis nenio. pli ol eraroj kaj fantomoj, se ili devas esti malakceptitaj kune kun la ideo de dio.

Ĉi tiu revizio estas grava ĉar, eĉ racie, ĉiam vualo de mistero estis ĵetita super tiaj aferoj. Eble tio okazas ĉar ili reprezentas ion tre gravan por ni, kaj do ni imagas, ke ilia profundo kaj komplekseco devus kongrui kun ilia graveco al niaj vivoj - tial ili restas miskomprenitaj kaj netuŝitaj, kiel grandaj "nedeĉifreblaj enigmoj". La fakto estas, ke, se la homo ne senigas sin de siaj antaŭjuĝoj, atendoj kaj deziroj antaŭ ol komenci tian celon, se li ne traktas ĉi tiujn demandojn seninterese — komprenante per "senintereso" la fakton, ke li ne serĉas iun ajn. respondo antaŭestablitaj - tio neeviteble kondukos al multaj interpretaj eraroj, kiuj efektive faras ilin nekompreneblaj.

Sed, feliĉe, la faktoj kondukas nin konkludi, ke la homaro trovis la vojon, kiu kondukas al la plej sekura ebla kompreno: scienca. Ni esperas, ke ni ankoraŭ povas rikolti multajn fruktojn el tio. Tamen estas vere, ke nia kompreno estas nur en sia infanaĝo. La realo nur lastatempe komencis aperi antaŭ niaj okuloj kun sufiĉa klareco. El la rudimentoj de tiu ĉi procezo, el la malmulto, kiun ni konas, ni klopodos konstrui mondkoncepton, kiu, malgraŭ esti tre nekompleta, jam havas siajn fundamentojn solide ankritajn en natura mondo, en kiu tiuj fikcioj, kiuj, tiel longe, popolis niajn mensojn, ne ekzistas.

En la sekvaj ĉapitroj, nia propono estos trakti fundamentajn aferojn de la homa naturo, kiuj, ĝenerale, devas esti preskaŭ tute reviziitaj post la radikala disiĝo kun teismo, kiu

nekredemo implicas. Kiel deirpunkto por ĉi tiu kritika recenzo, ni prezentos la bazajn konceptojn de la Teorio de Evoluo, kiu estas tre bone establita teorio en sciencaj rondoj kaj kiu klarigas, en naturaj kaj logikaj terminoj, la originon de la diverseco de la vivo sur Tero - de ĉiuj specioj, inkluzive de ni - sen apelacii al iuj "mirakloj". De tiam la evolua perspektivo servos kiel gvidilo por niaj sekvaj pripensoj, ĉar, ĉar ĝi metas la homon en sian veran kuntekston, ĝi ebligas kompreni aferojn, kiuj ĝis nun ŝajnis nesondeblaj misteroj.

LA FUNDAMENTOJ LA TEORIO DE EVOLUCIO

En paŭzo ĝi sufiĉe longa tempo, ebla, verŝajna, nebla de se
ebligas, ĝuste. verŝajna, virtuale Ĝi estas
Nur atendu: aŭtempo, sola, se li faras miraklojn.

—Georgo Wald

Evoluismo estas la nomo donita al la teorio kiu klarigas la procezon kiu estigis la tutan miriadon da specioj kiuj ekzistas aŭ ekzistis, inkluzive de ni homoj. Ĝenerale, oni supozas, ke la evoluo de specioj per natura selektado komenciĝis de a antikva praulo kaj komuna al ĉiuj formoj de vivo, kiu havus aperis en la primitivaj maroj antaŭ ĉirkaŭ 3,5 miliardoj da jaroj. Poste, ĝi gajnis kompleksecon, adaptante kaj disvastiĝante geografie, koloniante malsamajn mediojn ĝis, finfine, transpreni la tutan planedon en la plej granda parto diversaj.

Kvankam la bazaj principoj de la Teorio de Evoluo estas relative simplaj, estas multaj disvastigitaj miskomprenoj ke distordi kaj malproksimigi ĝin de ĝia vera signifo. Ekzemple, Multaj diras, ke Evoluismo estas la "teorio de hazardo". Ĉe vero, ili ne mensogas, ĉar la hazardo certe ĉeestas, kaj ĝi estas grava ero, sed ĝi nur signifas foreston de objektiva — ĝi neniel malpliigas la efikecon de la teorio. La estaĵoj vivantaj organismoj, tiusence, certe evoluas hazarde, sed ilia elekto estas farita de mediaj eventualaĵoj kiuj korpigas ĝuste la antitezo de hazardo. Multaj ankaŭ erare kredas, ke ĝi estas la grado de inteligenteco kiu difinas kiom evoluinta specio estas. Kaj la La nomo de la teorio mem estas misgvida, kiel ĝi estas komune komprenita kiel termino "evoluo de specioj" kiel "konstanta tendenco al pliiĝo en la grado de komplekseco kaj sofistikeco de vivantaj estaĵoj",

kiam fakte ĝi signifas nenion alian ol la adaptiĝon de la loĝantaro al la medio en kiu ili vivas per la elekto de la plej taŭgaj.

Ekzistas ankaŭ la ĉiam oftaj kaj dubindaj objetoj de kreistoj, kiuj preterintence faras analogiojn kaj pli da analogioj, preskaŭ ĉiam eksterkuntekste, por subteni siajn dogmajn kredojn — kaj ili devas naive imagi, ke se ili sukcesos refuti la Evolution-Teorion, ĉi tiu tuj starigos la verecon de Kreismo. Ĉi tiu ideo estas eraro, kiel ni klarigis antaŭe.

Kiam aperas seriozaj kaj neinteresitaj argumentoj, kiuj defias Evoluismen pro kialoj de intelekta honesteco kaj kun solida pruvo, tiam ni povas preni tiajn objetojn serioze.

Tamen tiuj, kiuj batalas sciencon kun la celo konservi siajn kredojn je religiaj mitoj, nur pruvas bedaŭrindan partecon, kiu estas tute nekongrua kun la vera scienca spirito. Estus kiel defendi geocentrismon ĉar ĝi estas dirita en la Biblio - kaj, bedaŭrinde, tio efektive estis farita, kaj ĉiu, kiu kontraŭis tian "dian fakton" eĉ estis bruligita sur la brulego.

Tial, por ne esti trompitaj de la ruzaj argumentoj, kiujn ili uzas, necesas, ke ni havu prudentan komprenon de la konceptoj, kiuj subtenas la Evolution-Teorion, kaj tio estas dua celo, al kiu ĉi tiu ĉapitro estas dediĉita. Do lasu la evidentecon paroli por ni.

PROVANTI KONCIPI LA NEPENZEBLON Ĉar la

periodo de nia vivo estas infinitezima kompare kun la geologiaj epokoj, kiuj estis disponeblaj por la apero de la elekteblaj fenomenoj de la biologia evoluo, kiam, post agrabla tagmanĝo, ni turnas nin al la naturo kaj vidas ĉion jam finitan, laborante en ekstreme interdependa maniero, ni estas viktimoj de la iluzio ke specioj estas en harmonio kun la medio, kaj ke unu ekzistas por la alia, aŭ ke ili estis kreitaj de iu supera inteligenteco kiel ili estas nuntempe.

Intuicie, ŝajnas absurde pensi, ke ĉi tiu grandioza abundego de specioj ĵus okazis hazarde.

Certe la specioj estas en harmonio kun la medio, sed ne ĉar unu ekzistas por la alia nek ĉar ili estis kreitaj, sed ĉar la medio estas tirano, kiu senkompate prenas la vivon de tiuj, kiuj ne kapablas vivi sub la kondiĉoj de ĝi truditaj. Kompreneble, ĉi tiu klarigo ne estas tre intuicia, nek allogas niajn poeziajn sentemojn.

Tia iluzio estas ĉefe pro nia malkapablo koncepti, kion signifas praktike tiu aro da nuloj, kiujn uzas evoluistoj. La vivo aperis antaŭ 3,500,000,000 jaroj—neniu povas kompreni, kion tio signifas. La periodo de niaj vivoj, maksimume, atingas la unuan ciferon de la tria domo, kaj tio estas nia vivo. Tial, estas tute mallogike por ni voli limigi nin al la ridinde malgranda tempo de niaj vivoj por juĝi kiel aferoj funkcias longtempe, uzante nur nian rektan observadon por difini kio povas aŭ ne povas okazi.

Por pruvi kiom malgranda estas la intervalo de nia vizio, se ni reprezentus tutan jarmilon per la longo de nur unu metro, kio estus la ekvivalento en distanco por reprezenti la tempon ekde la origino de la planedo Tero? La malmodesta distanco de 4 500 kilometroj! Homo vojaĝus, averaĝe, ses ĝis ok centimetrojn de tiu ĉi distanco.

Tial, evolue, ne havas sencon paroli pri periodoj relative al la tempo de la homa vivo. Evoluismo parolas en geologia lingvo; ĝi ne parolas pri jaroj, nek pri jardekoj, nek pri jarcentoj; almenaŭ, ĝi parolas pri jarmiloj, kun la plej oftaj mezuradoj estas milionoj, dekoj da milionoj, centoj da milionoj kaj miliardoj da jaroj. Rilate al tio, nia vivo estas nenio alia ol nura palpebrumo.

LA ORIGENO DE LA

VIVO Tiu ĉi temo ne rekte apartenas al la amplekso de Evoluismo, sed gravas havi certan nocion pri ĝi.

Oni taksas, ke la Tero aperis antaŭ proksimume 4,5 miliardoj da jaroj kaj la unuaj formoj de vivo antaŭ 3,5 miliardoj da jaroj. La preciza procezo per kiu tio okazis ankoraŭ estas demando pri

Estas multe da debato, sed nuntempe ekzistas sufiĉe raciaj teorioj, kiuj klarigas, kiel vivo povus esti el ne viva materio per naturaj mekanismoj, klarigitaj per la leĝoj de Fiziko kaj Kemio.

La tri plej diskutitaj hipotezoj pri la origino de vivo estas speciala kreado, panspermio kaj laŭpaŝa spontanea generacio, ankaŭ konata kiel abiogenezo.

La unua hipotezo - tiu de speciala kreado - deklaras ke Dio kreis ĉiujn speciojn kiel ili estas nuntempe. Propagandantoj de la teorio de speciala kreado estas nomitaj kreistoj aŭ fiksistoj. Nature, ĝi ne baziĝas sur evidenteco, sed sur mitoj de religia naturo. Ĉar tia hipotezo baziĝas sur obskura mirakla unuopaĵo por klarigi la originon de la vivo, ĝi ne povas esti traktata kiel scienca, ĉar la ĉefa kriterio por scienca taksado estas ĝuste bazita sur konfirmo. Se la teorio ne prezentas hipotezojn kontroleblajn, ne eblas kompari ĝin kun empiria pruvo, por ke ĝia vereco estu pruvita aŭ refutita. Scienco do havas nenion por diri pri ĉi tiu hipotezo.

La dua hipotezo — tiu de panspermio — argumentas, ke la vivo estiĝis ie ekster nia planedo kaj, poste, iel, finiĝis inseminata sur la Tero. Ekzemple, ĉi tio povus okazi per sporoj alportitaj de meteoritoj, kiuj iom post iom evoluis, naskante ĉiujn formojn de vivo, kiujn ni konas hodiaŭ. Ni scias ke la Tero estas ofte bombata de meteoritoj, kaj organikaj substancoj estis trovitaj en kelkaj el ili, sugestante ke la okazo de tiaj kunmetaĵoj ne estas tiel malofta kiel antaŭe pensis.

La du ĉefaj problemoj alfrontantaj ĉi tiun teorion estas: 1) Kiam ĉiela korpo, altirita de gravito, eniras la atmosferon de la Tero, ĝi suferas ekstreman varmiĝon pro frotado kun la atmosfera aero, kaj tio kaŭzus la totalan neniigon de ajna formo de vivo enhavita en ĝi. Tamen ni notu, ke lastatempaj observoj montras la eblecon, ke, se la meteoro estas sufiĉe granda, ĝia hejtado povus okazi nur supraĵe, permesante al ĝia ankoraŭ frosta kerno formiĝi.

atingis la Teron sendifekta. 2) Tiu ĉi hipotezo, kvankam logike konsekvenca, respondas nur la kialon, kial ekzistas vivo sur la Tero, sed ĝi puŝas la problemon de la vera origino, de la genezo de la vivo, al aliloke, kaj tiel restus la nekonataĵo pri kiel estiĝis vivo. nerespondita.

La tria hipotezo estas tiu de laŭpaŝa spontanea generacio, aŭ abiogenezo, kiu argumentas ke vivo aperis sur la Tero per naturaj procezoj kiuj konsistas el tielnomita kemia evoluo. Ĝi estas la plej kredinda el la tri, kvankam ĝia konfirmo estas iom problema. Unu el la kialoj de tio kuŝas en la fakto, ke estas ege malfacile precize rekonstrui la profilon, kiun la Tero havis antaŭ pluraj miliardoj da jaroj. Tamen, provoj de sciencistoj simuli primitivajn kondiĉojn sur la Tero pruvis sukcesaj, montrante al la konkludo ke laŭpaŝa spontanea generacio estas teorie ebla.

La unua defendanto de abiogenezo estis la rusa biokemiisto Aleksander Oparin, aŭtoro de la esplorado kiu metis la fundamenton por detalaj studoj pri la fizika kaj kemia origino de esencaj procezoj sur la Tero. Laŭ li, la atmosfero de nia planedo, en primitivaj tempoj, estis kunmetita de amoniako, metano, akvovaporo kaj hidrogeno. La terkrusto, en tiu tempo, estis ankoraŭ ege varma, kaj tial la tuta akvo estis en formo de vaporo. Iom post iom, ĉi tiu akvo kondensiĝis, kaŭzante pluvon, kiu kontaktiĝinte kun la ŝelo, denove vaporiĝis, en senĉesa ciklo, kaŭzante multajn ŝtormojn kaj fulmojn. Ĉar en tiuj malproksimaj tempoj la ozona tavolo ankoraŭ ne ekzistis, la plej energia suna radiado ne estis filtrita. Tio funkciis, kune kun fulmo, kiel aktiviga energio por kemiaj reakcioj inter komponantoj en la atmosfero. Tiuj reagoj produktis, inter diversaj substancoj, ankaŭ kunmetaĵojn de organika naturo, kiel ekzemple aminoacidoj. Tiajn aminoacidojn portis pluvakvo al la ŝelo; tiam la akvo vaporiĝis, lasante la aminoacidojn sur la varma surfaco, kiu funkciis kiel katalizilo por la kemiaj reakcioj kiuj kunigis ilin. Nuntempe, ĝi estas konata

ke ĉenoj de aminoacidoj formiĝas nature per la dehidratiĝoprocezo.

Post la fazo en kiu la ŝelo estis super 100° C, primitivaj maroj komencis formiĝi, kaj la organikaj molekuloj sintezitaj sur la surfaco de la krusto estis tiritaj en ilin tra pluvo. En akvo, tiaj simplaj organikaj substancoj komencis reagi pli intense, formante molekulojn de pli granda komplekseco. Tiuj organikaj substancoj, siavice, formis pli grandajn agregaĵojn, nomitajn koacervatoj de Oparin — speco de tre primitiva antaŭĉelo, kapabla plenumi kelkajn tre simplajn funkciojn. Reaginte sufiĉe longan tempon en la maroj, iu koacervato estus iel akirinta la kapablon reprodukti sin en organizita maniero, kaj de tie la vivo estus disvolviĝinta.

Fakte, ni devas konfesi, ke tio estas sufiĉe malproksimega hipotezo, kiu dependas de multaj faktoroj okazantaj en harmonio por ke la fina rezulto estas atingita. Tamen, en scienco, neniu hipotezo restas en modo hazarde. Estas pluraj pruvoj kiuj konverĝas por subteni la teorion de kemia evoluo.

Fundamenta punkto, kiu kongruas kun ĉi tiu teorio, estas la fakto, ke la elementoj, kiuj ĉefe konsistigas nunajn vivestaĵojn, estas ĝuste karbono, hidrogeno, oksigeno kaj nitrogeno, tio estas, la samaj elementoj, kiuj ĉirkaŭas ilin en la medio. Ni memoru, ke la sola diferenco inter vivanta materio kaj senviva materio koncernas ilian organizon.

Diversa laboratoriesplorado estis utiligita por konfirmi la hipotezon de laŭpaŝa spontanea generacio. Stanley Miller, ankaŭ biokemiisto, simulis ene de fermita sistemo la kondiĉojn antaŭdiritajn de Oparin sur la frua Tero. Ene de la sistemo estis rezervujo de bolanta akvo, kiu cirkulis la kvar substancojn proponitajn de Oparin. Estis ankaŭ aparato, kiu liberigis elektrajn malŝarĝojn, simulante sunan radiadon kaj fulmon el la primitiva atmosfero.

Lasante ĉi tiun sistemon funkcia dum kelkaj tagoj, la spontanea formado de simplaj organikaj molekuloj poste estis observita. Nuntempe, kun similaj eksperimentoj kaj pli modernaj antaŭdiroj pri la verŝajnaj komponantoj de la primitiva atmosfero, eblis sintezi multajn substancojn, kiel nukleotidoj, ATP-oj, karbohidratoj, lipidoj, grasacidoj kaj aminoacidoj.

Nukleotidoj estas la bazaj komponantoj de genetika materialo; ATP estas la molekulo, kiu portas vivon sur sia dorso, ĉar el ĝi ĉiuj organismoj akiras energion por pluvivi; karbohidratoj, ĝenerale, estas bonega fonto de energio, kaj kombinas por formi polisakaridojn; grasaj acidoj kaj lipidoj konsistigas grasojn; Aminoacidoj estas la bazaj komponantoj de proteinoj, esenca elemento en la konstitucio de vivantaj estaĵoj.

Tiel, se la primitivaj kondiĉoj de la Tero estus favoraj, estis eksperimente pruvite, ke la fundamentaj brikoj, kiuj subtenas la vivon, povus esti formitaj, sen ajna problemo, per simplaj leĝoj de Fiziko kaj Kemio.

Oni supozas, ke ĉiuj tiuj substancoj estis sintezitaj - ĉefe pro suna radiado, la varmo de la terkrusto kaj la katalizaj ecoj de argilo - dum ekstreme longa periodo, kaj poste estis trenitaj al la maroj per akvo, kie ili daŭre interagis, formante ĉiam pli kompleksajn substancojn. Ĉi tiuj maroj plenaj de nutraĵoj esencaj al vivo estas tio, kio estas normale nomata "pra buljono".

Ene de la kunteksto de la rezonado de Oparin, ni rimarkas ke, se ni ĵetas manplendon da aminoacidoj en varmigita akvon, ili ne disiĝas hazarde, sed tendencas formi agregaĵojn - nomitajn mikrosferojn - kiuj havas interesajn ecojn.

Ekzemple, tiaj agregaĵoj de molekuloj kapablas apartigi sin de la medio per filmo de akvo kaj proteinoj, konservante la internan akvan medion - io kiu malklare similas la bazan strukturon de ĉelo. Ĉi tiuj agregaĵoj kapablas je iuj tre rudimentaj metabolaj agoj, kiel ekzemple la tendenco koncentri iujn substancojn ene de ili. Ili ankaŭ kapablas kunfandiĝi inter si, formiĝi

pli kompleksaj strukturoj. Ili ankaŭ povas dividiĝi kaj poste daŭre kreski individue.

En la praktiko, oni kredas, ke proteinoj kaj aliaj organikaj molekuloj ĉeestantaj en la primitivaj maroj formus koloidojn, kiel antaŭdiris la Kemio, kiu siavice respondecus pri la formado de koacervatoj, kiuj havas, interalie, la kapablon katalizi kemiajn reakciojn. en ilia interno. Ĉio indikas, ke en la praa supo estis multaj, multaj el ili interrilatantaj inter si — tutaj maroj.

Malgraŭ ne vere esti vivantaj strukturoj, la koacervatoj estis jam sub la ago de speco de selektado: tiu de la plej stabila.

Konsiderante la taŭgajn situaciojn, koacervatoj emas koncentri certajn substancojn, forigi aliajn, ampleksi pli malgrandajn gutetojn, ktp. En ĉi tiu procezo, tiuj kiuj estis pli fizike-kemie stabilaj kaj pli "agresemaj" emis resti.

Ĉi tiu konkurso finfine elektis tiujn, kiuj estis plej stabilaj, organizitaj kaj efikaj en siaj metabolaj agoj. En ĉi tiu etapo, ili iĝas nomitaj protobiontoj. Tamen, ĉi tio estas ankoraŭ malproksima de io viva. Ili ankaŭ bezonis akiri la kapablon mem-duoblighi sin en organizita maniero - tio estas, krei kopiojn de si mem. Ĉi tiu kapablo estus havigita de iu speco de primitiva informa molekulo kiu nun estas formortinta - io analoga al la moderna, kiu funkcias kiel administranto de la metabolaj agadoj de protobiontoj, sed kun multe pli simpla strukturo.

DNA

Ĉi tiu molekulo verŝajne estis farita el , kiu havas katalizajn kaj memduplikatajn ecojn — kaj, en la praa buljono, estis certe la substancoj necesaj por ĝia formiĝo.

Indas memori, ke nuntempe jam eblas sintezi molekulojn kapablajn je spontanea memreproduktado en la laboratorio. Granda malfacilaĵo, tamen, kuŝas en sciado, kiel nuklea acido estus preninta kontrolon de la metabolaj agadoj de protobionto, por ke ĝi tiam povu fariĝi vere vivanta estaĵo.

Nature, ni neniam povos realisme kontroli ĉi tiun lastan fazon en eksperimentoj, ĉar ni bezonus scii kiel

estis la ĝustaj primitivaj kondiĉoj kaj tiam konstrui a
laboratorio la grandeco de la Tero kaj lasi la substancojn reagi
dum kelkaj milionoj da jaroj. Tamen ni rimarkas, ke malgraŭ tio
evento ŝajnas - kaj, fakte, esti - tre neverŝajna, ĝi ĝuste
bezonus okazi por ekigi la tuton nur turni
procezo — kaj estis tutaj maroj plenaj de tiuj substancoj
reagante senĉese, ne dum unu, dek aŭ cent jaroj, sed por
milionoj kaj milionoj da jaroj. Tiel, post la apero de la unua
primitiva vivanto, la vojo estis praktike klara por
la reprodukta eksplodo de ĉi tiuj novaj estaĵoj, kiuj havis ĉion
la manĝaĵo abunde havebla en la praa buljono por
kreski, reproduktiĝi kaj, kun la tempo, diversiĝi.

Kiel George Wald klarigis, La grava punkto al la ĝi estas en origino de
"neprobabla aparteno" fenomenokategorio de unu malpli turnu".
Juĝante ĉi tiun eventon, iu el kiuj permesos aŭ viaj
unu sufiĉe longaj intervalpaŝoj, almenaŭ
Preskaŭ certe okazos, ke ĉi tiu miraklo por kresko ĝi povas foje. Estas vivo
kia La viaj en
reproduktado, a turni estu la tute.

Kiel ĉio ĉi okazis, kaj se vere estis tiel, verŝajne tio
ni neniam scios. Sed ĉi tie, la grava afero estas ne scii
ĝuste kiel ĝi okazis, sed ni rimarkas tiun realon
montras ke, sendube, la vivo povus esti ekesti nature,
per kemia evoluo. Por konkludi tion ni baziĝas sur
simplaj fizikaj kaj kemiaj leĝoj, kiuj klarigas, paŝon post paŝo, ĝian
trejnado en tute kredebla kaj racia maniero, sen recurri al
por ajna probabla miraklo.

Do, se ni honeste volas kompreni la realon en kiu
ni vivas, kaj ankaŭ nian originon, ni devas ĉiam rigardi al la
direkto en kiu la evidenteco montras, neniam perdante de vido la
fakto ke scienco ne serĉas ĥimerajn absolutajn certecojn -
ŝi serĉas la plej verŝajnan.

LA IDEO DE DARWIN

Ĝi estis en la libro A Origino de Specioj ke Charles Darwin prezentis
la ĉefa ideo de Evoluismo, kiu baziĝas sur la elekto de

fitter - por supervivo kaj reproduktado. La centra tezo evoluas pli-malpli en ĉi tiuj terminoj: en normala loĝantaro de individuoj, estas malgrandaj naturaj diferencoj inter la membroj kiuj, principe, havus malmulte da graveco. Sed, vidante, ke populacioj kreskas laŭ geometria progresio (1, 2, 4, 8, 16, 32, 64...), baldaŭ iliaj membroj superus en nombro la kvanton, kiun la medio kapablas subteni. Praktike tio signifas, ke ne plu estas sufiĉe da manĝaĵo por ĉiuj.

En ĉi tiu situacio, malgrandaj diferencoj inter individuoj venas en ludo. Ĉiu vivanta estaĵo, laŭ instinkta naturo, volas vivi, sed estas tro da individuoj, kaj la medio ne povas subteni ĉiujn. Kio por postvivado. Kio okazas? Furiozaj inter vivantaj estaĵoj komenciĝas, konkurado malgrandaj diferencoj en tiu momento, ili povas fari la tutan diferencon - inter kiu vivas kaj kiu mortas.

Ekzemple, ni imagu loĝantaron de leonoj. Supozu, ke ilia norma maksimuma rapideco estas 60 km/h. En la medio, en kiu ili troviĝas, estas gazeloj, kies maksimuma rapido estas 65 km/h, kaj ili manĝas nur per ili. Supozu, ke la sola maniero kapti gazelon estas bati ĝin en vetkuro. La leonoj batalos por atingi la gazelojn kaj la gazeloj ankaŭ batalos por eskapi de la leonoj. Ĉar en ĉiu populacio estas subtilaj variadoj de individuo al individuo, ni normale trovos pli rapidajn leonojn kaj pli malrapidajn leonojn, kaj same por gazeloj. En ĉi tiu kunteksto, la selektema faktoro estas rapideco. La leonoj, kiuj estas pli malrapidaj, ne povos ekkapti en la vetkuro kaj, elĉerpante manĝaĵon, finos mortantaj pro malsato; la plej rapidaj leonoj atingos la plej malrapidajn gazelojn; kaj la plej rapidaj gazeloj neniu leono atingos. Ĉar, en ĉiu generacio, nur la plej bonaj - en ĉi tiu kazo, la plej rapida - pluvivas, la tendenco estos, ke predantoj pli kaj pli rapide akiras. Aliflanke, same okazas ĉe gazeloj: la tendenco estos, ke nur tiuj, kiuj sukcesas eskapi de predado por pluvivi, reproduktiĝu, kaj tiel la plej rapida inter ili ankaŭ estos elektita.

La supra ekzemplo funkcias kiel paradigmo por la Teorio de Evoluo tra la elekto de la plej kapabla, kiu estas pelita de

detenu ke, ironie, ni trovas en la Biblio: vivo vivo, okulo
per okulo, dento per dento, mano per mano, piedo piedo per piedo (Readmono 19:21). Ĝia mova forto estas la senkompata batalo por rajton ekzisti. En la logiko de la vivo do la kriterio de la vero estas la postvivado.

ENKORPORANTE NOVAJ ELKOVOJN: NEODARVINISMO

Darwin kreis la Evolution-Teorion bazitan nur sur sia intuicio kaj en liaj zorgaj observoj faritaj ĉirkaŭ la mondo. Tamen, ĉar li vivis en la 19-a jarcento, li ankoraŭ ne faris havis la necesajn teknologiajn ilojn por kompreni la origino de ŝanĝebleco inter individuoj de la sama loĝantaro. Li konfesis ĝian ekziston, kaj ankaŭ ke ĝi estis tra ŝi, ke evoluo funkciis, sed ŝi ne komprenis, kio estas la afero. mekanismo kiu estigis ilin.

Nuntempe, oni scias, ke la ĉeesto de variadoj inter individuoj ŝuldiĝas al genrekombinigo kaj mutacioj, kiuj povas okazi spontane, sed ankaŭ povas esti induktita de pluraj aliaj faktoroj, kiel ekzemple transviolaj radioj, rentgenradioj, radioaktiveco ktp. Al la plibonigita versio de la Teorio de Evolucio, kiu asimilas malkovrojn pri materia funkcio genetika en antaŭenigado de la fenotipa ŝanĝebleco de specioj, okazas la nomo de Novdarwinismo aŭ Sinteza Teorio de Evoluo - kiu, paralele, ĝi ankaŭ enkorpiĝas la teorion de Kontinenta Drivo.

Estas en ĉi tiu kunteksto ke la demando de hazardo en la evoluo de specioj. Gena rekombinigo kaj mutacioj, sendube, okazas hazarde, tio estas, sen iu objektiva aro - sed, Por resti, ili devas trapasi la rigoran filtrilon de konkurado.

Ekzemple, se certa mutacio faras individuon pli kapabla je postvivado, ĉi tio siavice havos pli grandan ŝancon foriri posteuloj, transdonante siajn genojn al la sekva generacio. Por alia mano, se la mutacio estas malutila, la individuo estos damaĝita, kaj Ĉi tio malpliigos ilian probablecon de reproduktado, kaŭzante tiu mutaciulario tendencas malaperi el la populacio.

Por ilustri la mekanismon, ni povas reveni al la supra ekzemplo. Se utila mutacio igus leonon povi kuri ne je 60 km/h, sed je 70 km/h, tiam ĝi pli bone kapablas travivi en tiu medio. Se, male, naskiĝus leono kun genetika materialo, kiu enhavas malutilan mutacion, kiu ŝanĝis ekzemple la longecon de siaj kruroj, kaj tio reduktus ĝian maksimuman rapidecon al 50 km/h, tiam ĝi ne kapablas atingi. Ĝia predo, kaj natura selektado forĵetus tiun individuon—ĝiaj malsukcesaj genoj malaperus el la leonpopolacio.

Tiamaniere ni rimarkas, ke la adaptiĝo de la specio al la medio ne okazas je la individua nivelo. En realeco, ĉi tiu fenomeno okazas ĉe la nivelo de loĝantarkonsisto.

Ankaŭ gravas atentigi, ke mutacioj funkcias en etaj paŝoj. Ni neniam vidos ĉimpanzon naski tian — tio ne okazas. homo aŭ granda inverse Kiam okazas grandaj mutacioj, estas tendenco por ili esti damaĝaj, ĉar estas tre neverŝajne ke signifa parto de genetika materialo rekombinas hazarde en la preciza proporcio necesa por realigi pozitivan karakterizaĵon, kiel la nombro de damaĝaj kombinaĵoj estas senfine pli granda. Do, kion ni povas atendi de sukcesa mutacio estas io sufiĉe modesta, kiel pli mallongaj aŭ pli longaj kruroj, pli hela aŭ pli malhela felo, pli aŭ malpli densa felo, modifita digesta enzimo, pli akraj aŭ pli malakraj dentoj, ktp.

Tial, mirakla mutacio ne estus necesa por estigi ĉiujn hodiaŭajn ekstreme specialiĝintajn organojn. Estas sufiĉe kredeble, ke ili aperis iom post iom, en pluraj etaj paŝoj. Ekzemple, estas astronomie neverŝajne, ke io simila al la homa okulo estus "ĝermuta" el nenio, tute samtempe, pro pura sorto. Sed ne malverŝajne ĝi devenas de io iomete malpli altnivela, de antaŭulo okulo iom pli rudimenta ol la hodiaŭa, kiu ankaŭ ne vidis. Tiu ĉi rudimenta okulo siavice estus veninta de eĉ pli simpla, kaj tiel plu, en grandega, ege laŭgrada serio, ĝis alveni al io simila al, ekzemple, malgranda strukturo.

krude fotosentema, kio estus sufiĉe simpla por havi estiĝanta hazarde, de ununura mutacio.

Dawkins prezentas al ni analogecon inter ŝtonaj arkoj kaj la funkciado de evoluo, klarigante tre klare kiel simplaj strukturoj povas servi kiel bazo por la apero de specialaj aparatoj:

estas arkaj el ŝtonblokoj bazaj rezistemoj, multaj jarojn, eĉ se ekzistas ĉar pistujon

per kiu konstrui evolu estas kompleksa strukturo unu arko uzante blokon daŭiu Se tempo, sen mortero. ĝi

Se ni pensas pri ĉi tiu tasko supraĵe, ĝi daŭros ŝajnos nebla.

Kiam la ŝtono estas en loko, en la stala stadij estas malstabilaj.

sole kio estas

konstrui ni povas ĝi Tamen, relative O riverenci se

aldonu ni ĝi ankaŭ subtrahi blokojn. Ni komencas konstrui

solidaj fundamentoj, ĝi kiam O kliniĝu super ili. ĉefa

ĉiu arko estas ĉe la pozicio, inkluzive de La ŝtono

ĉe la zorge forigi bazojn kaj, arko restas aerompita. kun unu

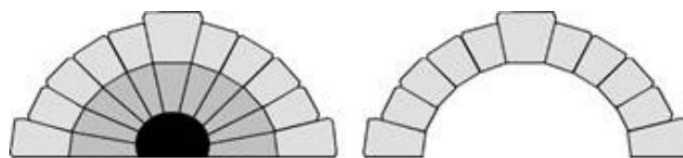
konstru, nekomprenoble Stonehenge kaj ĝi estas

ke se ĝiaj konstruantoj

valoris ian ĝi deklivojn kaj deklivon, aŭ aŭ de estis forigitaj.

Ni povas produkti vidi la finan ne.

Ni devas konkludi, kio ekzistas ĝi kadro, kio

Kiel ni povas vidi, la komplekseco de la nuna vivo estas nekomprenebla se ni ne konsideras ĝiajn fundamentojn historia, la maniero kiel organismoj kaj iliaj trajtoj aperis kaj ŝanĝiĝis dum sia evoluo. Ĉi tio estis unu el la plej gravaj klarigaj mankoj kiujn la Teorio de Evolution respondis.

Dum sennombraj generacioj okazas la plej diversaj tipoj de mutacioj kaj genetikaj rekombinadoj, kaj la rezulto ĉiam estas devigita trapasi la kribrilon de reprodukta taŭgeco. Tiamaniere ni rimarkas, ke evoluo estas akumula. Malgrandaj favoraj ŝanĝoj estas elektitaj kaj, iom post iom, ili amasiĝas. Kun la tempo, ili generas novajn trajtojn, aparatojn, organojn, ktp. Se la necesaj kondiĉoj estas plenumitaj, ankaŭ novaj specioj povas aperi, kiel ni vidas sube.

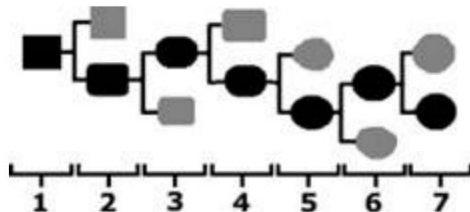
SIMULANTA KUMULATIVA EVOLUCIO

Mutacioj kaj adapto Por akiri

pli bonan ideon pri kiel akumula natura selektado funkcias praktike, ni uzu simplan ekzemplon.

Ni supozu, ke la reprodukta taŭgeco de vivantaj estaĵoj estis reprezentita per geometriaj formoj. En certa medio, ekzistas specio, kiun ni nomos "kvadrata specio". Ni forigos ĉi tiun specion el la medio en kiu ĝi vivas kaj metos ĝin en medion kiu havas selekteman premon kies kriterio estas "rondeco" - tio estas, ju pli ronda la individuo, des pli adaptiĝos por pluvivi en tiu medio.

Statistike, la probablo de ekzisti mutacioj, de generacio al generacio, estas sufiĉe malgranda. Sed, por igi la ekzemplon didaktika, ni supozu, ke ili okazis ĉiun generacion. De la malsupra figuro, ni povas vidi ke reproduktado, en ĉi tiu kazo, estas nur senseksa. Por eviti komplikaĵojn, estis postulite en la ekzemplo ke ĉiu reproduktado produktus nur du individuojn, kaj ke, el la du, nur unu pluvivus, kaj ke la elekto, kiel deklarite, estus farita surbaze de la kriterio de la rondeco de la individuo. .

GENERACIOJ

Kiel oni povas vidi, en la unua generacio, la estaĵo estis tute kvadrata, ĉar ĝi estis adaptita al sia antikva medio. La dua generacio konsistas el individuo kiel la patro kaj alia iomete rondeta, kiu suferis mutacion; la medio, nature, favoris la pli rondan, kiu pluvivis. En la tria generacio okazis la sama afero, kun la plej ronda individuo elektita; la alia estis forĵetita. En la kvara generacio ni rimarkis, ke estis malfavora mutacio, tio estas, unu individuo fariĝis pli kvadrata, dum la alia restis sama kiel sia patro; Tiu, kiu restis plej ronda, pluvivis. Sekvante la skemon, ni vidas, ke la tendenco de individuoj, pro longtempa elekta faktoro por la plej taŭga, estas atingi kompletan rondecon, kio signifas adaptiĝon. Kiel ni klarigis, la pli ronda individuo havas pli grandan ŝancon pluvivi kaj reproduktiĝi ĉar la medio favoras individuojn pli adaptitajn al ĝi.

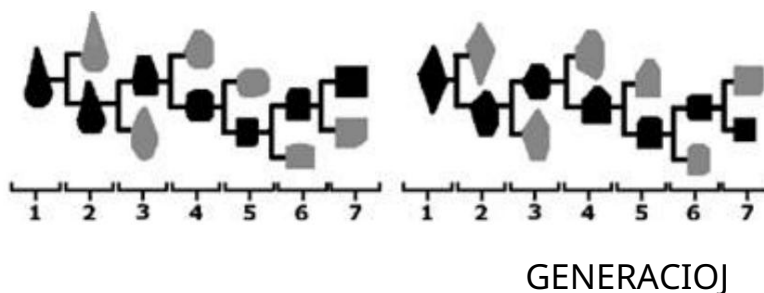
Tiu ĉi procezo ilustras kiel la malgrandaj favoraj ŝanĝoj kiuj okazas pro mutacio akumuliĝas dum generacioj, tiel ke la tendenco de la specio estas adaptiĝi al la postuloj truditaj de la medio. Kompleta rondecio, en nia ekzemplo, signifas ke la specio estas plene adaptita por pluvivi en tiu antaŭfiksita medio - kaj tiel la konkurado iĝas ĉiam pli furioza kaj specialigita.

Ĉi tiu "kompleta rondecio", en la praktiko, povus esti ilustrita de la bestoj kiujn ni kutime nomas "vivantaj fosilioj", tio estas, specioj kiuj, ĉar ili estas ege bone adaptitaj al la medio en kiu ili vivas, restis praktike senŝanĝaj dum grandegaj. periodoj. Bona ekzemplo estas la Tatuara, reptilio kiu estis samtempulo de dinosaŭroj kaj kiu vivas sur kelkaj insuloj en Nov-Zelando.

Adapta konverĝo kaj adapta radiado klarigas la morfologiajn
La mekanismo vokis adapta konverĝo similecojn
inter specioj de profunde

multaj malsamaj. Ekzemple, ni prenu du malsamajn speciojn, unu en formo de "larmo" kaj la alia en formo de "rombo", kaj metu ilin en la medion, el kiu ni prenis la "kvadratan specion" uzatan kiel modelon. supre — medio kiu havas la "kvadratocon" kiel elektema faktoro.

Kun la tempo, la du specioj havos la karakterizaĵojn de siaj mutacioj elektitaj laŭ la samaj kriterioj, tiel ke ili tendencos simili unu la alian laŭ funkciaj terminoj. Ni rigardu la skemon:

Vivantaj ekzemploj de ĉi tiu procezo estas ŝarkoj kaj delfenoj. La ŝarko estas kartilaga fiŝo kiu spiras tra branĝoj, dum la delfeno estas mamulo kiu spiras tra pulmoj. Ĉe ŝarkoj, la naĝiloj estas karnoplenaj; en la delfeno, ili havas ostojn. La funkcia simileco de iliaj formoj ne estas hazarda - ĝi estas pro similaj mediaj premoj. Alivorte, ĉar ambaŭ estis sub la premoj de la sama specifa medio, kun la tempo ili evoluis en konverĝa maniero, ĉar, per genetika selektado, ili trovis similajn solvojn al la mediaj problemoj truditaj al sia supervivo kiel specio.

En la kazo de adapta surradiado, ĝuste la malo okazas. Se ni apartigus populacion de individuoj de la sama specio en du apartajn grupojn kaj metis ilin en malsamajn mediojn, ekzemple, unu en ekvatora arbaro kaj la alian en cerrado, kaj supozante, kompreneble, ke ambaŭ grupoj pluvivis por reproduktiĝi, okazus ke, kun la tempo, ĉiu grupo iom post iom specialiĝos al sia nova medio, kaj eventuale evoluos en tia diverĝa maniero ke ili ekkonsistigus novajn speciojn. Pro la malsamaj selektemaj premoj de la medioj en

ke ili estas, ili diferenciĝas per la progresiva amasiĝo de diferencoj kiuj estas adaptiĝaj en la specifa medio en kiu ili estas enmetitaj. Kiam grupoj atingas nivelon de diferencigo tia, ke ili ne povas interreproduktiĝi, eĉ se ili denove regrupiĝas, oni diras, ke okazis la apero de nova specio, procezo teknike nomata.

speciĝo .

Klasika ekzemplo de ĉi tiu procezo estas la observado de Darwin de fringoj — birdoj rilataj al paseroj — loĝantoj de la diversaj insuloj de Galapagoj. Tiaj birdoj estis tre similaj unu al la alia. Tamen, ili havis bekojn kun malsamaj formoj kiuj, ne hazarde, estis specialigitaj por akiri la specon de manĝaĵo havebla sur la insulo, kiun, respektive, ili enloĝis, forte indikante ke ĉiuj variaĵoj evoluis diverge el komuna praulo, kiu koloniigis la insulojn. en pli frua periodo.

Kiel ni povas vidi, la tuta diversigo, kiu okazis de la unua formo de vivo, kiu aperis sur la Tero, okazis per la procezo de adapta radiado. Tio estas, ĉar la primitiva vivo esploris novajn mediojn kaj disvastiĝis tra la mondo, ĝi alfrontis defiojn specifajn por ĉiu loko. Tiu ĉi abundo de grupoj de individuoj, sub sennombraj distingaj selektemaj premoj, malrapide kaj progrese rezultis kaj rezultigos la aperon de la plej diversaj specioj.

IUJ INDICO DE EVOLUCIO La Teorio de

Evoluo, en si mem, havas sencon. Tamen ĉi tio tute ne gravus, se ne ekzistus pruvoj por konfirmi ĝian verecon. Ĉu tia pruvo ekzistas? Jes, kaj ili estas tre fortaj.

Paleontologia indico. Fosilioj estas spuroj aŭ restaĵoj de vivantaj estaĵoj kiuj, iel, estis konservitaj. Ili estas bonegaj pruvoj de Evoluo. Ĝuste per ili ni povas malkovri kiuj estaĵoj vivis antaŭ ni, sed estas nuntempe formortintaj - dinosaŭroj, ekzemple. Datante fosiliojn uzante radioaktivajn izotopojn, ni povas rekonstrui la evoluan historion de vivantaj estaĵoj kaj malkovri kiuj estis la prapatroj de nunaj specioj, kiam ili vivis, ktp. A

distribuado de milionoj da fosilioj estas ĉe la precizaj profundoj antaŭdiritaj se evoluo okazis - la plej malsupraj tavoloj de sedimento kun la plej simplaj specioj kaj la plej lastatempaj tavoloj kun pli sofistika kaj specialecaj vivoformoj, indikante ke ekzistis laŭpaŝa procezo de adapta evoluo. Krome, Paleontologio malkovris multajn fosiliojn de transiraj formoj, fakto kiu estas rekte en linio kun la ideoj kiuj subestas Evoluismon.

Genetika evidenteco. Ĉiuj vivaĵoj - kun la escepto de kelkaj bakterioj kaj kelkaj virusoj - uzas la saman specon de molekulo aŭ deoksiribonukleika evoluis el komuna DNA acido, forte sugestante ke ĉiuj vivoformoj prapatro. Komparaj studoj inter proksime rilataj kaj malproksimaj specioj indikas ke genetika parenceco sekvas la padronojn antaŭdiritajn de la Teorio de Evoluo. Modernaj laboratoriaj analizoj malkaŝis, ke ni kundividas proksimume 99% de nia genetika materialo kun ĉimpanzoj. Alia pruvo estas la genetika materialo de tritiko, kiu havas variaĵojn kun 14, 28 kaj 42 kromosomoj, egalrilatantaj al haploidaj, diploidaj kaj triploidaj individuoj, fakto kiu povas esti nur kredeble klarigita per la okazo de kromosomaj mutacioj.

Citologia evidenteco. Sur makroskopa nivelo, individuoj varias ege, sed sur mikroskopa nivelo, ni vidas, ke ili ĉiuj konsistas el la samaj bazaj komponantoj: ĉeloj.

Ĉi tiuj, siavice, ĉiuj konsistas esence el la samaj organikaj elementoj: proteinoj, lipidoj, karbonhidratoj kaj nukleaj acidoj.

Endosimbiozo. En eŭkariotaj ĉeloj, mitokondrioj kaj kloroplastoj estas organetoj kiuj havas sian propran genetikan materialon kaj reproduktiĝas sendepende de la resto de la ĉelo. Se ni detruas ĉiujn mitokondriojn en ĉelo, ĝi ne povos sintezi novan - tio estas, tiaj organetoj vivas kvazaŭ ili estus "gastoj" ene de la ĉeloj. Estas verŝajne ke, antaŭ longa tempo, primitivaj eŭkariotaj ĉeloj "glutis" prokariotajn organismojn, kaj en ĉi tiu situacio ambaŭ profitus,

daŭre vivi en simbiozo. En la kazo de mitokondrioj, tio estis avantaĝa ĉar la eŭkariota ĉelo fariĝis kapabla spiri oksigeno, multe pliigante ĝian gradon de utiligo energio. La sola maniero klarigi ĉi tiun fakton en kredeble estas tra evoluo.

Homologio kaj analogio. Ĉi tiuj estas nocioj ligitaj al adapta konverĝo kaj radiado. Klara kaj simple, de biologo Sezar Sasson, sufiĉos por ke ni komprenu ĝia forto kiel pruvo:

[homologio analogio organoj estas] ambaŭ kutimis kompari ekzistantajn strukturojn indikas du referencojn vivantaj estaĵoj. La homologio La simileco de origino inter du apartenantajn organoj estaĵoj organoj funkcias malsamaj specioj dum vivantaj La se ĉe simileco de farita de malsamaj specioj. organoj apartenanta al La estaĵoj de Du analogoj se ili plenumas la saman ekvivalentoj povas esti funkcion. La La vosto de a Sudamerika hunda vostosimilaj al unu ne estas homologaj strukturoj estas simila funkcio (havas la mamuloj) flugiloj de vesperto (mamulo) jam estas homologaj funkcio. kolibro (birdo) sama origino kiel arthropodoj) La Aliflato (hidro papilio (insekto, la flugiloj estas similaj al tiuj de pasero ludo estas la origino La sama funkcio, sed ili ne estas homologaj, ĉar Rimarku ke de tiuj tre malsamaj kazojn de homologio malkaŝi La ago de la parenceco adapta indikas bestojn unu Ne plu de analogio vi kompare. akornaj kazoj, adapta konverĝo homologio, malkaŝi ne okazas en bestoj ekzempligitaj. implikas parencecon inter antaŭaj vi Kiel tio, naĝiloj de la ŝarko estas analogaj al tiuj de a baleno ambaŭ de estas sekvo de konverĝa evoluo.

Nelogika dezajno. Nia optika nervo enhavas ĉirkaŭ tri milionoj da dratoj, kiuj formas faskon, kiu kondukas al la cerbo informoj kaptitaj de fotoĉeloj, prilaborotaj. Nature, estus logike supozi, ke fotoĉeloj devus

estu fronte al la lumo kaj ke la dratoj kiuj kondukas la impulsojn elektro generita de ili devus forlasi sian malantaŭan regionon, ĉiuj en la sama direkto, konverĝante unu kun la alia por konsistigi la optika nervo, kiel "ĉevalvosto" de fotoĉeloj. Sed, strange, kion ni trovas estas la malo: la dratoj komenciĝas de la flanko plej proksima al la lumo kaj poste pasi super la retino ĝis grupiĝas en la truo nomata blinda punkto. La lumo do bezonas transiri obstrukcon konsistantan el implikaĵo de dratoj antaŭ atingi la fotoĉelojn. Komprenoble tio ne multe kompromitas nian vizion, kiel ni vidas relative nu, sed la fakto estas, ke, fronte al tia inĝeniero dezajno, kompetenta povis nur ridi. Ĉi tio estas plia klara pruvo pri tiu homo ne estis koncipita de iu inteligenta dezajnisto, sed ĝi estas rezulto de evoluo, kiel ĉiu alia specio.

Kompara embriologio. Embrioj provizas pruvojn tre forte favore al la Teorio de Evoluo. En ekvivalentaj fazoj de disvolviĝo, vertebrulaj embrioj estas ekstreme simila — tute ne modesta indiko ke ni estas parencoj. Ni rigardu la figuron:

En la diagramo ni vidas, por de la salamandro, Le embrioj de ekvivalente estas tiel plure plure, kuniko, fiŝo, bovino, tri viroj, en

Ĝi estas

Ni povus citi plurajn aliajn pruvojn. Ekzemple, tiuj de kompara anatomio, biokemia, geologia, drivo de la kontinentoj, la spuraj strukturoj ktp. Kvankam, Por niaj celoj, ŝajnas nenecese eniri tiom da detaloj. Por fini ĉi tiun punkton, Richard Dawkins faras koncizon konsidero koncerne la solidan fundamenton ke la Teorio de Evoluo akirita tra scienco, sugestante ke la datumoj akiris

sufiĉas por atribui altan gradon de valideco al tiu ĉi teorio.

verŝajneco:

Milionoj da fosiliaj ĝoj estas kie evoluo okazis. Neniam ni

profundoj kalkulitaj en kazo fosilia La de unu indico kontraŭ estis trovita servis kiel teorio

La unu en

Pli malnovaj fiŝoj, ekzemple, sufiĉus meti ilin

evoluismon. Bestoj en buopadronoj refutas

plantoj ni kaj kontinentoj estas insuloj ĝuste la se

evoluis iom post iom. trunu unu

malrapida procezo kaj Ŝablonoj de simileco inter bestoj atenditaj se ili estus rilataj proksimaj estas ĝuste la genetika

plantoj La iuj foraj aliaj kaj al ĉiuj La fakto ke la

tio O estaĵoj forte sugestas esti eĉ en tiuj

ni devenas de komuna praulo. Ĉi tiu estas la malakra

malakra maniero por "savi" teorion ke la kreinto estus Dio intence plantita

argumenti ke

kvantoj de evidenteco trompas, grandegaj Por kun kiu la evoluado al ni ĝi nur ŝajnis okazi. havi

Ĉiuj pruvoj, kiujn ni havas ĝis nun, konverĝas

perfekte, indikante ke organika evoluo ne estas nur a

hipotezo, sed fakto apogita science per nombro

superforte granda aro de indico. La problemo nun

alfronti nuntempajn evoluistojn ne estas evoluo se

okazas, sed kiel ĝi okazas.

IUJ EVOLUAJ MITOJ

La viro, kun sia tipa aroganteco, preskaŭ ĉiam provas fermiĝi

okulojn al via vera naturo. Ĉiam vidante vin kiel a

"superspecio aparte", ne povas akcepti ke ĝi havas sencon

tiel humila — nura rimedo por la eternigo de la specio.

Ĉi tio verŝajne okazas ĉar ĉi tiu vero ne inspiras vian

vanteco, ne pligrandigas lin antaŭ la mondo kaj, tial, li emas esti

flankenmetis.

Meze de ĉi tiu frenezo de grandiozececo, estas tiuj, kiuj kredas, ke la

la homo estas la "celo", la "krono" de organika evoluo. Tamen,

Ĉi tio superfluas per grandega miskompreno pri kiel funkcias la vivo. Komence, la evoluo de specioj ne havas fiksan celon. La "celo" de evoluo—se ni povas uzi tiun terminon—estas io, kio pluvas. Tial, ene de dek milionoj da jaroj, viroj ne aspektos kiel eksterteranoj, ĉiuj kun eksterordinara inteligenteco, gigantaj kapoj, grandaj nigraj okuloj, grizaj kaj maldikaj korpoj. Simple ne ekzistas maniero scii, kia estos la homo post dek milionoj da jaroj, ĉar tio dependos de la elekteblaj faktoroj, kiuj agas sur la homa specio dum tiu periodo. Tial, egale, simioj ne transformiĝos al homoj, se ni atendas sufiĉe longe.

Multaj ankaŭ opinias, ke la homo estas la plej evoluinta besto sur la Tero. La origino de tia iluzio verŝajne kuŝas en nia antropocentra fiero. Homo ne estas la mezuro de ĉiuj aferoj, kaj li estas nenio speciala - li estas nur specio kiel ĉiu alia, batalanta por supervivo. Ankaŭ ne intelekta kapablo difinas kiom evoluinta besto estas - nia intelekto estas nur efika evolua ilo, same kiel niaj dentoj. Estas do neniu necesa tendenco al la "intelektuligo" de specioj dum la tempo pasas.

La fakto ke la komplekseco de unu besto estas pli granda ol tiu de alia ankaŭ ne implicas pli grandan gradon de evoluo. En la plej bona kazo, specio simple povas esti pli adaptita al difinita medio aŭ havi pli grandan gradon de adaptebleco al malsamaj medioj, sed tio neniel signifas, ke tiu specio estas pli "evoluinta". Homo estas pli kompleksa ol bakterioj, sed li estas same evoluinta kiel ĝi. En realeco, estas neniel difini la gradon de evoluado de iu vivanta estaĵo, ĉar ili ĉiuj evoluas dum 3,5 miliardoj da jaroj el la sama komuna praulo — bakterioj, rafanoj, salmoj, salamandroj, kakttoj, la elefantoj, la viroj kaj ĉio alia. Ni memoru, ke la fakto, ke ĉiuj tiuj aliaj vivantaj estaĵoj kunekzistas apud la homo, signifas, ke, kiel ni, ili estas bone adaptitaj al la medio.

en kiu ili vivas kaj, do, kiel specio, ili havas nenion malsuperan ol ni.

Fine, ni devas forĵeti unu el la plej grandaj mitoj: la homo ne devenas de simioj. Ĉi tio estas granda eraro. Simioj estas simioj; viroj estas viroj. Ili estas nur apartaj specioj kun egala grado de evoluo. Ni ne estas "plibonigita" versio de simioj, nek ili estas "kruda" versio de homo. Fakte, simioj ne estas niaj "primitivaj geavoj" sed io kiel niaj kuzoj. Ambaŭ evoluis diverĝe el komuna praulo kiu estis nek homsimio nek viro, sed alia aparta specio.

LA REPRESENTADO DE LA REALO

tio estas a Ĝi estas mia reprezentado. — propono estas La mondo Ĉi
vero estas ĉi vivanta pensanta homo, kvankam homo nur ĉe la
alveni a en reflektitan abstraktan scion. A
estas ĉi irinda ĉio, povas tiam diri, ke li maskigis
teron, unu nek unu sed sen komplete certeco koni nek sunon, La
okuloj suno, ĝi tuŝas ĉi, nur ke ĉi vidas tion en
unu vorto, li scias, ke la mondo ĉi ĉirkaŭ ekzistas, reprezentado,
rilato kun perceptas, ĉe Lia estas estaĵo, kiu estas homo
kio mem.

- Arthur Schopenhauer

Ege grava punkto por ni kompreni kion la
la loko de homo en ĉi tiu grandega nekonataĵo nomata mondo estas terminoj,
antaŭ ĉio, nocio kiel kristale klara kiel eble pri la naturo de la
mondo en kiu la homo vivas, kaj kiel lia
interago kun ĝi, por ke ni povu kompreni ĝin ene
de la ĝenerala kunteksto, kaj ne nur kiel malgranda "miraklo"
memsufiĉa.

Ĉi tio, kompreneble, estas sufiĉe konfuza tasko, ĉar tia
distingo neniam estos rigore klara. Ni alfrontas a
paradokso de nekompreneo, kiun oni povus meti en ĉi tiujn
terminoj: por kompreni vin oni devas kompreni la
mondo kaj, por kompreni la mondon, necesas kompreni la
vi mem. Ĉi tio igas la esploron, komence, konfuzita,
malfortigita de relativismo. Sed poste, kiel
antaŭeniĝo en inferencoj, en la interkruciĝo de informoj,
estos la reakiro de iuj referencoj kaj forto en nia
rezonadoj. La resto, kio perdiĝas survoje, la ideoj
abortita, teorioj kriplaj, ĉio, kio estas nekapabla pluvivi
por vi mem antaŭ la faktoj — nenio el tio nin interesas.

Tial, se la celo ne estas kompreni nur la mondon nek nur la homon, ni devas rigardi ne nur en ni mem nek nur la mondon, kiu nin ĉirkaŭas, sed ĉefe rigardi tiun ĉi malfortan sojlon — kaj fari tion kun senpartieco, kun okuloj kritikaj kaj sobraj —, ĉar nur tiam ni malkovros la veran distingon, kiu ekzistas inter la subjektiva kaj la objektiva, la interna kaj la ekstera, la persona kaj la nepersona, la naturo de la homo kaj la naturo de la mondo.

Multaj homoj havas la iluzion, ke la realo estas tia, kia ĝi ŝajnas al ni, kiel ni ĝin perceptas, kaj ke ĉio en ĝi funkcias kiel tuto ĉar ekzistas "kialo por esti", ripetante la malnovan kliŝon, ke nenio okazas hazarde. . .

Ili vidas la Univerŝon kiel grandan aron de harmoniaj fortoj, kiuj interagas laŭ ĝusta maniero por permesi ke ĉi tiu miraklo - samtempe tiel grandioza kaj tiel delikata - nomita vivo ekzistus. Oni kredas, ke sunlumo ekzistas por varmigi la Teron kaj por ke ni povu vidi la belecon de floroj. Oni opinias, ke la celo de la homo ĉi tie estas esti feliĉa kaj vivi en harmonio kun patrino naturo, kaj tiel plu, en senfina serio de fantaziaj klarigoj pri la naturo de la vivo kaj la mondo. Temas pri precipe kortuŝaj kaj agrablaj ideoj, sed kiuj, bedaŭrinde, trovas pli da subteno en nia gusto por poezio ol en racio aŭ evidenteco.

Ekzemple, oni ofte diras al "materialistoj" ke se la rotacio de la Tero estus dekoble pli aŭ malpli granda ol nun, aŭ se la Tero estus pli aŭ malpli malproksima de la Suno, tiam la vivo, kiel ni konas, estus neebla. Al kio ni respondas: kio estas la problemo pri tio? De kie ni povas ricevi la absurdan ideon, ke vivo nepre bezonas ekzisti aŭ, eĉ pli, ke ĝi devas ekzisti kiel ni konas ĝin? Nun, se la kondiĉoj de la Tero estus malgastamaj por la vivo, ĝi eĉ ne aperus — same kiel ĝi ne aperis sur pluraj aliaj planedoj, kiel Venuso, Merkuro, Saturno, Neptuno, Jupitero, ktp.

Klarigoj, kiuj provas kompreni hazardajn eventojn, ^{La posteriori} estas facile malkonfirmeblaj. Ekzemple, iru al malferma kampo, prenu bilardpilkon en viajn manojn kaj ĵetu ĝin. Poste iru al la herbo, sur kiun ŝi falis kaj krii: "Rigardu la miraklon!"

ĝi falis ĝuste sur milionoj de herboj, sur kiuj la pilko povus fali. El ĉiuj herboj, ĉi tiun! Kiel mirinde! Ĉi tio ne povas esti nur koincido - devas esti kialo, ke ĉi tiu evento okazis!" En la plej bona kazo, homoj ĉirkaŭ ni pensos, ke ni ne estas en la ĝusta loko. La sama, kompreneble, validas por la ekzisto de vivo. Post kiam ĉio hazarde okazis dum miliardoj da jaroj, la homo rigardas malantaŭen kaj diras: "Kiel mirinda estas la serio de eventoj, kiuj permesis ekzisti vivon! Devas esti supernatura klarigo por tio!" Ili faras la saman logikan eraron, sed ili ne ridas pri tiu ĉi klarigo, ĉar tiu ĉi ideo konsolas ilin, ĉar ĝi metas ilin kiel la celon de la mondo.

Tiel, tute senpripense, la plej multaj homoj imagas, ke la vivo estas la plej grava afero en la Universo, kaj ke ĉio en ĝi funkcias simile al la vivo, tio estas, ke ĉio rondiras ĉirkaŭ ĝi. Tial, ĉiam kutimas vidi teoriojn, kiuj provas klarigi la objektivan Universon per analogejoj kun la homa subjektivo, sen percepti ajnan problemon aŭ nekonsistencon.

Vere naivaj komparoj estas faritaj, kiel ekzemple, ke, inter homoj, estas la leĝdonantoj kiuj faras la leĝojn por regi kaj reguligi nian konduton entute. Tial, se la Universo entute ankaŭ "sekvas" fizikajn leĝojn, kiuj permesas la vivon ekzisti, se ĝi funkcias tiel organizite, tiam ĝi certe devas havi "kosman leĝdonanton", kiu kreis kaj konservas la harmonion kiu trapenetras ĝin. Analogio estas do farita kun la fakto, ke ekzistas menso malantaŭ la "harmonio de la socio" kaj estas konkludite, el tio, ke, se la naturo estas simile harmonia, tiam ĝi devas esti ordonita de iu "supermenso". Ĝi. Evidente, ĉi tiu supozata "supermenso" estus Dio.

Ekzistas alia ofta analogio ofte uzita por apogi la inteligentan dizajnisthipotezon. Ĝiaj propagandantoj priskribas ĉarpentiston kaj la tutan procezon implikitan en kreado de seĝo.

Per ĉi tio, ili imagas prui kiel necesas, ke malantaŭ la tuta kreaĵo estas antaŭe menso supera al la kreita estaĵo. Kaj tiam, komencante la analogion, ili diras tion deklarante tion

la vivo ne havis kreinton estus tiel absurda kiel diri, ke tiu seĝo okazis hazarde, sen menso malantaŭ ĝi.

Tial, devas esti "supermenso", kiu desegnis kaj kreis vivon, alie estus neimageble por ni, kiuj estas multe pli kompleksaj ol seĝo, ekzisti. En ĉi tiu situacio, la sola "logika" solvo estus konfesi, ke ĉio estis planita kaj desegnita de "ĉarpentisto de la Universo".

Ne estas malfacile vidi, ke tiaj argumentoj ĉiam metas la vivon kiel ion, kio enkorpigas la esencon mem de la estaĵo. Kvazaŭ, por la Universo, la vivo estus io ege grava, kvazaŭ ĝi estus la mezuro de ĉiuj aferoj, la esenco kaj fina celo de la ekzisto. Ĉi tiuj certe estas delogaj argumentoj, sed ne al nia cerbo, sed al nia egoo, kiu amas esti trankviligita de antropocentraj iluzioj.

En la sekvaj paĝoj, ni intencas pruvi, ke la atribuo de homaj trajtoj al la mondo ĉiam kondukas al nepre malveraj konkludoj. Ke tiu ĉi atribuo, fakte, estas la rezulto de bedaŭrinda miopa antropocentrismo. Kiel ni vidos, plej ofte, estas la konfuzo inter objektiva realo kaj subjektiva realo, kiu generas tiajn erarojn.

Por kompreni la eraron, kiu ekzistas en tiaj analogioj, ni unue devas kompreni kiel la homo perceptas la realon. Tiel, ni devas kontuzi kio realeco estas aparte de la homa komponento, tio estas, la pura, neinterpretita realeco kiu ekzistas sendepende de ni. Por fari tion, ni uzos kelkajn ekzemplojn, kiuj estas facile kompreneblaj, kaj kiuj klarigas sufiĉe kiel funkcias ĉi tiu mekanismo respondeca por la homa/reala interago.

Ni devas, antaŭ ĉio, klarigi, ke la homo certe ne kapablas ekkapti la realon en si mem, rekte. Kion li faras, fakte, estas nur unu el ĉi tiu realaĵo per la sentoj kaj intelekto. Ni povas uzi la ekzemplon de koloroj por pliklarigi mensa reprezento ĉi tiun reprezentan mekanismon.

La videbla spektro, por ni, iras de viola — kun ondolongo egala al 400 nanometroj — ĝis ruĝa — kun 700 nanometroj (nanometro aŭ ekvivalenta al 10^{-9} miliarda parto de metro, tio estas, 10 aŭ 0,000,000,001 m). Ni vidas objektojn nigrajn, ruĝajn, blankajn, bluajn, flavajn ktp. Tamen tiaj objektoj fakte ne "estas" nigraj, ruĝaj, blankaj, bluaj ktp. Kion ni efektive vidas ne estas la objektoj, sed la lumo, kiun ĉi tiuj objektoj reflektas. Nigraj objektoj, ekzemple, estas tiuj kiuj sorbas ĉiujn kolorojn en la videbla spektro; blankaj objektoj estas tiuj, kiuj reflektas ĉiujn kolorojn; Ruĝaj, bluaj, flavaj kaj verdaj objektoj estas tiuj, kiuj sorbas ĉiujn ondolongojn, reflektante, respektive, nur la ruĝajn, bluajn, flavajn kaj verdajn.

Tipe, blanka lumo estas uzata, kiu estas miksaĵo de ĉiuj koloroj - ekzemple, sunlumo aŭ lumo de lampo - kiel la parametro por difini la "realajn" kolorojn de objektoj. Tamen, la fakto estas, ke neniu objekto havas koloron en si mem, antaŭe difinitan. Ekzemple, se ni brilas ruĝan lumon sur blankan objekton, ĝi estos perceptita de nia vizio kiel ruĝa objekto. Aliflanke, se ni lumigas ruĝan objekton per blua lumo, al niaj okuloj ĝi estos nigra, ĉar ĝi estos absorbanta la tutan luman radiadon kiu atingas ĝin en formo de blua lumo. Tiel, se la lumo liberigita de la Suno kaj niaj lumaj aparatoj estus nur ruĝa, ni kutimiĝus al la ideo, ke ĉiuj blankaj objektoj fakte "estas" ruĝaj. Kompreneble, en nia kazo, ni uzas blankan lumon kiel referencon nur ĉar nia specio evoluis fakan vizion por kapti ĝin, ĉar ĝi estas tre riĉa je informoj kaj ankaŭ la plej abunda en nia medio pro la Suno.

Nia korpo, kiam ĝi ricevas stimulon de la medio en formo de lumo, fiziologie tradukas ĉi tiujn eksterajn stimulojn en formo de vidaj sentoj, donante al ni la senton de verda, nigra, blanka, ktp. Nia vida sistemo kaptas informojn el la ekstera medio, kiu alvenas en formo de lumenergio, por konstrui, en formo de mensaj bildoj,

reprezento de kio estas realo. Nia cerbo senkonscie prilaboras kaj tradukas la informojn enhavitajn en la lumo, kaj poste prezentas la finan rezulton pretan al nia konscio, sen ke ni komprenu ion pri tio, kion faras la maŝinaro de nia cerbo malantaŭ la scenoj de la konscio. La rezulto de tio estas, ke ni havas la falsan impreson, ke verdaj objektoj estas propre verdaj kaj ke ruĝaj objektoj estas propre ruĝaj — tio estas, nia percepto de la realo, krom esti nekompleta, estas ankaŭ, laŭ certa maniero, misgvida, ĉar multe de ĝi. La procezo de sensa percepto okazas malantaŭ la scenoj de la konscio, al kiu ni ne havas aliron.

De ĉi tiu perspektivo, ni povus demandi kelkajn komplementajn demandojn: kial ni ne povas vidi la ultraviola frekvenco? Kial niaj oreloj nur kaptas certan gamon de sonaj ondoj - inter 20 kaj 20,000 Hz? De kie venas la "fantomaj voĉoj", kiuj turmentas individuojn kun mensaj problemoj? Kial, kiam ni rigardas trajnojn, ili ŝajnas konverĝi, kvankam ni scias, ke ili estas paralelaj? Kial hidrogena sulfura gaso, kiu estas liberigita per putriĝanta manĝaĵo, kiam detektita de nia flara sistemo, estas reprezentata kiel malagrabra sento, tiu de naŭza odoro?

Kun ĉi tio, ni pli bone komprenas, ke niaj sensaj perceptoj ne estas realeco mem, sed parta kaj nereakta reprezentado de la realeco konstruita de niaj cerboj. Alivorte, verda, ruĝa kaj blua ne estas realaj aferoj, ili ne havas sian propran ekziston. Koloroj ekzistas nur por nia konscio, ili estas nur la lingvo en kiu la areo de nia cerbo respondecas por vizio tradukas la realon, kiu parolas en "ĉifrita lingvo", tio estas, ĝi parolas en la lingvo de "ondolongoj". La vidsenso funkcias, se tiel diri, kiel biologia transduktilo kun certaj konvertaj horaroj: "ondoj de 400 ĝis 430 nanometroj, tradukiĝas al viola", "ondoj de 500 ĝis 570 nanometroj, tradukiĝas al bluo", ktp. kontraŭ .

Koncerne la manieron kiel ni perceptas kaj interpretas la mondon, psikobiologo Victor S. Johnson faris interesan deklaron:

realia konscio estas virtuala Ĝi evoluis en
specifa lego aferoj trudas de la energioj kiuj
estas ĉirkaŭa. en aŭ en Sano de Universo ruĝa verda mem
sama. estas elektromagnetaj ondoj kaptitaj
certaj frekvencoj, kiuj estas interpretataj de niaj okuloj kaj
maniero, kiu faciligas elsendon de ondaj identigo. Tiel, ili vi objektoj
estas estas nomitaj ke ili ruĝa vokis
Verdoj, nur laŭ ĉi tiu tempo, aŭ ne pli malgrandaj ondoj, identigo. en

evoluo permesis al ni adapti niajn emociojn estas utila al kia
(kiu provizas tiu famo) estas granda iluzio estas koloroj, kunulo, malĝoja
O odoroj, gustoj, emocioj sen konscia kaj sekso (kiu eternigas
La unu La mondo el la nia aŭ
de la konscio estas granda iluzio.

Tiel oni komprenas, ke ĉio, kio ekzistas por nia
konscio en la realo estas nenie krom en ĝi
propra. La bildoj, kiujn ni vidas, ne estas la afero mem — ni ne vidas
la reala estaĵo. "Vidi" estas mensa fenomeno, traduko
adaptita, ne ekstera realo. Alivorte, la koloroj
ne ekzistas, ili nur vidas, ĉi tio okazi en nia menso. La unua
povas ŝajni stranga, sed se ni faros alian
demando, ĉi tio fariĝos pli klara: kie estas la "kurado" kiam ne estas
ĉu ni kuras? Nenie, ĉar kuri estas ago, a
agi, estas la fenomeno de "esti kuranta". Tiel, kurado ne estas a
objekto, sed la ago de objekto. Same, koloroj, sonoj, odoroj kaj
sentoj ĝenerale estas nur mensaj fenomenoj, "agoj
cerebral", por tiel diri. Demandante kie estas nia konscienco
estus same erara kiel demandi kie la bildo de a
televido. Ambaŭ ne havas objektivan ekziston, sed nur
fenomena, subjektiva — ekzisti kiel la fina rezulto de a
procezo farita de elektronikaj komponantoj, en la kazo de televido, aŭ
neŭralaj retoj, en la kazo de nia cerbo.

Tiel, ĉio, kio estas prezentita al ni de la sentoj, ne estas io
ekstera, sed interna — ĝi estas parto de la konscio mem. Kiam, por
ekzemple, ni observas pomon, tiu bildo ne estas